

คำตาม-คำตอบปัญหาธรรม

จ.ม. กระผมได้คัดเลือกเอกสารธรรมในหัวข้อเรื่อง “ปัญญาอุบรมสมาริ” ที่ท่านอาจารย์แสดงไว้ในหนังสือ “ແວ່ນດວງໃຈ” มาลงพิมพ์ในนิตยสาร “ໂລກທີພີຍ່” ฉบับที่ ๓๙ ประจำเดือน สิงหาคม (หลัง) ๒๕๒๗ ซึ่งจะออกวางตลาดในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๒๗ โดยได้จัดทำและปิดเล่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๒๗ นี้

กระผมได้อธิษฐานจิตขออนุญาตต่อท่านอาจารย์แล้ว แต่ก็ยังไม่สบายใจ จึงต้องเขียนจดหมายขออนุญาตต่อท่านอาจารย์ และบอกกล่าวมาอีกครั้งหนึ่ง

นิตยสาร “ໂລກທີພີຍ່” เป็นหนังสือที่พิมพ์จำหน่าย ๆ เรื่องราวรวมกันในเล่มเดียวกัน ก็เกรงว่าจะผิดกติกา ที่ท่านอาจารย์ได้วางไว้

และอย่างจะกราบเรียนขออนุญาตท่านอาจารย์ไว้ ณ โอกาสนี้เลยว่า

ธรรมะและเรื่องราวใด ๆ ที่ท่านอาจารย์ได้แสดงไว้แล้ว เป็นข้อเขียนหรือหนังสืออื่นใด ที่กระผมเห็นควรตามโอกาส ที่จะลงพิมพ์เผยแพร่เป็นตอน ๆ ในนิตยสาร “ໂລກທີພີຍ່” ได้ ก็ขอท่านอาจารย์ได้โปรดอนุญาตด้วยເຄີດຈັກເປັນພະເພີ້ມພະແນກພຸດທະນາ คุณเป็นล้านพัน

ตอบ บรรณาธิการนิตยสาร “ໂລກທີພີຍ່”

หนังสือธรรมะที่อาจารย์เขียนขึ้นทุก ๆ เล่ม เพื่อพิมพ์แจกทานล้วน ๆ จึงมิได้ออนุญาตให้ท่านผู้ใดซึ่งขอมาเป็นจำนวนมาก เพื่อพิมพ์จำหน่าย เพราะขัดกับเจตนาที่หวังให้ธรรมะเป็นทานด้วยความบริสุทธิ์ใจ ดังนั้นจึงขออภัยด้วยที่ไม่อาจอนุญาตให้คุณนำออกพิมพ์เพื่อจำหน่ายดังที่ขอໄປได้

จ.ม. ดิฉันอยากรายนตามข้อข้องใจในการปฏิบัติจากท่านอาจารย์สักเล็กน้อย คือ ดิฉันจะเล่าความเป็นมา ให้ท่านอาจารย์ฟังพอเข้าใจในการปฏิบัติของดิฉันนะครับ คือ ดิฉันทำแนวทางของท่านอาจารย์....คือ กำหนดรูป-นาม เพราะดิฉันเห็นว่าเหมาะสมแก่การงานที่ดิฉันทำ คือ งานเย็บต่าง ๆ จะหยิบ จะเดิน จะก้มเงย ก็มีสติรู้ไปตามอิริยาบถนั้น ๆ เพราะดิฉันนั่งไม่ค่อยได้มั่นคงมาก ส่วนมากดิฉันใช้เดินมากกว่าอย่างอื่น

ที่ข้องใจก็มีอยู่ว่า วันนี้สามีดิฉันเข้ามาเหล้ามาก เขาก้มนอนอย่างไม่ค่อยเรียบร้อย ขาไปทางแขนไปทาง ผ้าผ่อนไม่เรียบร้อย ดิฉันก็นั่งมองเขายู่ และพิจารณาอยู่ในใจว่า คนเรามีสติอยู่ดี ๆ ก็ไม่ชอบ ไปทำให้มันเป็นคนขาดสติไม่รู้เรื่องรู้ราวเหมือนคนที่ตายแล้ว มองหน้าเข้าก็ชิด ๆ เชียว ๆ เมื่อนอนศพที่ดิฉันเคยไปดูเมื่อไปงานศพประมาณ 7 วัน ขนาดฉีดยาไว้แล้วแต่ศพมันก็เหมือนกำลังจะอีด ช้ำเลือดช้ำหนอง ให้มาอุดที่หูที่จมูก พิจารณาไปประมาณครึ่งชั่วโมง ทำให้มีอาการเหมือนจะอาเจียนคลื่นไส้ ดิฉันก็เลยลุกขึ้น และวันหลังต่อมาก็ทำให้ดิฉันคิดว่าหรือจะพิจารณาซากศพดี

รู้สึกใจมันสลดดี ไม่รู้ว่าจะเคยสั่งสมอบรมมาแต่ชาติอเดิมแบบไหน ที่เล่ามานี้ประมาณ สัก 4 เดือนมาแล้ว และมาเมื่อเข้ามีดของวันที่...ดิฉันก็ลูกขึ้นมาตีสาม ลังหน้าแล้วปวดมนต์นิดหน่อย แล้วก็เดิน ก็กำหนดรูปเดิน แต่ไม่ได้บริกรรมไป เป็นแต่นามทำความรู้สึกว่ารูปเดิน ขณะที่เดินอยู่นั้นก็คิดพิจารณาไปอีกว่า เดินไปอย่างนี้ก็ไม่รู้เมื่อไรจะเป็นศพขึ้นอีก็ไม่รู้ และก็嫩่าเปื่อยหนอนกินเหลือแต่กระดูก ถ้าเข้าไม่ถูกใส่ลงหมาคงคาดไปกิน เพราะวันก่อนหมามันยังคงชากหมายด้วยกันมากินเลย พอกดึงตรงนี้ขึ้น มันลุกขึ้นมาต้นคอและหลัง จะอาเจียน น้ำตาลึกค่อย ๆ ไหล ตอนแรกขอลูก ดิฉันถามตัวเองว่ากลัวหรือ แต่ก็ไม่เห็นกลัว และเดี๋ยวนี้ฟังรายการอะไรซึ่งพ่อใจ รู้สึกมันจะขันลูกทุกทีไม่ทราบว่าเป็นอะไร เล่ามาก็มากแล้ว ข้อมูลเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. ดิฉันทำกำหนดปั้นกันหรือเปล่าค่ะ เพราะรูป-นาม แล้วยังมีชาดกพอก ผิดหรือเปล่า อาจารย์ตอบที่ว่าจะทำแบบนี้ต่อไปได้หรือเปล่า

๒. อาการนี้เป็นอาการของการปฏิบัติหรือเปล่า หรือว่าจิตมันทำให้เข้า ทึ้งรูป-นามที่กำหนด

๓. จะเป็นปัญญาที่เกิดจากการนึกคิดหรือเปล่าค่ะ ไม่ใช่จากการปฏิบัติ

๔. หรือจะให้กำหนดชาดกพอย่างเดียว ถ้ากำหนดชาดกพทำอย่างไร ยังไม่ได้ดูหนังสือท่านอาจารย์เลย ไม่ทราบมีหรือเปล่า

๕. ดิฉันกำหนดรูป-นาม มาประมาณเกือบสองปี ขณะที่เดินไม่ต้องบริกรรม ท่านให้เจ้าจิตจับอยู่ขณะที่จะก้าวเดิน เพราะรูปเดินอยู่ที่การก้าวไป แต่รู้สึกจิตหนีไปอื่นง่าย ถ้ากำหนด พุทธะ จะได้หรือเปล่าค่ะ รู้สึกจิตจะสงบได้นานกว่าไม่ได้กำหนด

ขอรบกวนท่านอาจารย์ช่วยตอบด้วยนะค่ะ จะได้ตัดสินใจถูกต้อง ถ้าไม่ถูกก็จะทำผิดไปไกล หวังในความกรุณาจากท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ตอบ ที่คุณเล่าการปฏิบัติและพิจารณาสิ่งเกี่ยวข้องต่าง ๆ เช่น พิจารณาสามีขณะเมษาแล้ว และพิจารณาศพตลอดพิจารณาตัวเองจนทำให้เกิดขอลูกชูเป็นต้น เหล่านี้ไม่ผิดนี่เรียกว่าพิจารณากรรมฐาน ปลงกรรมฐาน เพื่อความปล่อยวางจากการยึดสิ่งเหล่านี้ไปโดยลำดับ แต่น้อยไปถึงมาก จนปล่อยวางได้โดยสิ้นเชิง ท่านพิจารณาอย่างคุณนี้แล พิจารณาเทียบข้างนอกข้างใน ให้เห็นเป็นอสุกะอสุกัง อนิจุจ ทุกข อนตุตา ทั้งเข้าทั้งเรา ไม่ผิด

๑. ไม่ปั้นกัน เพราะพิจารณาต่างวาระกัน ขณะจะดึงด้วยสติกับการเคลื่อนไหวของกายที่กำหนด เมื่อจิตจะพิจารณาดังที่ว่านั้นก็พิจารณาโดยมีสติติดตาม ทำต่อไปได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสม เขารับประทานอาหารยังทั้งหยิบทั้งจิมทั้งชดตามที่เห็นสมควรจนอิ่ม นี่ก็กรุณาทำอย่างที่เคยทำตามที่เห็นว่าเหมาะสมในขณะนั้นนั้นแล ไม่ผิดไม่ปั้นกัน

๒. นั้นแลคืออาการของการปฏิบัติ ไม่เข้า เพราะทั้งรูป-นามหนึ่งก็พิจารณารูป-นามหนึ่งแทนกัน ซึ่งเป็นงานที่ชอบด้วยกัน อยู่ในวงอิริยสัจด้วยกัน

๓. เป็นปัญญาได้ เบื้องต้นต้องอาศัยการคิดนึกดังที่คุณทำไปก่อนจนกว่าปัญญา จะคล่องตัว ต่อไปสติปัญญา ก็ rabrin เปรอะ โดยไม่ต้องบังคับให้พิจารณาดังขั้นเริ่มแรก จนกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติดังท่านกล่าวไว้ในตำราว่า มหาสติ-มหาปัญญา ซึ่งก็คือ สติปัญญาอัตโนมัตินั่นแล

๔. แต่ต้นที่สามารถได้ตอบแล้วในข้อ ๑. กำหนดชาติศพ กำหนดให้ตาย ให้เปื่อย เน่าทำลาย กระจัดกระจาย จะกำหนดให้แร้งกามกินก็ได้ตามแต่ตนัดในการพิจารณา (ทำไมไม่ดูหนังสือที่นำมาเพื่อให้ดู เฉพาะปฏิปทาฯ ได้อธิบายวิธีพิจารณาไว้แล้วนี่) ฉะนั้นในที่นี้จึงไม่อธิบายมากจะเสริมคนให้ประมาท เอะอะก็ค่อยแต่จะ จ.ม. มาตามเลี้ย เรื่อย

๕. ถ้าไม่ใช่คำบริกรรมกำกับ จิตหนึ่นไปอื่นได้ง่าย ก็ควรใช่คำบริกรรมกำกับด้วย เพื่อความแน่นแฟ้นเข้าไปอีก กำหนด พุทธ ก็ได้ตามแต่ตนัดใจ ถ้าจิตสงบได้นานกว่า ไม่บริกรรมก็ต้องบริกรรม เลึ่งผลเป็นสำคัญกว่าอื่น การกำหนดด้วยคำบริกรรม คือ การผูกจิตไว้กับที่คือคำบริกรรมโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นวงจำกัดที่จิตจะเล็ດลอดออกไปสู่ อารมณ์อื่น ได้ยากกว่าการกำหนดแบบกว้าง ๆ

จ.ม. กระผมฝึกสมถวิปัสสนากรรมฐานมาเป็นปีที่ห้า ยังไม่ได้อะไรเลยครับ เห็น หนังสือพระอาจารย์ที่เขียนถึงหลักการพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม ควบคุณสติ ตลอดเวลาแม่เวลาเจ็บใช้ได้ปวย ที่พระอาจารย์มั่นเทศนาไว้ รู้สึกว่า อารมณ์จิตกระผม หลังจากที่ได้อ่านหนังสือนี้แล้ว ปล่อยวาง และไม่เป็นทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นเลย และ กระผมตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้พระนิพพานจงปรากฏในชาตินี้ให้ได้ กระผมเบื้องตัวจะ ต้องมาเกิดอีก โลกแห่งการสมมุตินี้ช่างวุ่นวายเหลือเกิน ทั้งนี้บุญการมีที่สร้างสมมา พร้อมหรือเปล่าก็ยังไม่ทราบ

ขณะนี้เป็นเดือนที่เก้าแล้ว ที่กระผมกินอาหารวันละหนึ่งมื้อ ๙๙% อีก ๑% เลย มื้อสำหรับโลกสมมุติ กระผมต้องเลือกເ Kear ระหว่างกินแบบหมู และท่านผู้สำเร็จกิจใน พระธรรม ประการหลังคือสิ่งที่กระผมເ Kear เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ วันหนึ่งพยาຍາ ตื่นแต่เช้า และต้องนั่งสมาธิให้ได้ไม่น้อยกว่าวันละ ๑-๓ ชั่วโมง ตามเวลาที่อำนวยให้ การรวมตัวของจิตลำบากเหลือเกิน เกิดขึ้นนิด ๆ หน่อย ๆ แล้วก็หาย พบแต่ใน หนังสือที่พระอาจารย์เขียน คิดว่ามีอะไรต้องแก้ไขอีกหลายอย่างจิตเป็นเช่นนี้

หวังในความเมตตาจากพระอาจารย์ เมื่อกระผมพับประวัติสัรจิตเมื่อไรจะมาก รับนั้นสการ

ตอบ นับว่าคุณเป็นผู้สนใจและหนักในธรรมปฏิบัติ นำอนุโมทนาเพราะหายากในสมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นสมัยที่คนลีมทุกชั้น ลีมตาย หมายลม ๆ แล้ว ๆ ว่าจะเหาขึ้นสู่อวากาศกันอย่างสุด ๆ ร้อน ๆ อยู่ร่าไปทั้ง ๆ ที่ไม่มีหวัง ๆ ๆ

ทุกชั้นนำกเพราะการปฏิบัตินเพื่อความเป็นคนดีมีความสุขในทางธรรมอันจะเป็นผลตอบแทนนั้น ยอมทุกชั้น เพราะพระพุทธเจ้าและสาวกที่เป็นส่วนของพวงเรายอมรับ และได้รับผลมาก่อนแล้ว เป็นความทุกชั้นที่เป็นมงคลจากการกระทำดี ไม่มีผลกระทบให้เป็นความเดือดร้อนเลียหายได ๆ ทั้งล้วน

กิเลสทุกประเกทเป็นสิ่งที่เห็นiyangแน่นมั่นคงมาก จำต้องได้รับทุกชั้นในการต่อสู้มั่นคงทุกรายไป แต่เป็นความทุกชั้นที่ผู้ดีประชญาติทั้งหลายจะรับกันไม่รังเกียจ เพราะผลเป็นที่พึงใจเกิดจากเหตุที่ทำด้วยความทุกชั้นยากนี้

แม่ได้นิดได้หน่อยก็เป็นสมบัติของเรา ดีกว่าคนไม่ทำเป็นไหน ๆ เทียบกันไม่ได้ แม่ได้น้อยก็เพื่อมาก เมื่อทำไม่หยุด ผู้เห็นโลกเป็นของวุ่นวายนั้นแล้วคือผู้มีบุญ เห็นโทษของโลกมากเพียงไร ยิ่งเป็นผู้มีบุญมากว่าสามากเพียงนั้น บุญวานาอยู่ตรงนี้ไม่อยู่ที่อื่น

จะรับประทาน ๒ มื้อในวันหนึ่ง ๆ แต่รับพอประมาณไม่ให้มากจนอึดอัดก็น่าจะดี เพราะเรายังอยู่ในช่วงวาราส การงานรัดตัว ร่างกายก็เป็นเครื่องมือทำงาน จำต้องได้บำรุงรักษาเช่นเดียวกับทางใจ

จิตผ่องใส่เป็นธรรมขั้นละเอียดมาก แต่ยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ เกรงคุณจะเข้าใจว่าเป็นยอดจิต ยอดธรรมจึงเตือนมา ถึงจะพบหรือยังไม่พบ ประภัสสรจิต จะไปเยี่ยมอาจารย์ก็ไม่ขัดข้อง

จ.ม. ดิฉันอาชนาจะตัวเองได้ยากจริง ๆ เจ้าค่า คงเป็นเพราะความอ่อนแอกองดิฉันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว พออาชนาจะตัวเองไม่ได้ก็เปื่องหน่ายห้อแท้ หลวงพ่อช่วยกรุณาแนะนำดิฉันด้วยเจ้าค่า หนังสือของหลวงพ่อ ก็แนะนำอย่างละเอียด พออ่านทีก็มีกำลังขึ้นมาที่ หลวงพ่อคง ทำอย่างไรจิตใจของเรางจะเบิกบานผ่องใส ไม่มีดี ๆ ทีบ ๆ หงุดหงิด ง ๆ อธิบายไม่ถูกเจ้าค่า การนั่งสมาธิแล้วภานาพุทธ แต่ใจก็ฟุ่งช่านหรือไม่ก็เลื่อนloyหลับไปไม่รู้ตัว อาจเป็นเพราะความอ่อนเพลีย หรือไม่ก็เพราะความขาดสติใช้ใหม่เจ้าค่า หลวงพ่อช่วยกรุณาชี้แนะนำสั่งสอนหรือดูว่าดิฉันก็ได้เจ้าค่า ถ้าหลวงพ่อคิดว่าจะดูว่าสั่งสอนดิฉัน ซึ่งเปรียบเสมือนลูกศิษย์ของหลวงพ่อคนหนึ่ง ดิฉันก็จะชาบชี้ปีติอย่างยิ่งเจ้าค่า

ตอบ ต้องขออภัยถ้าพูดผิดจากความจริง พระพุทธเจ้าทรงสลบ ๓ หน พระสาวกบางองค์ฝ่าเท้าแตก บางองค์จักชูแตกในขณะทรงบำเพ็ญและบำเพ็ญเพื่ออาชนาใจท่าน

พวกร้ายไม่เห็นผิดลอกบ้างเลย ทำไมเอารัดเอาเปรียบครูคือศาสตราและ สงฆ์ สรณ์ คุจลามิ จนเกินไป ไม่ใช่คุ่แข่งธรรมคือกิเลสตัวขี้เกียจอ่อนแอก้าวเราจนพื้นแห้งแล้ว หรือ ถ้าจะเดินตามครูคือศาสตรา ก็อย่านำกิเลสตัวขี้เกียจอ่อนแอก ตัวแพ้ก่อนการต่อสู้ เข้าไปแข่งธรรมแข่งศาสตรา จะกล้ายเป็นลูกคิมย์ประเภททำลายครู ไม่ใช่ทางเจริญในธรรม นอกจากเป็นทางให้กิเลสเจริญก้าวหน้าผ่าหรือทำลายเราโดยถ่ายเดียว

อยากรให้ใจเบิกบานผ่องใส่ไม่มีด ฯ ทีบ ฯ หงุดหงิด ก็จะเป็นคนเข้มแข็งในทาง สมอธิการนำผ่ากิเลสตัวทำให้มีด ฯ เข้าไป ความมีด ฯ ทีบ ฯ หงุดหงิดเป็นผลของ กิเลสผลิตขึ้นทั้งนั้น ไม่ใช่ธรรมผลิตขึ้น การถอดถอนหัวหนามออกจากผ้าเท้า แม้เจ็บก็ จำต้องทนเมื่อไม่อยากให้ฝ่าเท้าเละเสียไปทั้งเท้า เอาให้ได้ชัมตัวเองบ้างซิ อย่าให้มีแต่ การทำหนินโดยไม่สำนึกแก้ตัว ครูอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อเลื่อนาม ท่านไม่ใช่ ประเภทลังมือเป็น ก่อนจะเป็นอาจารย์คนท่านรอดตายกันแบบทั้งนั้น และกรุณาอ่าน ให้ถึงใจ ถึงกิเลส จะถึงธรรม

จ.ม. กระผมและครอบครัวก็สบายนี้ดีตามสมควร แต่ตามความปรารถนาส่วนตัวแล้ววู้สีกไม่สบายน้อยย่างมาก โดยเฉพาะทางด้านจิตใจ พิจารณาดูในทางปฏิบัติและผล อยู่ในลักษณะถอยหลังไม่ก้าวหน้า ล้มเหลวตลอด ไม่ทุกเวลาเก็บเมื่อนทุกเวลา ลิงที่แน่ ฯ และแลเห็นก็คือตัวกิเลสนั้นมันให้ร้ายทารุณมาก ครูบาอาจารย์ที่เคารพสูงส่งก็มีมาก ได้ยินได้ฟังมาก็มาก ได้อ่านได้คิดได้ปฏิบัติตัว แต่ถึงเวลาเก็บล้มเหลวอาจนะกิเลสมัน ไม่ได้ กิเลสตัวไหนที่คิดว่าเบาบาง มันก็แสดงอิทธิฤทธิ์ให้เราดูอย่างเจ็บแสบ แม้ตัวเล็ก น้อยคิดเห็นว่าเป็นมด เราจะปัดทิ้งเสียเมื่อไรก็ได้ แต่เอาเข้าจริงก็แพ้อีก ด่างพร้อยบกพร่องอีก ขนาดมวยเด็ก ฯ เราก็แพ้ได้ ความบกพร่องโง่งมดืด้านที่ทำให้เราแพ้นั้นมัน อะไรกันแน่ อารมณ์อันเป็นธรรมชาติของจิตอย่างหนึ่ง เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็เป็นชั่วนี้ให้ จิตเราแทะเข้าไปในอารมณ์นั้น และก็ปะปุ่งไปทำไป กว่าจะรู้ความบกพร่องด่างพร้อย ผล ก็เกิดขึ้นแล้ว ตัวสติกับล้มปัชญญาทำไม่ไม่ทัน บางทีทั้งที่รู้ก็สู้ไม่ไหว ดูเป็นคนที่ลืมท่าจริง ฯ คล้ายลิงที่ดินติดอยู่ในแทะ จะให้คราแก่ให้ก็ดูไม่ถูกไปหมด ไม่ใช่ลิงมันจะไม่ ทราบถึงความทุกข์นี้ ถ้าหลุดออกจากแทะได้มันจะไม่เหลียวหลังมาดูอีกแน่นอน ปัญหา ที่ต้องพากันมารบกวนท่านอาจารย์ก็คือ ลิงมันอยากออกจากแทะ แต่ไม่รู้อีหรือขึ้นตอน กระผมเองก็เหมือนกับลิงที่นอนอยู่ในแทะนี่ เวลาเนี้ยงไม่ตายเพระแหนนยังโปรดไม่ทิบ ยังพอยาใจได้ แต่ที่แน่ก็คือทั้งเกลียดทั้งกลัวและรำคาญต่อหนึ่งเดิมที่ อยากออกไป ทุกเวลา แต่ลามพังแต่ปัจญญาของลิงก็ดูออกจะเหลือวิสัยที่จะฟ้าออกไปได้ เพราบางที แห่มันก็มีชีวิตเหมือนกันและก็มีulatory อันด้วย จึงเกรงว่าลิงจะตายเสียก่อน

ตอบ เศยพุดและเทศน์สอนพระในวัดอยู่เสมอว่า ไม่มีอะไรธาตุแผลม อ้อยอิ่ง ห้อม หวานชวนให้ติดไม้มีวันเบื้องหน่ายอิ่มพอกเงินกิเลสทุกประเภทไปได้ จึงไม่มีอะไรแก้ยาก กเงินกิเลส เพราะการแก้กิเลสนั้นเป็นราวกับเชือดเฉือนอวัยวะตัวเองนั้นแล ทั้งนี้พระ กิเลสกับเรามั่นคงกันอย่างสนิทติดแนบในข้าวหัวใจมาเป็นเวลานาน

พอกรະดุกกระดิกอวัยวะบ้างรวมเด็กจะเริ่มตื่นนอนเท่านั้น ก็จะให้กิเลสแตก บ้านแตกเมืองเป็นบ้านร้างเมืองร้างไปในทันทีทันใด โดยไม่ต้องดีดดินให้เลี้ยงแรงเลย นั่นมั่นพิลึกกึกกือเลยขอบเขตที่ศาสตร-สาขาวิชาอาจารย์พำนิมานเกินไป การ ดีนก็ไม่ทราบว่าดีนพระกลัวตาย หรือดีนพระกลัวกิเลสจะหลุดตกลงจากบนบ่าก็ไม่ ทราบ พระพุทธเจ้า สาขาวิชา และครูอาจารย์ท่านดีนแบบไหน เราดีนแบบใด เป็นแบบ เดียวกันหรือเป็นคนละแบบ กรุณาลังเกตดูบ้าง ส่วนมากมักดีนไปตามกิเลสอันเป็นการ ต่อสู้ครูคือศาสตรและศาสตรธรรม ทั้งที่ตัวเองเข้าใจว่าดีนเพื่อต่อสู้กับกิเลสก็ไม่อาจ ทราบได้ กรุณาช่วยคิดบ้าง บางทีเหาอาจเปื่อยและขาดเองโดยไม่ต้องดีนให้ลำบากก็ เป็นได้

แหลมยโสกันตนะนี้ เข้าสานด้วยไม่ล่อน ผ่อนส่งก็ได้ย่อออก จึงไม่มีใครอยาก ดีนให้ไป สมกับสมัยคนธาตุ

จ.ม. ได้อ่านหนังสือ “ประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ” และ มีประภาการณ์ที่น่า อัศจรรย์ โดยท่านอาจารย์มั่นได้มารโสด โดยได้กลิ่นดอกพิกุลก่อน ได้ถ้ามท่านว่าเป็น ท่านผู้ใดที่มาโปรดลูก ท่านบอกว่าเรากำลังอ่านเรื่องของครกีดีผู้นั้น เลยนั่งสมาธิติด ต่อท่านอีกในวันรุ่งขึ้นคือเช้าวันนี้ ความปลื้มปิติทำให้น้ำตาไหล ท่านก็มาสั่งสอนธรรมะ บางข้อให้ ยกตัวอย่างให้ทราบ ทำให้เข้าใจและซาบซึ้งในธรรมะที่ท่านกรุณามาโปรด เป็นอันมาก ได้ถ้ามท่านว่า อยากได้หนังสือนี้มาก เพราะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาล เมื่อฉันได้ฟังท่านเทศนาจากองค์ท่านจริง ๆ ไม่เคยได้ฟังธรรมที่ไพเราะ ทั้งนุ่มนวล ซาบซึ้งจริงใจอย่างนี้ที่ไหนเลย อ่านแล้วว่างไม่ลง เป็นบุญเหลือเกินที่ได้พบธรรมะ คำสั่งสอนของท่าน อย่างจะได้หนังสือไว้สักเล่ม จะหาได้ที่ไหน ท่านบอกให้ติดต่อกับ พระอาจารย์มหาบัวโดยตรง

ตอบ ที่ท่านอาจารย์มั่นมาปรากฏนั้นเป็นมงคลแก่คุณอย่างยิ่งแล้ว แต่ระวังอย่าส่งใจ ล่ายแล่หาท่านหรือหาอะไรมากไป หากท่านจะมาโปรดเราก็จะปรากฏเองโดยไม่ต้อง ล่ายจิตหาท่าน ถ้าล่ายจิตหาอาจเข้าได้เพราทางไม่เคยเดิน กรุณาทราบตามนี้และ ปฏิบัติตามนี้จะเป็นมงคลเรื่อย ๆ ไปแก่คุณ

จ.ม. ตัวกระผมเองถึงแม้จะเป็นพรา瓦ส แต่ก็ถือคีล ๕ มาเป็นเวลา_r ๓ ปี มีจิต ปราณาที่จะเขียนหนังสือเกี่ยวกับ การประเมินสภาวะธรรมของผู้ฝึกสมาธิใหม่ที่มี

ความสนใจในทางปฏิบัติ เพื่ออนุเคราะห์ให้ท่านเหล่านี้เลือกแนวทางปฏิบัติให้ถูกกับจริต และเลือกสำนักปฏิบัติตรงกับอัธยาศัยของตน แต่เรื่องนี้เป็นจิตประณาน กรรมไม่กล้ากำหนดลงไปว่าจะต้องสำเร็จในระยะเวลาเท่าใด เพราะตัวเองต้องทำsmithให้ถึงสภาวะที่เป็นsmithที่แท้จริงก่อน ตลอดจนของการมีพระอิริยสัมพูดปฏิบัติเป็นปฏิบัติชอบต่าง ๆ ก่อน จึงจะสามารถเข้าใจพุทธิกรรมและพุตตินัยของพระอาจารย์ทั้งหลาย เกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ ที่ถูกต้อง เป็นจริง บริบูรณ์ จึงคร่ำข้อความเมตตาจากพระคุณเจ้าจัดทำหนังสือให้กรรม ๑ ชุด เพื่อใช้ประโยชน์ดังที่กล่าวมาแล้ว

ตอบ การที่คุณจะคิดเขียนแนวทางปฏิบัติธรรม มีsmithธรรม เป็นต้น ในขณะเวลาที่ตนยังไม่แน่ใจsmithภายในใจของตนก่อนนั้นอาจารย์ยังไม่เห็นด้วยเลย เพราะไม่ใช่ทางราบรื่นดีงามทั้งตนและผู้รับอ่าน อย่างน้อยจะเป็นลักษณะขายก่อนซื้อ สุกก่อนหำม ประเพณีของโลกของธรรมท่านไม่นิยม ท่านไม่เห็นด้วย หนังสือที่ให้มาเนี่ยก็คงเป็นเครื่องมือเสริมทางให้การขายก่อนซื้อ สุกก่อนหำม มีกำลังมากขึ้นอันเป็นสิ่งไม่เหมาะสม ถ้าพูดผิดก็ขออภัยด้วย

จ.ม. หลายครั้งที่เคยคิดว่าตัวเองจะไม่มีบุญวاسนา ได้รับจดหมายตอบจากพระคุณท่านเลี้ยงพระมัง แต่แล้วใจหนึ่งก็คิดว่าต้องได้รับแน่ ๆ อย่าใจร้อนโถมน้ำใจไปเลย ครั้นต่อมามาเมื่อประมาณวัน....ดิฉันก็ได้รับจดหมายตอบจากท่านจริง ๆ สมดังประณานดีใจมากค่ะท่าน ทั้งดีใจทั้งชุ่มชื่นใจ ชื่นชุ่มใจที่ถึงแม้ว่าอยู่ห่างไกลเหลือประมาณพระคุณท่านก็ยังมีน้ำใจเมตตาเพื่อแพร่ลึกถึง ขอถือโอกาสสืบราบมั่นสการมาแทนเท้าด้วยความเคารพครัวเรือนที่ยิ่ง ทั้งกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะท่าน

พระคุณท่านเขียนหนังสือรวมแล้วถึง ๙ เล่มเชียวหรือคะท่าน ประเสริฐแท้ ทำให้เกิดกิเลสตัณหาความอยากอย่างไรค่ะท่าน ทราบแล้วก็ประณานที่จะได้อ่านได้ศึกษาทั้ง ๙ เล่มที่ท่านพระอาจารย์ได้เขียนไว้ทีเดียว แต่ความอยากรอนิดนึงคงไม่เป็นอันตรายแก่สังคมและแก่ตัวเองหรอกนะคะพระคุณท่าน ที่มีได้รับอยู่แล้วเวลาไม่มีเพียง ๓ เล่มเท่านั้น คือ ๑.....๒.....๓.....

ดิฉันประณานจะได้อ่านได้ศึกษาโดยเฉพาะเรื่องราประวัติพระคุณท่านเป็นที่ยิ่งแล้ว ท่านอุดหน้าใจของท่านเขียนบรรยายประวัติท่านพ่อแม่ให้หมด ดิฉันนั้นอัศจรรย์ใจนานนักหนาแล้วถึงความสามารถของพระคุณท่าน ว่าสามารถเขียนบรรยายหนังสือเล่มนั้นได้อย่างไร

โดยสรุปแล้ว ดิฉันขอกราบมั่นสการกราบเรียนท่านว่า ขณะนี้ดิฉันมีจิตที่เกิดความโลกเป็นกำลัง อยากได้ค่าท่าน อย่างได้หนังสือของพระคุณท่านทั้ง ๖ เล่มที่ดิฉันยังไม่มีนั้น ขอได้โปรดเมตตาโปรดประทานให้ดังใจหวังด้วยเดิม ดิฉันจะตั้งใจอยค่

ต่อไปนี้เป็นปัญหาที่ประธานจะทราบเรียนถามท่านเพื่อความรู้แจ้ง ขอได้โปรด เมตตาอธิบายให้ทราบด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

๑.การพิจารณาภัยโดยทางไตรลักษณ์นั้น ดิฉันขอจะพิจารณาได้พอสมควรค่า พระคุณท่าน แต่การพิจารณา เวทนา สัญญา สังหาร วิญญาณ โดยทางไตรลักษณ์นั้น ดิฉันไม่เข้าใจแนวทางในการพิจารณา ขอพระคุณท่านได้โปรดอธิบายชี้แนะแนวทาง การพิจารณาด้วยเดิม

๒.เวลาฝึกจิตสมาธิภาระนั้น ให้รู้สึกน้อยเน้อต่ำใจในความอาภัพอปปากย์ ความบุญน้อยว่าสนาห้อยของตัวเองอยู่มากค่า ที่ไม่สามารถจะฝึกความปอดเมื่อยแข็ง ขาอันแสนสาหัสนั้นได้เลย แต่ก็พยายามใช้ความอดทนพยายามฝึกอยู่ค่า ประธานจะได้ฝึกอยู่นาน ๆ จะได้สบายใจค่า ในเรื่องนี้พระคุณท่านมีข้อคิดที่จะประทานคำแนะนำ แก่ดิฉันบ้างไหมค่ะ เพื่อที่จะชนะความปอดเมื่อยของร่างกายนั้น สามารถที่จะฝึกสมาธิ ภาระแต่ละครั้งได้เป็นเวลานาน ๆ ค่า

หากพระคุณท่านพожะมีเวลาบ้าง ขอได้โปรดประทานเมตตาให้คำสอนคำแนะนำ น้ำ กiergeกับธรรมหั้งหลายหั้งปวงแก่ดิฉันผู้อยู่ห่างไกลพันด้วยเดิมค่า โปรดได้รับดิฉัน ไว้เป็นสานุศิษย์ผู้มั่นคง เคารพควระต่อพระคุณท่านโดยจริงใจตลอดชีวิตนี้ค่า ตอบ ความอยากได้หนังสือธรรมะหรือความอยากในทางเป็นธรรมคือเป็นบุญกุศล ไม่เรียกว่าความอยากที่เป็นกิเลส ทางธรรมเรียกว่าเป็นมรรค ทางดำเนินเพื่อความพัฒนา ทุกชีวิตรู้สึกดี ความอยากในธรรมมีมากน้อยเพียงไร ยิ่งทำให้มีความขยันหมั่นเพียรในทางเดิม มากขึ้นเพียงนั้น เช่น อยากพัฒนาทุกชีวิตรู้สึกดี ความเพียรยิ่งเข้มแข็ง ตรงข้ามถ้า ความอยากทางกุศลไม่มี แต่ความอยากทางอกุศลยิ่งมากขึ้น ย่อมทำคนให้เสียได้โดย ไม่สังสัย แต่ความอยากในธรรมกลับทำคนให้ดี จนถึงขั้นดีเยี่ยมไม่มีเสียหาย

การเขียนประวัติท่านอาจารย์มั่นนั้น อาจารย์มีได้ถอดหัวใจของอาจารย์ออก เขียน แต่อาจารย์จะเกียกตะกายเขียนไปแบบล้มลุกคลุกคลานตามประสาต่างหาก และ ทุก ๆ เล่มที่เทคโนโลยีในเทพและเขียนก็เป็นแบบตะเกียกตะกายทำนองเดียวกันกับเขียน ประวัติฯ มิได้มีความดีพิเศษอะไรมาเขียนหรือ กรุณาหายสงสัยเสีย ภูมิของอาจารย์ คือ ภูมิตะเกียกตะกายร่ายมนต์บ่นเพ้อไปอย่างนั้นเอง

การพิจารณาทุกเวทนาจำต้องใช้ปัญญาพิจารณามากເเอกสาร เพาะทุกชีวิลิ่ง บีบคั้น สติปัญญาต้องตามแก้กันให้ทันกับเหตุการณ์อย่างเข้มแข็ง จะอ่อนแอก็ไม่ได้ เพราะนั่นคือการเข้าใจ เข้าใจลุบบอนกัน จะผลตัวมัวรุ่มจ่ำอยู่ไม่ได้ สติปัญญาเมื่อ เท่าไรต้องทุ่มกันลงจนหมดพุ่ง

ผู้ทำสมาริภวนามิใช่ผู้มีบุญวาสนาห้อย คนมีบุญวาสนามากต่างหากจึงรักบุญ กุศลส่วนละเอียดที่เกิดจากสมาริภวนາ ความน้อยเนื้อต่ำใจในเวลาจะทำสมาริภวนາ เป็นกลมายาของกิเลสหลอกคนให้หลงไปตามมันแล้วหยุดภวนารถีต่างหาก กรุณา ทราบกลของกิเลสไว้จะได้ทำภวนารถีไว้ ทันได้เท่าไรก็หนไป เมื่อหนไม่ไหวก็พัก ไปเหมือนคนทำงานอื่น ๆ นั่นแหละจะเป็นไรไป ยังได้บุญทุก ๆ ครั้งที่ทำภวนา ส่วน กิเลสมันไม่เห็นเออบุญมาให้เรา เราจะเชื่อกลัมมันอะไรมักหนา ถ้าเชื่อมันมากก็ล้มจมได้ กรุณาทำไปตามกำลังความสามารถของเรานั่นแล กิเลสคือความชี้เกียจ คือความว่าบุญ น้อยวาสนาห้อย หรือความหยุดเสียไม่ทำ นั่นมันไม่ได้มามาให้ความดิบความดีอะไรแก่ เราแม้แต่เดียว นอกจักมั่นมากอยกระซิบกระซับด้วยอุบายนหลอกลงให้เราหลงไป ตามมันเท่านั้น เวลาเราหลงไปตามกลมายาของมัน มันยังไม่เห็นว่าให้เราบังว่า แก่โน้ แกบุญวาสนาห้อย แกอาภัพ แกจึงมาหลอกหลอกของเรา เหล่านี้กิเลสไม่เห็นว่าไม่ เห็นเตือนเราพอให้รู้ตัว แล้วปลีกตัวออกห่างจากมันบ้าง กลมายาของกิเลสมันแหลม คมอย่างนี้เอง กรุณาทราบไว้เพื่อเวลา มั่นมาหลอกจะรู้ตัวไว้บ้างไม่จำไปกับมั่นหมดทั้ง ตัว

จ.ม. คุณหญิง.....ซึ่งเป็นป้าของกระผมเวลาที่ร้าตุขันธ์ไม่ดี แรงน้อยลงทุกวัน ๆ กระผมเองกำลังคิดอยากรจะนำธรรมะ จากท่านอาจารย์ข้อหนึ่งไปเล่าให้คุณป้าฟัง เพื่อ เป็นการช่วยในด้านจิตใจของคุณป้าบ้าง ดังนั้นหากเป็นการเหมาะสม กระผมโครงขอให้ ท่านอาจารย์ได้ช่วยกรุณาประทานข้อธรรมะให้คุณหญิง...ข้อหนึ่งด้วย

ตอบ ไม่มีอะไรทำให้ทุกข์ร้อนยิ่งกว่าความช้ำ และไม่มีอะไรทำให้สุขใจยิ่งกว่าความดี ฉะนั้นประชัญญ่าท่านเจึงเกลียดช้ำและรักประกอบความดีเรื่อยมา

จ.ม. ขณะนี้กระผมป่วยเป็นโรคอัมพาตมาได้ ๒ ปีกว่าแล้ว พอจะลุกเดินได้แต่ก็ไม่ สามารถนั่ง จึงมีเวลาอ่านและเริ่มหัดสมาริ ขณะนี้อยู่ชั้น ก. ช. กระผมมีความรู้สึกว่าการ หัดทำสมาริจะช่วยให้โรคนี้มีอาการดีขึ้น โดยที่กระผมทราบว่า อาการของโรคเกี่ยวกับ การทำงานของประสาทสมองที่จะสั่งงานในการเคลื่อนไหว กระผมไม่ทราบว่าจะเป็น อย่างที่กระผมเข้าใจหรือไม่ และกระผมเชื่อว่าอย่างหนึ่งว่า การหัดทำสมาริจะช่วย บรรเทาอาการของความดันโลหิตสูงได้

กระผมได้ทราบว่า ท่านอาจารย์เป็นโรคเกี่ยวกับหัวใจ ไม่ทราบแน่ใจว่าจะจริงเท็จ ประการใด การกระทำสมาริวิปสนาขั้นสูงของท่านอาจารย์ จะเป็นผลกระทำกระเทือน กับโรคหัวใจของท่านอาจารย์หรือไม่ เพรากระผมเป็นโรคหัวใจบ้างเล็กน้อย กระผม เข้าใจว่าเกี่ยวกับวัย ขณะนี้กระผมอายุ ๖๕ ปี ความเข้าใจของกระผมเรื่องโรค ๓ อย่าง

ดังกล่าว ตามที่กราบเรียนข้างต้น ถ้ากรรมจะได้ทราบจากความเห็นของท่านอาจารย์ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง

ตอบ ปัญหาที่ถาม ๒-๓ แห่งนั้นขอเรียนสรุปเอาเลย โรคที่กล่าวถึงเหล่านี้เกิดได้กับมนุษย์ทุกเพศทุกวัยทุกชาติชนเผ่า แต่ผู้มีธรรมในใจไม่ค่อยชอบซ้ำหรือไม่ชอบซ้ำ เพราะโรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกาย เนื่องจากมีวิธีบรรเทากันด้วยธรรมภัยในใจ ถ้าเป็นพระอรหันต์ก็ไม่มีการได้รับความกระทบกระเทือนทางใจจากโรคชนิดต่าง ๆ นั้นเลย

ธรรมมิใช่เพชฌฆาต จึงไม่ทำร้ายภัยล้วนได้ให้เสียไป นอกจากช่วยพยุงบำบัดให้ดีขึ้นเท่านั้น ขอให้คุณหายจากโรคภัยต่าง ๆ โดยลำดับเดิม

จ.ม. ดิฉันเป็นอาจารย์หัวหน้าหมวดภาษาฝรั่งเศส โรงเรียน....แต่เดิมเป็นภาควิชาอุลิค และได้เริ่มปฏิบัติธรรมแต่ปี ๒๕๑๔ โดยเริ่มแบบ พุทธ และปี ๒๕๒๔-๒๕๒๕ ได้ปฏิบัติแบบยุบหนอ-พองหนอ

ขณะนี้ดิฉันกำลังอ่านหนังสือที่รวบรวมเทคโนโลยีของพระคุณเจ้าชื่อ ๑...๒...๓..... หนังสือเหล่านี้ได้ขออีเมต่อจากอาจารย์มหาวิทยาลัย....การเทคโนโลยีที่เชียงใหม่ทำฝังได้ยาก มีบ้างของหลวงพ่อ....จากเทคโนโลยีได้ความรู้และคำถามที่เคยถามตัวเองอยู่หลายครั้ง ก็ได้พบคำตอบที่ต้องการ ขอกราบบมัสการท่านอาจารย์ที่ได้ให้แสงพระธรรมแต่ดิฉันผู้เกิดมาในความมืด และขอรับว่าสิ่งใดที่ปฏิบัติยังไม่ถึงก็ยังไม่เข้าใจ แต่ก็มีหลายตอนที่เพิ่งเข้าใจปัจจุบันนี้เองค่ะ

ตอบ คนอยากรู้รายหรือมีพ้อยพอกิน ไม่ต้องอยากรากหมอง ห้องแห้ง ก็จำต้องเสาะแสวงหาสมบัติโภคทรัพย์เครื่องกินเครื่องใช้เป็นธรรมดा ไม่อาจอยู่เฉยได้เหมือนคนใจฉัจดีอดอาหารเนื่องนายทั้งหลาย คนที่อยากรเป็นคนดีมีความสุขอบอุ่นทางใจไม่ว่าเหว ก็จำต้องเสาะแสวงหาธรรมด้วยอาการต่าง ๆ ที่เห็นว่าเป็นสิ่งถูกต้องดีงาม แม้จะผิดบ้างถูกบ้าง แต่เจตนาที่แสวงหา ก็เป็นเจตนาที่ดี อาจารย์เห็นใจ

การทำภารนาเปลี่ยนบทธรรมบ่อย ๆ นั้นไม่ค่อยเหมาะสม เพราะจะจับหลักได้ก็ไม่ถ�นด และกล้ายเป็นคนจับจดได้ ทำแบบจับ ๆ วาง ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ อย่างนั้นไม่ดี จับหลักเกณฑ์อันเป็นที่แน่ใจไม่ได้ เมื่อคนปลูกต้นไม้แทนที่จะรดน้ำพรุนดินบำรุงลำต้นให้ดี แต่กลับย้ายไปปลูกที่นั้น ย้ายไปปลูกที่โน่น ผลสุดท้ายต้นไม้ตายทึ่งเปล่า ๆ

น..การทำจับ ๆ จด ๆ ไม่จริงจังจะหาหลักยึดจากการภารนาของตนไม่ได้ จิตอาจล้มเหลว สิ่นครรชชา หมดความเพียรไปได้

ที่ถูก จะทำภารนาพุทธหรือยุบหนอ-พองหนอบทได้ก็ตาม ก็ควรทำตามบทนั้นจริง ๆ ด้วยความมีสติตามรักษาอย่าให้เหลือไปสู่อารมณ์อื่น จิตจะสงบยืนได้ไม่อาจสั่น จึงกรุณาเข้าใจเสียใหม่

จ.ม. ข้าพเจ้า...ได้เคยไปกราบเคารพท่านเมื่อปี ๒๕๒๔ และได้ขออนุญาตท่านเพื่อจะถ่ายภาพเป็นที่ระลึก ซึ่งท่านก็ได้technique แก่ข้าพเจ้าสองก้อนที่ เป็นการtechnique ที่เป็นไปอย่างธรรมชาติและจริงใจ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับภาพพจน์ของธรรมะได้ดีกว่าภาพที่จะถ่ายเสียอีก ข้าพเจ้าไม่ได้เสียใจเลยที่ท่านปฏิเสธการถ่ายภาพ แต่ข้าพเจ้ากลับได้ฟังธรรมะสองก้อนที่ประทับใจแทน ซึ่งมีค่ามากกว่าการได้ภาพถ่ายเสียอีก เพราะภาพนั้นเป็นเพียงวัตถุ แต่การสั่งสอนนั้นมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า ผู้ให้ก็จะต้องมีความเมตตาและมีความตั้งใจจะให้อย่างแท้จริง สำหรับผู้รับที่อยากจะได้อยู่แล้วก็มีความชื่นชมและได้ข้อคิดที่จะนำมาปฏิบัติ และแก้ไขดัดแปลงให้เข้ากับสภาพของตนเอง เพื่อจะนำไปสู่ความสุขที่ถาวร ไม่ใช่ความสุขที่ชั่วคราวเท่านั้น

ถ้าไม่เป็นการเบียดเบียนผู้อื่นได้ทั้งปวงในด้านใด ๆ แล้ว ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะได้อ่านหนังสือต่าง ๆ ที่ท่านได้พิมพ์ออกแจก เพื่อจะศึกษาให้มากขึ้น และอยากรู้การทำความเข้าใจในพระพุทธศาสนาให้กระจ่าง ไม่อยากที่จะเข้าใจอะไรที่ผิด ๆ หรือมัว ๆ เพราะมันทำให้จิตใจไม่เป็นสุข เนื่องจากความต้องการที่จะทราบของที่เป็นจริงและแน่นอน

สุดแต่ท่านจะกรุณาถ้าคิดว่าข้าพเจ้าสมควรจะได้มีโอกาสศึกษาธรรมะจากท่านบ้างหรือไม่

ตอบ ศาสนาธรรมของค่าสถาองค์ปัจจุบันเป็นธรรมของจริงสุดส่วนได้ส่องพันกว่าปีมาแล้ว ยังจะเป็นธรรมของจริงร้อยเปอร์เซ็นต์เรื่อยไปอย่างคงเส้นคงวา ผู้นับถือพุทธศาสนาหากต้องการธรรมของจริงครองใจโดยลำดับแต่ต้นจนถึงจุดสุดยอดแห่งธรรมอย่างจริงใจแล้ว ก็พึงปฏิบัติตนตามหลักสากษาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนั้นจะไม่ผิดหวัง เพราะศาสนาธรรมเป็นมัชณิมาคือหมายรวม (พร้อมจะให้ผลตามลำดับแห่งเหตุ) อยู่ตลอดเวลา อาการโถก ไม่เข้ากับกาลสถานที่แต่เข้าอยู่กับการปฏิบัติธรรมสมควรแก่อธรรมขั้นนั้น ๆ โดยเฉพาะ

จ.ม. หลวงพ่อคุณ ความทุกข์ดี ความสุขดี หากว่าจะเกิดมันก็ต้องเกิดใช่ไหมคะ และถ้าหากว่าเกิดขึ้นแล้วเราต้องทำใจใช่ไหมคะ และแผ่เมตตาใช่ไหมคะ บิตามารดาของลูกถึงแก่กรรมมาเกือบ ๒๐ ปีแล้ว ลูกก็ยังคงทำบุญให้ทุกปีเมื่อถึงวันถึงแก่กรรมของท่าน และในการทำบุญทุกครั้งก็อุทิศให้ อยากรบราบว่าท่านจะได้รับหรือเปล่าค่ะ เวลาอุทิศส่วนกุศลต้องเอ่ยชื่อด้วยหรือเปล่าค่ะ และก่อนที่จะนั่งภาวนาต้องกล่าวอะไรก่อนคะ

หากลูกพูดอะไรไม่ถูกกับการเทศะ ขอหลวงพ่อโปรดให้อภัยด้วย เพราะลูกยัง อ่อนต่อธรรมะอยู่อีกมาก และหากหลวงพ่อจะกรุณาสั่งสอนด้วยลูกก็จะขอบรู้บัติตาม ตลอดไปค่ะ

ตอบ สุข-ทุกชี เกี่ยวกับอารมณ์ดี-ชั่ว ต้องเกิดที่จิต และต้องระวังแก้กันที่จิต คือห้าม ไม่ให้คิดในการมณ์ชั่ว เช่น อารมณ์โกรธ เป็นต้น

การทำบุญอุทิศถึงผู้ล่วงลับ ถ้าผู้ล่วงลับอยู่ในฐานะรับได้ก็ได้รับ (ดูเคยอธิบาย ให้ฟังบ้างแล้ว) ถ้าไม่ได้รับบุญก็ไม่เสียสูญหาย คงเป็นของผู้บำเพ็ญตามเดิม เพียงนึกถึงโดยไม่ต้องเอ่ยชื่อ ก็ได้

ก่อนนั่งภาวนา ก็นึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสังฆ คุณบิดามารดา และ กีฬาวนต่อไปจนถึงเวลาลูกออกจากที่ภาวนา ก็มีเท่านั้น

จ.ม. ในวันปีใหม่คงจะมีสาธุชนไปกราบหลวงพ่อถึงที่วัดหลายคณะ ดิฉันเองได้แต่จุด ธูปกราบรำลึกถึงหลวงพ่ออยู่ที่บ้าน และมิใช่จะรำลึกถึงแต่เฉพาะในวันปีใหม่เท่านั้น ทุก ๆ วันที่สวดมนต์กิจกราบรำลึกถึงการมีเมตตาธรรมของหลวงพ่อให้คุ้มครอง เป็น ดวงประทีปนำใจให้ลูกปฏิบัตินเป็นลูกที่ดีของหลวงพ่อตลอดเวลา โดยเฉพาะเวลา โกรธก็นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อเพื่อเป็นที่เห็นยิรังจิตใจอยู่เสมอ แต่ลูกก็ยังไม่เยือก เย็นสมดังปณิธานที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับหวานชายนี่แกมกจะตื้อและพูดจาไม่ เพราะ ชอบรื้อของ ทำบ้านรอก หึ้ง ๆ ที่อายุก็จะ ๑๐ ขวบแล้ว แต่โกรธแล้วก็หายไป แต่ กับคนอื่นก็พยายามสงบใจเฉย ๆ ได้บ้างไม่ได้บ้าง มันยากจริง ๆ เจ้าค่ะ ดิฉันก็เข้าใจ รู้โถหของความโกรธ นอกจากจะไม่ดีกับตนเองหึ้งในด้านร่างกายและจิตใจแล้ว ในด้าน ไดก็ไม่มีดีหึ้งสิ้น บางครั้งเวลาจะงับใจ ลูกต้องกลั้นใจสักครู่ พยายามภาวนาพุทธ ฯ เร็ว ๆ บางทีก็นึกหัน บางทีก็ไม่หัน ชัดหวานไปแล้วจึงหายโกรธ แย่จริง ๆ เจ้าค่ะ ลูก เองก็กลัวว่าถ้าไม่โกรธแล้วหายไปในขณะนั้นก็คงจะต้องไปเกิดเป็นเดรจล้านเป็นแน่ ๆ หึ้ง ๆ ที่หมั่นพยายามสร้างบุญสร้างกุศล แต่ใจนบุญกุศลจึงยังไม่ส่งผลให้ลูกเป็นคนใจ คายเยือกเย็นสักที หลวงพ่อคงจะตำหนิและอดหนาราอาใจกับลูกคนนี้เต็มที่แล้วกระมัง คง ขอกราบหลวงพ่อได้โปรดเมตตาลูกต่อไปเกิดเจ้าค่ะ และขอประทานพระจากหลวง พ่อให้ลูกเป็นคนเยือกเย็นได้เร็ว ๆ ความพยายามที่ตั้งใจจะแก้ไขตนเองของจะเป็นผล สำเร็จดังใจ

ตอบ ธรรมคุณ....นั้นแก่มากไป ควรจะงับด้วยขันติและสติปัญญา จะดีกว่าการจะงับ ด้วยวิธีชัดหว่านดีไปอย่างนั้น ถ้าจะงับด้วยธรรม คือ ขันติ สติปัญญา ยังไม่อยู่ก็ให้ เหยียดขาของตัวเองออกไปแล้วหาดให้หนัก ๆ มือหน่อย จะพ่อรู้โถหของความโกรธว่าให้

ความเจ็บปวดเพียงไรบ้าง ดีกว่าไปค่าว่าເອຫານมาเป็นเครื่องทดลองดังที่เป็นمانนິ້ນ อ่านแล้วขับขันดี

ถ้าขึ้นให้ธรรมแก่แบบนี้ ต่อไปน่ากลัวลูก-ผัว-หวานเหلنอยู่กันแบบกันไม่ติดพื้น ต้องเตรียมแผ่นกันพื้นบ้านแน่ ๆ ไม่งั้นธรรมเอาตาย เวลาแก่ก้าวขึ้นมาก ๆ ไม่เว้นหน้าอินทร์หน้าพรหมได ๆ ด้วย จึงน่ากลัว

จ.ม. ลูกได้รับฟัง “ประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต” จากสถานวิทยุ ๐๑ ทหารอากาศ รู้สึกครั้ทราและเลื่อมใสในปฏิปทาของท่านเป็นอย่างยิ่ง ครรจะได้ศึกษาธรรมของท่านบ้าง ได้สอบถามไปยังสถานวิทยุ ๐๑ เจ้าหน้าที่ท่านแนะนำให้มีหนังสือขอความเมตตาจากหลวงปู่โดยตรง ลูกจึงทำตาม และหวังเมตตาจากหลวงปู่ได้โปรดส่งเคราะห์ลูกด้วยเจ้าค่ะ

พร้อมกันนี้ลูกขอกราบเรียนถามปัญหาบางประการดังนี้ค่ะ

๑. มีผู้ถามลูกว่า เธอนับถือศาสนาอะไร? ลูกก็ตอบว่า ศาสนาพุทธ ก็ได้แต่ตอบไปอย่างนั้น หากจริง ๆ แล้วก็มิได้รู้ชี้ชัดลักษณะต่าง ๆ ลูกครรจะทราบว่าเรานับถือศาสนา กันที่ตรงไหนเจ้าค่ะ

๒. ความเสียสละ คำนี้มีขอบข่ายในการประพฤติปฏิบัติอย่างไรบ้าง

๓. หากเกิดความเบื่อหน่าย เพราะพิจารณาสิ่งรอบด้านแล้วรู้สึกว่ามันวุ่นวาย หากด้วยหน้าที่และความรับผิดชอบบังคับให้ต้องอยู่ เราจะมีวิปรับจิตใจอย่างไรที่จะให้สงบ และสามารถยอมรับตามสภาพความเป็นจริงของการเกิดแก่เจ็บตาย นินทา สรรษฐิรุ่งต่าง ๆ ได้

สุดท้ายนี้ขออานาจคุณงามความดีแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมและพระอรหันตเจ้าได้รักษาหลวงปู่ให้เผยแพร่พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง สืบไปค่ะ

ตอบ คุณ....ผู้นับถือพุทธศาสนาแต่ไม่ทราบจะนับถือตรงไหน ปู่ไม่มีเวลามากจึงขอเรียนตอบเพียงย่อ ๆ เท่าที่จำเป็น และกรุณาอ่านหนังสือธรรมะที่ส่งมาให้นี้หลาย ๆ เที่ยว คุณอาจเข้าใจพุทธศาสนาและการนับถือมากขึ้น ตลอดวิธีปฏิบัติและการปฏิบัติ ด้วย

๔. พุทธศาสนาที่แสดงออกเป็นคำสั่งสอนโลกนั้น เป็นความลัจจิจงทุกสัตถุกส่วน ไม่มีคำว่าปลอม-เท็จ แฟงอยู่ในคำสั่งสอนนั้นเลย โลกจึงยอมรับนับถือกันด้วยความสันติใจตายใจเรื่อยมา หลักของพุทธศาสนา ก็คือ พุทธะ ธรรมะ สังฆะ อาการหรือแขนงของธรรม ก็คือการชี้บอกชี้-ดี เพื่อให้ลະและบำเพ็ญนั่นแล

๒. การเสียสละมีเนื้อความกว้างมาก นับแต่ส่วนย่ออย่างส่วนใหญ่ และวงแคบไปทางกว้างจนไม่อาจประมาณได้ แม้ความดีงามที่เกิดจากการเสียสละก็ไม่มีประมาณ เช่นกัน ตามแต่กำลังของผู้เสียสละได้มากน้อยต่างกัน

๓. สิ่งรอบด้านมีอยู่ทั่วไปทั้งคนและสัตว์ การปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้จำต้องมีความฉลาดโดยธรรม มีความวินิจฉัยคร่ำครวญ มีการยับยั้งชั่งตัวเกี่ยวกับสิ่งเกี่ยวข้องนั้น ๆ และมีความอดทนประกอบด้วย เก็บความรู้สึกไว้ตามเหตุผลหรือเหตุการณ์ที่ควรเก็บ ไม่นำอกระบายไปเสียทุกแห่งทุกกระทง เที่ยบใจเข้าใจเราโดยธรรม ไม่เข้าข้างตน ถ่ายเดียว การเกิดแก่เจ็บตายก็มีประจำขันร์ พิจารณาด้วยปัญญาโดยธรรม ไม่ตกใจไม่เสียใจไปตามความเจริญและความเสื่อมแห่งขันร์และสิ่งเกี่ยวข้องกับตน ใจยอมสงบได้ กรุณาฝึกหัดทำสมาธิภารนาเสมอ ใจจะสบาย ขอเรียนแค่นี้

จ.ม. หลวงพ่อคงช่วยลูกด้วย ขณะนี้ลูกมีความทุกข์ในใจเหลือเกิน ขอหลวงพ่อช่วย กรุณาให้คำแนะนำแก่ลูกด้วยนะครับ

ลูกมีชีวิตครอบครัวที่กำลังจะล้มเหลว สามีของลูกคือการพจญชีวิตแก่เราสาม แม่ลูก เข้าเป็นคนไม่มีศีล ดื่มสุราเป็นกิจวัตร ไม่ทำงาน ใช้เงินมรดกแต่อย่างเดียว ลูกต้องทำงานเลี้ยงชีวิตและลูกอีก ๒ คน เมื่อกลับจากดื่มสุรา ก็จะอยู่ทุบตีและทำร้ายจิตใจ หยาบคายต่อลูกและบุพการีของลูก ลูกไม่ทราบจะตัดสินปัญหานี้อย่างไรดี คิดอย่างเดียวคืออยากพบหลวงพ่อ ขอหลักธรรมคำสั่งสอนที่เป็นแก่นแท้ของชีวิต อยากจะสละชีวิตนี้แต่คิดว่าเป็นบาป และลูกยังมีห่วงอันหนักคือลูกน้อยอีก ๒ คน ซึ่งถ้าไม่มีแม่ชีวิต ก็คงจะมีเด็กนัก เพราะพ่อเป็นคนบาป ไม่มีวันพบรพระ เป็นบัวใต้น้ำที่ไม่คิดว่าจะดีได้ ลูกยังไรเดียงสามัคก พึงแคนน์ลูกคนโตซึ่งอายุ ๖ ขวบก็เริ่มพิดปกติ หาดกลัวและเหมือนลอย

หลวงพ่อคง ลูกนี้เป็นคนบาปเหลือเกินที่นำเรื่องครอบครัวมาบกวนให้หลวงพ่อช่วย แต่ลูกไม่มีทางได้กวนนี้แล้ว

ลูกเพิ่งจะได้ศึกษาธรรมะเพียงขั้นต้น และโชคดีที่มีธรรมะของหลวงพ่อเป็นแนวทาง แต่บางอย่างเช่นปัญหาชีวิตนี้ลูกช่วยตัวเองไม่ได้เลย ตลอดชีวิต ๓๐ ปีที่ผ่านมาของลูก ไม่เคยทำงานโดยตั้งใจ แต่ชีวิตลำบากเหลือเกิน กรรมเก่าของลูกคงหนักนัก ลูกได้แต่คายเวลาไว้เมื่อไรลูกจะมีแสงสว่างในชีวิตของลูกบ้าง อยากจะสละเพศ Mara แต่ก็มีปัญหาอย่างที่เรียนให้หลวงพ่อทราบแล้ว คือ ภาระที่จะต้องเลี้ยงดูลูก ๒ คน ให้เป็นคนดีต่อไปในภายภาคหน้า

สุดท้ายนี้ลูกหัวงเหลือเกินที่จะได้รับคำสั่งสอนและแนะนำจากหลวงพ่อเพื่อเป็นแนวทางแห่งชีวิตต่อไป ความกรุณาของหลวงพ่อไม่ว่าจะเป็นคำแนะนำอย่างใด ลูกยินดีที่จะปฏิบัติตามทั้งสิ้นค่ะ

ตอบ ผ้ากันผลาญนั้นมันใกล้เคียงกันมาก และพลิกแพลงได้ง่าย จะนั่งผ้าของคุณเจิง กล้ายเป็นผลาญไปได้ดังที่คุณรู้ ๆ เท็น ๆ อยู่กับตัวเองนั่นแล กรุณาปลงลงในธรรมของสัตว์โลกย่อมมีต่าง ๆ กัน ใจกลางถูก ใจสบายนั้น มีแต่ทุกตัวสัตว์ ไม่สงสัย เป็นแต่เพียงมีหน้าเบาต่างกันไปตามเหตุที่ทำบ้างเท่านั้น กรุณาเชื่อธรรมตาม วาระที่ให้ผลดีชั่วเป็นตอน ๆ ไป ผ้าคุณแล้วแต่คุณยังดี ชะตาของลูก ๆ ก็ยังนับว่าไม่ ขาดสูญล่มจมไปที่เดียว ยังได้อาคัคคุณเป็นเส้นชีวิตจิตใจอยู่ กรุณาทำสามิภารนาสงบ ใจ อย่าให้ส่งส่ายวุ่นวายไปมากจะเพิ่มทุกข์เข้าอีกยิ่งกว่าที่มีอยู่แล้ว ซึ่งก็ทุกข์ทรมานพอ อยู่แล้ว และกรุณาคิดว่าโลกกว้าง ๆ ย่อมมีผู้เป็นเช่นคุณและหนักยิ่งกว่าคุณอีกมาก มาก ไม่ใช่เป็นเฉพาะคุณคนเดียวเท่านั้น จงคิดกว้าง ๆ ให้รอบโลกรอบตัวเรา จะพอมี ที่ปลงวางบ้าง แม้ไม่ได้มากก็ยังดีกว่าไม่พิจารณาเลี้ยงเลย การปลดปล่อยความทุกข์ทั้ง หลายนั้นที่ถูกควรปลดปล่อยทางใจ ด้วยการพิจารณาสิ่งที่มาสัมผัสให้เกิดทุกข์ และทำ ความสงบใจ ไม่คิดวุ่นไปตามอารมณ์ที่เป็นพิษและที่เคยเป็นพิษแก่ตน

จ.ม. มีปัญหา ๓ ข้อที่มีผู้มาถามแล้วดิฉันไม่สามารถตอบให้กระจงได้ดีอ

๑.เหตุใดท่านอาจารย์จึงไม่โปรดญาติโอมที่สูญเสียที่เดินทางไปกลามเพื่อไปบำบัด ท่านอาจารย์ โดยท่านอาจารย์รับเพียงเต็มบาราเท่านั้น

ข้อนี้ดิฉันให้คำตอบไปว่า ท่านอาจารย์เป็นพระธุดงค์ ถ้ารับอาหารเกินปาก บาราก็จะผิดกฎธุดงค์วัตร และการรับอาหารจากญาติโอมถ้ามากเกินไปก็ไม่ใช่พระที่ ถือหลักสมถะ เยี่ยงพระที่มีปฏิปทาอันถูกต้อง แม้จะสร้างความผิดหวังให้แก่ญาติโอม บ้าง แต่ทางทำบุญนั้นไม่ใช่จะมีเพียงการไปบำบัดกับท่านอาจารย์ การถวายเงินร่วมสม ทบสร้างสุขให้ท่านอาจารย์เป็นองค์ประธานก็ได้บุญไม่น้อยเช่นเดียวกัน คำตอบเหล่านี้เป็นความเข้าใจของดิฉันเองไม่ทราบผิดถูกอย่างไร ท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาชี้แนะ คำตอบที่ถูกต้องด้วยนะคะ

๒.การห้ามถ่ายรูปนั้น ดิฉันได้รับคำชี้แจงจากท่านอาจารย์แล้ว มีความรู้สึกใน พระคุณความเมตตา ที่ท่านอาจารย์กรุณาตักเตือนให้ ด้วยความหวังดีและเอาใจใส่ อย่างบริสุทธิ์ใจ แต่บางคนสงสัยว่าทำไมท่านอาจารย์จึงต้องໂกรอด้วย (ดิฉันไม่เห็นตอน ที่ท่านอาจารย์แสดงทำໂกรอให้เข้าเห็นเลย)

๓.ข้อนี้เป็นข้อที่ดิฉันห่วงใจที่สุด เพราะท่านอาจารย์เป็นพระที่ดิฉันเคารพบูชา และเกิดทุนไว้ตลอดเวลา ด้วยธรรมะที่ท่านอาจารย์เมตตาอบรมสั่งสอนนั้น ดิฉันได้รับ

ความรู้ความสนใจที่หาไม่ได้จากที่อื่น แต่ เพราะความเคารพบุชาท่านอาจารย์ จึงได้ดื่นรนทางมกราบกราบ พร้อมกันก็พยายามดึงเอาบุคคลที่ยังไม่เดย์มองเห็น ความส่วนในทางนี้มาด้วย แต่บังเอิญบุคคลคนนี้กลับยิ่งมาพกพาความผิดใส่ตัว คือ แทนที่จะเห็นและเข้าใจในธรรมะของท่านอาจารย์ เขากลับตำหนิที่ท่านอาจารย์ไม่รับบานตรและไม่ให้ถ่ายรูป ดิฉันได้ยินแล้วเกิดความเสียใจอย่างมาก พร้อมกันก็เกิดความกลัวว่าคำพูดของเขากำสร้างความไม่ดีให้กับตัวเอง ดิฉันจึงได้จดหมายมกราบขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยเหลืออีกสักครั้ง แนะนำหนทางอุบัยให้ดิฉันนำไปแก้ไขให้เข้าได้มีโอกาสไปบปตัวเองด้วยนะครับ

เมื่อคราวมาทอดกฐินนี้ ท่านอาจารย์ก็ได้เมตตาเทศน์ปลองบใจดิฉันแล้ว แต่ ดิฉันก็ยังทำใจไม่ได้จนบัดนี้ จึงขอความเมตตาจากท่านอาจารย์อีกสักครั้งนะครับ

ในด้านการปฏิบัตินี้ มีบางคนแนะนำให้ดิฉันพยายามอย่าติดหนังสือ แต่ดิฉันถ้าไม่ได้อ่านหนังสือจากที่ท่านอาจารย์กรุณาส่งไปแล้ว การปฏิบัติจะไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ถ้าอ่านแล้วไปปฏิบัติ ความสงบก็จะเกิดอย่างรวดเร็ว อันนี้ผิดทางหรือเปล่าครับ ตอบ ขอเรียนให้ทราบเท่าที่จำเป็นดังนี้

การทำประโยชน์แก่โลกด้วยการแนะนำพิธีสอนและอื่น ๆ ในเพศของพระนี้นับเป็นเวลานานพอกว่า ที่ออกสัมคมชาวพุทธมาราว ๒๕-๒๙ ปีนี้แล้ว ที่หมกตัวตกนรกอยู่ในป่าในภูเขา (ฟัดกับกิเลสไม่มีเวลาของดูเดือนดาวตัววันได้เต็มตา) อยู่ ๙ ปีกว่า ทุกข์ในชีวิตของพระเพื่อประโยชน์ตนและท่านผู้อื่นมากน้อย ก็ทุกข์มากแสนสาหัสในช่วง ๙ ปีกว่าที่อยู่ในป่าในภูเขานั่นแล ประจักษ์ใจจำไม่ลืมจนกระทั่งวันนี้ และน่าจะไม่ลืมตลอดวันตาย เพราะไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะลืมได้ง่าย ๆ ดังนั้นเวลามาสั่งสอนคนทั้งพระเณรตลอดระยะเวลา จึงสอนจริง ดุจริง ดีจริง ตามทางเหตุผลคือหลักธรรมที่เคยเรียนและปฏิบัติมา ล้วนจะถูกหรือผิดมากน้อยจากการสอนท่านผู้ใดบ้างนั้น ก็สุดวิสัยที่จะแก้ไขให้เป็นอย่างอื่นได้ เพราะจิตใจคนมีหลายแบบ แต่หลักธรรมมีแบบเดียว คือสอนให้ถูกต้องตามที่ปฏิบัติตามที่เห็นว่าถูกต้องแล้ว อย่าให้ผิดจากหลักธรรมทั้งการปฏิบัติและสอนตนตลอดการสอนผู้อื่น แม้จะไม่ถูกใจคน แต่อย่าให้ผิดธรรมในการสั่งสอน ตนก็ไม่รุ่มร้อน

อาจารย์ไม่อาจให้ความรู้ยิ่งกว่าที่ปฏิบัติตามแล้วแก่ท่านผู้ใด และไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงธรรมที่เคยปฏิบัติและสั่งสอนมาแล้วได้ การติ-ชมเป็นลิทธิของคนที่ไปที่จะติ-ชมได้ตามอัธยาศัย ไม่กล้าขัดแย้งครได้

การตอบปัญหาเป็นข้อ ๆ จึงไม่อาจตอบ เพราะไม่เชื่อตัวเอง อาจเป็นข้อแก้ตัว ก็ได้ จึงไม่อาจแก้ตัวโดยแอบอิงคำตอบนั้น ๆ เป็นทางออกตัว หากเป็นความจนตรอ

เพาะการไม่ตอบปัญหาของท่านผู้สามทุก ๆ ข้อได้ก็คิดว่า ความจนตกรอบเพาะกิเลส เหยียบย่ำบนหัวใจขณะทางออกไม่ได้ เป็นความหนักมากทุกข์มากกว่าสิ่งใด จึงยอมรับความจนตกรอบอื่น ๆ ไปตามคติโลกธรรม

การแก้นั้น แก่ครกสู้แก้ตัวเองไม่ได้ ครรชุ่นไครทุกข์สู้ตัวเองสุขตัวเองทุกข์ไม่ได้ จึงควรแก้ตัวเองก่อนผู้อื่น ทำหนนิติชมนตเองตีกว่าไปทำหนนิติชมผู้อื่น ประชญ์ท่านเดินอย่างนี้ ท่านทำอย่างนี้ อย่าเป็นเกลียวกับทางดำเนินของประชญ์ท่าน และอย่าหัวน์ใจเวลาไคร ๆ ทำหนนิตเตียนอาจารย์ของตน ถ้าเรามีของจริงภายในใจต้องเปิดทางให้เข้า แต่อยู่ตามความจริงของเรา ไม่ขัดไม่แย้ง ไม่หิงไม่หง ไม่ขัดขวางไคร นั่นคือธรรม นั่นคือผู้มีใจเป็นธรรม

พระธรรมแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ประชญ์ท่านอุตสาห์จดจารึกไว้ให้อุชุน รุ่นหลังอ่านเพื่อความรู้ความฉลาด ไม่ใช่เพื่อความโง่ เพื่อความติดอยู่แค่ตัวหนังสือ แต่เพื่อความฉลาดจากหนังสือที่ได้อ่านต่างหาก สาวกท่านก็เคยฟังจากพระพุทธเจ้ามาแล้วซึ่งเท่ากับเรียนมาแล้ว จึงเป็นส่วนของพวกรเราได้อย่างสมบูรณ์ อาจารย์ของก็เคยเรียน เคยฟังมาแล้ว ถ้าการดูหนังสือเพื่อทำความรู้ความฉลาดเป็นความผิด พวกราก็ไปติดคุกติดตะรางด้วยกันก็แล้วกัน แต่ถ้าดูถ้าเรียนเพื่อจำได้เฉย ๆ ไม่สนใจแก้ไขตัวเองตามที่ธรรมท่านแนะนำ และเรียนเพื่อคุยโน้อวัดแบบบ้าน้ำลาย แม่ไม่บอกว่าผิด ก็จำต้องผิดจากความมุ่งหมายของธรรมที่สอนเพื่อความถูกต้องดีงามอยู่นั่นเอง

จ.ม. กระผมเคยได้ฟังเทคนิคของท่านอาจารย์ที่เทคนิคโปรดคุณเพาพงา และผมได้ลองปฏิบัติตามจนได้ผลขึ้นมาบ้างพอสมควร กระผมเคยเขียนจดหมายมากราบเรียนถามปัญหาในการหวานาแล้วครั้งหนึ่ง และได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากท่านอาจารย์ตอบให้ผมฟังจนเป็นที่เข้าใจเมื่อไม่นานมานี้ กระผมได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของอาจารย์อยู่ตลอดมา ขณะนี้ปรากฏผลในการปฏิบัติว่า สามารถรู้เท่าทันจิตได้บ่อยครั้งกว่า เมื่อก่อนต้องตามจิตกว่าจะตามความคิดกลับคืนมาได้ ให้อยู่กับ พุทธ ก็ต้องเลยไปช้ำขณะหนึ่ง จึงจะรู้เท่าทันจิตได้ และขณะที่กระผมกำลังปฏิบัติอยู่ก็เกิดมีเสียงผุดขึ้นมาว่า “อย่ายินดียินร้ายในสิ่งทั้งหลาย ให้วางเฉยในสิ่งนั้น ๆ เลย” กระผมก็ได้ทดลองปฏิบัติถูกรู้สึกว่า ใจว่างสงบง่ายขึ้น ต่อมากระผมก็ทำความรู้สึกว่าเฉยคือกับการดูจิต โดยไม่ต้องภายนอกอะไรแต่ก็ไม่ทราบว่าจะถูกหรือไม่ และมีปัญหาอีกประการหนึ่งจากเพื่อนร่วมงานของกระผมคนหนึ่งได้พูดอ้างว่า มีคำพยากรณ์ของพระลัมมาลัมพุทธเจ้าซึ่งมีหลักฐานอยู่ในพระไตรปิฎกด้วย จารึกไว้ว่า เมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วหนึ่งพันปีแรก จะไม่มีพระอรหันต์ที่ปฏิบัติตัวอย่างสมณะและวิปัสสนา มีแต่วิปัสสนาล้วน ๆ พระในยุคปัจจุบันนี้อยู่ในยุคพันปีที่สามจะไม่มีผู้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ถึงจะปฏิบัติสักเท่า

ไร ก็ได้อย่างสูงแค่พระอนาคตมีเท่านั้น กระผมเองยังเชื่อครูบาอาจารย์เต็มที่ที่สั่งสอนว่า ถ้ามีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่ตระบิด พระอรหันต์จะไม่สูญไปจากโลก แต่มีความวิตกกังวลว่าญาติมิตรของกระผมอีกหลายคนที่มีความศรัทธาเริ่มฝึก Kavanaugh ฯ อาจจะจิตใจหวั่นไหวกับคำกล่าวเช่นนี้จนเกิดห้อหอยความเพียรซึ่งทำให้เสียประโยชน์อันควรของเข้าไป กระผมจึงกราบเรียนถามมาเพื่อให้พากกระผมตลอดจนญาติมิตรมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น และมีอุบາຍต่อสักกับกิเลสประเทวีต่อไปด้วย

กระผมจึงกราบเรียนรบกวนพระอาจารย์มาด้วยความเคารพอย่างสูง

กระผมและญาติมิตรหวังในความเมตตาของพระอาจารย์ ที่จะได้ชี้แนะอุบາຍในการปฏิบัติธรรมต่อไปด้วย

ตอบ ที่คุณกำหนดด้วยบพุทธโดยมีสติควบคุมนั้นถูกต้องแล้ว จึงกรุณาทำต่อไปเรื่อย ฯ การไม่เป็นอารมณ์ข้องแวงกับสิ่งต่าง ฯ ทำจิตวางเฉยต่ออารมณ์ภายนอกนั้นย่อมถูกต้อง ไม่รบกวนใจอยู่ไม่หยุด เพราะอารมณ์นั้น แต่การดูจิตอยู่เฉย ฯ ในขั้นแรกที่จิตยังไม่ได้ฐานแห่งความสงบเป็นพื้นฐานนั้นไม่ค่อยดี เพราะจิตอาจเคลื่อกไปอื่นได้โดยเจ้าตัวไม่อาจทราบได้ จึงควรมีบทบริกรรมให้จิตทำอยู่เสมอหนึ่นแลดีกว่าการดูจิตอยู่เฉย ฯ ในขั้นนี้ เมื่อจิตสงบจนความรู้กับคำบริกรรมกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียว กันแล้ว ขณะนั้นจะปล่อยคำบริกรรมเสียก็ได้ เมื่อจิตเริ่มคิดปรุ่งจึงนำคำบริกรรมเข้ามาทำอีก อย่างนี้แบบเนี้ยนดี

จะเป็นปีปฏิกไดก์ตาม ถ้าขัดต่อหลักสัจธรรม คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรห บรรด ปีปฏิกนั้นย่อมเป็นก้ามเป็นกระดูกแทรกอาหารที่รับประทาน จงเลือกหรือคัดออกเสีย เช่นเข้าเลือกหรือคัดแยกก้ามกระดูกออกจากอาหารที่ควรแก่การรับประทาน อย่างกินทั้งก้ามทั้งกระดูก เดี่ยวติดคอดตาย จะติก้าม กระดูกไม่ถูก ต้องทำหนังผู้รับประทานว่าโง่แสบโง่ ตนฆ่าตัวเองเพราการรับประทาน ผู้ปฏิบัติธรรมนั้น ฯ เพื่อความฉลาดทั้งมวล มิใช่เพื่อความโง่ จึงอย่าโง่ไปตามสิ่งที่จะพาให้ล้มจมฉิบหาย กรุณายืดเวลาเนื้อแท้ ปลาแท้เป็นอาหาร อย่ารีดก้ามยืดกระดูกเป็นอาหารถ้าไม่อยากตายฉิบหายและขายโง่ให้คนอื่นหรือประชญ์ขยะเชยง คือจะยืดพุทธจนที่ตัวสแก่พระอนาคตที่ซึ่งทูลถามถึงเขตแดนแห่งบรรคนิพพานว่าจะลินจะหมดไปเมื่อไร หลังจากพระองค์ปรินิพพานแล้ว โดยตัวส่วนผู้อ่านที่จะมาถามแบบโง่ ฯ ทำไม ก็ธรรมเราตถาคตแสดงไว้ด้วยสากชาตธรรมที่ชอบแล้วทั้งสิ้น และสอนเพื่อผู้สัตบจะยังต้นให้ฉลาดทันกลมายาของกิเลสโดยถ่ายเดียว “ผู้อ่านที่ เมื่อผู้ปฏิบัติตามหลักสัจธรรม สมควรแก่ธรรมมีอยู่แล้ว พระอรหันต์ไม่ลินจากโลก ผู้อ่านที่” ธรรมเป็นอภากลิธรรมตลอดจนตากาล ไม่มีสิ่งใดจะมาลบล้างธรรมไม่ให้เกิดบรรคนิพพานแล้วกิเลสโดยถ่ายเดียว ขณะนี้ก็มีทุกข์กับสมุทัยในหัวใจสัตว์เท่า

นั้น เป็นข้าศึกแก่สัตว์เอง และมีมรรคกับนิโรหเท่านั้นเป็นเครื่องมือปราบปรมบุกเบิก ทุกข์กับสมุทัยให้พินาศไป ไม่มีอะไรนอกจากนี้ ฉะนั้นจงสนใจกับมรรคทางดำเนิน มีสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร เป็นต้น ยิ่งกว่าการสอนใจในก้างในกระดูกอันเป็น เพชรฆาต(กิเลส) ที่ฝ่าสังหารสัตว์โลกมานานแสนนานเป็นไหน ๆ ตัวนี้แลตัว จอมปلومที่แต่งเพลงกล่อมสัตว์โลก ว่าอีกเท่านั้นปีมรรคพลนิพพานหมด พระอรหันต์ ไม่มี ให้หลับสนิทอย่างจมมิดเรื่อยมา และจะเรื่อยไปถ้าไม่ตื่นตัวตามธรรมท่านสอน แต่คำว่า ขอให้โลกอนให้สบายน ฯ เกิด อีกเท่านั้นปีเท่านี้ปี กิเลสบนหัวใจโลกจะหมด เขตหมดสมัยจะตายเกลี้ยงไปเองโดยไม่ต้องทำการถอดถอน คำอย่างนี้กิเลสไม่เห็น บอกสอนไว้เลย ทั้งนี้ เพราะสัตว์โลกสั่งสมกันอยู่ทั่วหน้า ไม่สนใจแก้และถอดถอนมัน มันจึงสนุกร้องเพลงกล่อมสัตว์โลกให้เคลิ้มหลับตลอดไปไม่มีวันตื่น

จิตไม่มีสติปัญญา วิปัสสนา จะสามารถปราบกิเลสได้อย่างไร หาญพูดสมตะ-วิปัสสนาอย่างนั้นอย่างนี้ให้เข้าหัวเราะ คนน Jad ยังไม่สูญจากโลก ผู้อ้างควรระลึกบ้าง

ต้องขออภัย พูดตามความใจอันป่า ๆ ว่าใครหรือสัตว์ตัวใดในแดนโลกธาตุจะ มาหลอกว่าค่าสถานล่วงเท่านั้นปี ๆ สมควิปัสสนาไม่มี พระอรหันต์ไม่มี แม้จนหมดลง ปากและตายไปก็ไม่สนใจฟัง-เชื่อเลย เราถือ พุทธ อธมุ่ม สงฆ์ สรณ คุณามิ อย่างถึงใจ ต่างหาก มิได้ถือล้มปากโมฆบุรุษสตรีว่า สรณ คุณามิ และไม่ได้ถือกิเลสตัวมหัศัยต่อ ค่าสถานว่า สรณ คุณามิ นี่ จึงพร้อมจะต่อสู้กับกิเลสมารทุกประเภท เพื่อเกิดทุนค่าสน ธรรมของจริงสุดส่วนไว้จันลมหายใจขาดดื้อ

กรุณามาเลือกจะเอาอย่างไหน เราเป็นลูกศิษย์ตถาคต แต่อย่าโง่ให้กิเลสหัวเราะก็ พอ

จ.ม. ด้วยทางคณะเผยแพร่ธรรม ฉะเชิงเทรา ซึ่งมีนโยบายเผยแพร่ธรรมให้แก่ผู้สนใจในการปฏิบัติ Kavanaugh หากไม่เป็นการบกวนท่านอาจารย์เกินไป ทางคณะฯ ขออภิหาร ของท่านอาจารย์ในการปฏิบัติ Kavanaugh จะสั่นเพียงบรรทัดสองบรรทัดหรือจะยาวสักกี่สิบ หน้าก็ได้สุดแต่ท่านอาจารย์จะได้เมตตา เพื่อพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน ตอบ เวลานี้ยังคิดหาข้ออրรถข้อธรรมไม่ได้ พอระลึกได้บ้างไม่กี่ແລวัดนี้

นักรบที่เรียนวิชาการรบได้พอควรแล้ว เข้าสู่แనวรบตามแผนการที่เรียนมา จะเป็นผู้เข้าใจและชำนิในยุทธวิธีได้ดีกว่า ผู้เรียนวิชาการแต่ไม่ได้ออกสู่แナンรบ เป็นไหน ๆ

ผู้เรียนวิชาธรรมทางพุทธศาสนาได้พอควรแล้ว เข้าสู่แナンรบด้วยการเข่นฆ่า กิเลสชนิดต่าง ๆ ตามหลักวิชาที่เรียนมา จะเป็นผู้เข้าใจและชำนิในยุทธวิธีระหว่าง กิเลสกับธรรมห้าหันกันตามแห่งหน้าเบา ได้ดีกว่าผู้เรียนวิชาธรรมมาแต่ไม่ได้ออกแナンรบ

คือการปฏิบัติเป็นไหన ๆ ฉะนั้น ข้อยืนยันระหว่างกิเลสกับธรรมจึงขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ เป็นสำคัญกว่าวิธีการอื่นใด ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทรงดำเนินเป็นตัวอย่างจนสะเทือน โลกธาตุมาแล้วไม่มีข้อกังขา ที่ยังสังสัยอยู่ในปัจจุบันนี้ก็คือ พวกราชชาวพุทธจะรับ บรรดาโภคันล้ำค่าของพระองค์ไว้ด้วยวิธีการใดเป็นสำคัญ จะไม่แบกคัมภีร์เที่ยวโต้กันจน หมดน้ำลายไปเปล่า โดยกิเลสแม้มีตัวเดียวไม่กะเทาะเปลือกบ้างเลย นอกจากมันหัวเราะ เย้าย้อเอ่าเท่านั้น ซึ่งน่าอับอายเป็นอย่างมาก สำหรับผู้เขียนถ้าพอมุดดินได้ก้มดเพื่อ แก้กายไปนานแล้ว ไม่กล้าทันให้มันเห็นหน้าและหัวเราะเยี้ยหยันอีกต่อไป

จ.ม. หลานได้รับจดหมาย หนังสือ และความเมตตาที่ส่งมาแล้วด้วยความ ขอบพระคุณอย่างยิ่ง หลานเลือกอ่านไปแล้วบางเรื่อง อนิจจา นั่นช่างตรงกับความนึก คิดและการดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่อย่างน่าอัศจรรย์ อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วเหมือนล่อง กระจากดูตุนเอง แล้วมีคุณมากนั่งสอนเพิ่มว่าในทางที่ดีควรจะทำอย่างไร บางเรื่องค่อน ข้างยาก เพราะมีความละเอียดอ่อนที่สูงมากจริง ๆ ไม่ทราบว่าจะมีบุญวาสนาถึงขั้นนั้น แค่ไหนหรือไม่ แต่อย่างไรก็จะต้องพยายามแน่ เพราะยิ่งเหลียวมองชีวิตรอบ ๆ ตัวยิ่งดู แล้วน่าสงสารเวทนา เพราะดูแต่ละคนล้วนเหียนว่ายอยู่ในสิ่งที่เป็นมายาทางโลกทั้งนั้น และมองเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสุขซึ่งอยู่ในโลกสมมุติอย่างที่หลวงตาได้สอนมา

เวลานี้หลานพิจารณาต้นเรองหยุดความโกรธ หยุดความรู้สึกต้องการความเข้าใจ และความรักจากคนรอบข้าง วางแผนเองอยู่อย่างสงบและให้อภัยกับคนรอบข้างมากขึ้น และรู้สึกว่าตนเองอยู่ได้ในทุก ๆ ที่กับทุก ๆ คนที่แต่ก่อนเคยอยากรบหนี้ไม่อยาก สังคมด้วย หลานได้กลับใจและมองเข้าเหล่านั่นนำเวทนา นำให้ความเมตตาส่งสาร ซึ่ง เมื่อก่อนหลานจะมีทิฐิ มีความรู้สึกว่าถ้ามีความรู้สึกอย่างนี้จะต้องเป็นผู้แพ้ และในตอน นั้นหลานก็เป็นผู้แพ้จริง คือพ่ายแพ้ความดึงดันที่ตนเองไม่ไฝหำใส่ตน

หลวงตาค่ะ หลานดีใจมากที่มีผู้ดูแลและจัดยาให้หลวงตาแล้ว หลานลืมบอกว่า หลานยังมีตำรายาโบราณที่ได้มา หาได้ที่วัดหลวงตา ซึ่งหลานทำไว้ทาน yan'نجาย ใช้..... ทำผสมกันจะทำให้ไม่เป็นไข้ ขับถ่ายปัสสาวะดี รับประทานแล้วร่างกายจะแข็งแรง ถ้า หลวงตาอยากรลองฉัน เวลาเนี้ยวหลานทำไว้มากพอดวยจะส่งมาถวายได้ทันที ขอให้หลวง ตามาเจ็บหลานมานะคะ

ขอถวายพรว่าเม้มีอายุเท่าได้ก็ตาม หลวงตาจะแข็งแรง ช่วยตนเองได้ ไม่ ต้องรบกวนผู้ใด

ตอบ ธรรมะเป็นเหมือนน้ำดับไฟ และจะล้างสถานที่หรือสิ่งสกปรกให้สะอาดขึ้นมาได้ ธรรมะจึงสามารถสร้างคนให้ดีได้ การสร้างคนให้ดีไม่มีอะไรเหนือธรรมะ มี ศรัทธา วิริยะ สติ ขันติ สมาริ ปัญญา เป็นต้น ซึ่งเคยสร้างคนให้ดีและดีมากจนสะเทือน

โลกธาตุมาแล้วไม่มีทางสังสัย ส่วนกิเลสมีราคะตัณหา โลก โกรธ หลง เป็นต้น ซึ่ง เป็นปรปักษ์กับธรรม เคยสร้างคนและสัตว์ให้เป็นคนชั่วสัตว์ชั่ว และชั่วจนหมดสารคุณ มาแล้วเช่นกันไม่มีทางสังสัย ฉะนั้น ผู้เกลียดชั่วกลัวปาจ่าต้องพยาຍາมลະບາປະ และ กิเลสประเภทต่าง ๆ จนสุดความสามารถขาดดิน แม้ลิ้นชีพก็ไม่ยอมปล่อยธรรม อัน เป็นวิสัยของนักประชญ์ผู้ฉลาดเปลืองตนเพื่อเอาตัวรอดเป็นยอดคน (คือยอดเราเอง)

ผู้มีธรรมในใจอยู่ง่าย กินง่าย นอนง่าย สิ่งเกี่ยวข้องใช้สอยต่าง ๆ กล้ายเป็นของ ง่ายไปตาม ๆ กัน คบคนได้ทุกเพศทุกวัย ทุกชาติชั้นวรรณะ ทุกฐานะสูงต่ำ กระทั้งสัตว์ เดียร์ฉานไม่รังเกียจ เพราะเป็นเพื่อนทุกชั้นเกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ไม่มีคราวเชกกว่า กันบรรดาที่ตกลอยู่ในแหล่งแห่งกรรมที่จำต้องเสียด้วยกัน จึงให้อภัยกันได้ง่าย สนิท กันได้เร็ว เพราะผู้มีธรรมย่ออมมองผู้อื่นในแง่เหตุผลและเมตตาให้อภัยเสมอ ไม่ถือโหะ โกรธเคืองกันง่าย ๆ ตัวเองก็สงบเย็นเป็นสุข ไม่ก่อกรรมทำเข็ญแก่ตนด้วยความคิดใน แง่ร้ายต่อผู้อื่นที่เคยลำดัญว่าเป็นเกียรติและศักดิ์ศรีดีงาม ทั้งที่ความคิดและการแสดง ออกนั้นพาให้ตนต่ำทرامโดยทางธรรม

ยาที่หลานว่านั้น จะส่งไปทดลองดูก็ได้ แม่หลวงตามียานิดอื่นอยู่ก็มิได้รังเกียจ พอใจลองให้โดยทั่วไป นอกจากจะไปแสลงธาตุและโรคในทางอื่นก็อาจดใช้ไม่ว่าญา ขนานได

พรที่หลานให้นั้นเป็นที่ต้องใจหลวงตามาก เพราะปกติก็ไม่อยากربกวนท่านผู้ ได้อยู่แล้ว ยิ่งพรหลานช่วยได้ดังที่ว่าก็ยิ่งจะสบายไปตั้งกับ ๆ กลับ ๆ โดยไม่รบกวน ใครให้ลำบากตลอดไป “เอาละ หลวงตาพาใจ”

จ.ม. หนูได้รับหนังสือ ๓ เล่ม คือ ๑....๒....๓.. จากความเมตตาจากท่านอาจารย์ หนู ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงสุดมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ พอดีรับหนังสือหนูมีความปีติยินดี สุขใจอย่างมาก รับอ่านทันที และจะให้น้อง ๆ และเพื่อนอ่านด้วยค่ะ ทำไมเมื่อก่อนหนู ไม่ได้สนใจเลยก็ไม่ทราบ คงจะเข้าทำงานของว่าบุญยังไม่มีหรือยังไม่มาถึงตัวกระมังคะ ใน หนังสือมีของดีมีค่าแก่จิตใจ แก่การดำรงชีพเป็นมนุษย์อยู่มากที่เดียว ดีกว่าได้เงินทอง หลายร้อยเท่า เพราะของดีเหล่านี้ใช้ไม่หมดเลย หนูเข้าใจธรรมได้ดีกว่าแต่ก่อนมากค่ะ มีความใจเย็น เมตตา ให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์มากขึ้น ซึ่งพบว่าทำให้ตัวเองเป็นสุข หลัก ธรรมและคติเตือนใจของท่านอาจารย์ที่ประมวลไว้ จะคงอยู่กับโลกไปอีกนานเท่านาน เพื่อประคับประคองชีวิตให้ดำเนินถูกทาง หนูได้แต่นึก Kavanaugh ให้มีคนจัดรถไปกราบครู บำเพ็ญทางอีสานและมาที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อมากราบท่านอาจารย์อีกเป็นครั้งที่ ๓-๔-๕-๖-๗-๘-๙-๑๐ หนูกราบครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว....หนูรบกวนเวลาท่านนานาแล้ว ขอบ แค่นี้ก่อนค่ะ

ตอบ ได้สั่ง.....มาให้คุณอ่านอีกเล่มหนึ่งพร้อมนี้ ซึ่งเป็นหนังสือที่ผู้ดูแลร้อนอยู่มาก สำหรับคนทั่ว ๆ ไป แต่อ่อน(ไม่ผิดร้อนเลย) สำหรับพระวัดป่าบ้านตาดที่กิเลสหนา ๆ ทั้งวัด(เทคโนโลยีสอนพระผู้ดูแลร้อนกว่าเล่มนี้มาก จึงถึงใจพระวัดป่าบ้านตาด)

ธรรมเป็นของเย็น ผู้มีธรรมจึงมีเมตตาให้อภัย กิเลสเป็นของร้อน จึงทำให้คนดับแคบเห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบ เห็นแก่ได้ถ่ายเดียว คนมีธรรมจึงเท่ากับคนรับประทานอาหารอันอร่อยเป็นสุข แล้วเกิดความสงสารคนอื่นอย่างให้เขารับประทานด้วยดังนั้นธรรมจึงเป็นเครื่องต้านทานความคับแคบ ความเห็นแก่ตัว ความเอารัดเอาเปรียบ ความเห็นแก่ได้ ความโหดร้ายต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ผู้มีธรรมในใจมากน้อย จึงแสดงออกเพื่อประโยชน์แก่เพื่อนร่วมโลก ได้ดีได้มากตามกำลังธรรมที่มีในใจ ผู้มีธรรมเต็มใจแล้วคือผู้อิ่มตัว เมตตามหาคุณหลังให้ลอกจากธรรมความอิ่มตัวของผู้มีธรรม ตลอดกาลสถานที่ บุคคลและสัตว์ทั่วไปไม่เลือกหน้า กรุณาอ่านและทบทวนจะเข้าใจโดยลำดับ

จ.ม. ติดจันมิได้กราบนมัสการท่านอาจารย์เป็นเวลาหลายเดือน แต่ก็ได้ระลึกถึงคุณของท่านอาจารย์อยู่ทุกครั้งที่ให้ไว้พระสวดมนต์และเจริญภวาน และได้อธิษฐานขอเมตตาธรรมของท่านอาจารย์คุ้มครองเกล้าและเป็นกำลังใจในการควบคุมสติ ติดจันมีข้อติดใจครั้งขอกราบเรียนท่านอาจารย์ดังนี้

๑. ขณะนี้ติดจันไปช่วยให้ความรู้เรื่องการประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไทย ๆ (ตามที่เคยรับการอบรมสั่งสอนจากบุพการี) ให้แก่นักศึกษา....ซึ่งเป็นการศึกษาที่ คุณหมอยาวย เกตุสิงห์ ได้จัดตั้งขึ้น คุณหมอยาวยสอนวิชาภาษาไทย ทั้งในทางหลักวิชาและการประพฤติปฏิบัติตนอย่างคนไทยที่มีสัมมาคาราะ ใช่ว่าติดจันจะมีความรู้มากหรือมีกิริยาจารีดีเป็นพิเศษก็未必ได้ แต่เห็นว่าเป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วยวิทยาทานจึงได้รับทำให้ ขอกราบเรียนถามว่าเป็นการทำตัว ทำใจ ให้วุ่นวายไปหรือไม่ เพราะการสอนการอบรมก็ต้องเตรียม และการเดินทางก็ต้องใช้เวลา ทำให้การสวดมนต์ให้พระและปฏิบัติธรรมน้อยลงด้วย และคุณจิตยกขึ้นด้วย

๒. การปกป้องพระพุทธศาสนาด้วยการซึ่งแจงคำพูดก็ได้ ด้วยการเผยแพร่เอกสารธรรมะก็ได้ เป็นเรื่อง “วุ่นไม่เข้าเรื่อง” หรือไม่? สมควรมีกิริยานบกกว่า พระพุทธศาสนานั้นใจกว้าง ไดรติไครซ์มก์ให้ไว้เฉย ปฏิบัติธรรมะของเราไปดีกว่า แต่ติดจันเห็นว่าเรื่องที่มีขึ้นแก่พระพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่องการถูกเบี้ยดเบี้ยน การจั่งใจหยาบช้า ต่อพระพุทธองค์ มิใช่เรื่องติเรื่องชม จึงได้บอกกล่าวและซึ่งแจงแก่ญาติมิตรและผู้ที่คุ้นเคยมาด้วย ซึ่งมีอยู่เป็นอันมากที่นับถือพระพุทธศาสนาโดยสืบทอดกันมาจนหลังศาสนาไป ไม่ทราบว่าที่ประพฤติปฏิบัติอยู่นั้นเป็นวิธีในศาสนาได้

ฉะนั้นที่ทำไปนั้นดิฉัน “วุ่นวาย” ไปหรือไม่เจ้าค่ะ แต่ดิฉันก็มิได้หมกมุ่นจนลืมปฏิบัติภาระฯ เพียงแต่หย่อนไปและควบคุมจิตใจจาก อันเป็นเหตุจากทั้งข้อ 1. และข้อ 2. รวมกัน

ที่กราบเรียนมาแล้วแต่โอกาสและความสะดวกของท่านอาจารย์ที่จะโปรดแก่ดิฉัน การระลึกถึงท่านอาจารย์ก็เป็นมงคลแก่ดิฉันอยู่แล้ว การได้รับเมตตาจากท่านอาจารย์ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ย่อมเป็นมงคลยิ่ง ๆ ขึ้นอีก สิ่งใดครอมิครตามที่กล่าวเรียนมาที่ ขอประทานกรุณากยแก่ดิฉันด้วยเดิจเจ้าค่ะ

ตอบ ขอให้คุณจงภารนาดี ๆ ขึ้นโดยลำดับด้วยเดิจ เครื่องก่อความภัยในใจที่ทำให้เกิดทุกข์จะนับวันน้อยลง ความสุขภัยในใจจะนับวันมากขึ้นจากผลของการภารนาดีโดยลำดับ

๑. คนไทยเรามั้ยนี้มักเอาประเพณีต่างชาติมาใช้ จนอาจพูดได้ว่าอย่างอ กอกหน้าออกตาก็เก็ง จนจะลืมประเพณีของชาวยาไทยชาวพุทธไปอยู่แล้ว การสอนให้รู้จักรา รู้จัค คนของเรารา ชาติของเรารา ศาสนาของเรารา ประเพณีของไทยเรานั้น เป็นความถูกต้อง เหมาะสมอย่างยิ่งแล้ว ถ้าพูดตามคนหัวโบราณครร ๆ ล้าสมัยอย่างอาจารย์ จึงเห็นด้วย และอนุโมทนาด้วยอย่างจริงใจ เรื่องจิตตภารานั้นแม่ไม่ได้พูดกับใคร อบรมสั่งสอน ใคร ก็ชอบเดลใจไปตามนิสัยของจิตอยู่โดยดี พาทำประโยชน์เสียบ้างคิดว่าจะไม่พาให้ล่อมจม เพราะการช่วยผู้อื่นในทางที่ถูกที่ควร

๒. สมบัติในบ้านเรามิว่าชั้นใด เราย่อมรักส่วน พ่อแม่ของเรารักส่วน โดยไม่คิดคำนึงว่าสมบัติและพ่อแม่ของเราจะดีหรือเลวประการใด ไม่ประสงค์ให้ครมารติเตียนทำลาย ยิ่งมาทำลายด้วยแล้วเราก็ไม่คำนึงว่าเรารो่ เรายุกชั้น เรากลัพสติปัญญา วะสนา พอโต้ตอบเราจะโต้ตอบ พอติพอตตอยเราจะทำทันที พอฟ่าเราจะฟ่ามันทันที โดยไม่คำนึงถึงเรื่องดังกล่าวมา ถ้าหลวงตาบัวเป็นพระราวะสมีคนมาด่าพ่อแม่ และโงม ตีทำลายศาสนาที่เรานับถือเทิดทูนเหมือนพ่อแม่ หรือยิ่งกว่าพ่อแม่ เพราธรรม ประเสริฐ แม่พ่อแม่ของเราก็ยอมนับถือเทิดทูน ใครเก่งให้เข้ามาติเตียนหรือทำลาย สมบัติอันล้นค่าดังกล่าวมาที่ นายนบัวตัวโง่ ๆ จน ๆ ตัวกลัวพิษสติปัญญาจะฟีดมันทันที ไม่มีคำว่า “รอ” ใครอยากเป็นศพหมดทั้งโครตแซ่ของมัน กวักมือให้มันเข้ามา คำว่านายบัวกลัวผ่านหนีเตลิดเปิดเปิงจะไม่มีเป็นเด็ดขาด นอกจกมันจะหัวขาดกับฝีมือของนายบัวถ่ายเดียวเท่านั้น

ทั้งหมดนี้กรุณากูนนำไปเที่ยบเคียงເຂົາເອງ อย่าต้องให้หลวงตาบัวเที่ยบเคียงให้เลย เพียงได้ยินเท่านี้เลือดขึ้นหน้าอยากฆ่าคนจะตายอยู่แล้ว ไม่ทิวะไรยิ่งกว่าทิวอย่างฆ่าคน โมโหจริง ๆ จึงรีบหยุดเขียน ไม่งั้นจะอดทำผ่านไม่ได้

กรุณาให้....อ่านด้วย เพื่อเลือดจะได้ขึ้นหน้า หรือสนุกถูหลวงตาบัวเลือดขึ้นหน้า
หลวงตาเลือดขึ้นหน้า

จ.ม. พอดีเพื่อนของดิฉันมีโอกาส sama ปฏิบัติธรรมผ่านมาทางนี้ เลยถือโอกาสสนมสการ
ตามปัญหาท่านเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อยค่ะ ในหนังสือ “แวนดวงใจ” ดิฉันกำลังอ่านยังไม่
จบ มีแต่คำว่ากิเลส เครื่องหมายดง เครื่องเคร้าหมอง นิวรณ์ห้าก เป็นกิเลส ขันธ์ห้าก
เป็นกิเลส อภุคกรรมก็เป็นกิเลส ตัณหา อวิชชา อุปทาน ก็เป็นกิเลส โลกะ โภส
โภะ ก็กิเลสอีก ภวตัณหา วิภวตัณหาก็ใช่ ดิฉันอยากรอความกรุณาแยกกิเลสออกให้
เหมือนกับเร้ายากอาหารออกเป็นหมู่ มีแป้ง ไขมัน โปรตีน ผักผลไม้ น้ำตาล จะได้
กำจัดมันได้ถูกตัวค่ะ เหมือนเราจะยิงผู้ร้าย ถ้าเราไม่เห็นตัวมันว่าอยู่ที่ไหนเราจะยิงถูก
ได้อย่างไร จริงไหมคะ ที่กราบเรียนถามมาก็ เพราะไม่ทราบจริง ๆ ค่ะ

ตอบนักแยกธาตุกิเลสแบบอัศจรรย์ไม่เคยมี

ขอให้จับกิเลสชนิดต่าง ๆ แยกขึ้นได้ตามประเภท ครุโภชและลุโภช ตัวละกรง
ละกรง อย่าให้มันมาม้วนสุมกันได้ โดยจับนิวรณ์ห้าขังกรงหนึ่ง ขันธ์ห้าขังกรงหนึ่ง
อภุคกรรมบทขังกรงหนึ่ง ตัณหาอวิชชาขังกรงหนึ่ง อุปทานขังกรงหนึ่ง โลกะ โภส
โภะ ขังกรงหนึ่ง ภวตัณหาขังกรงหนึ่ง วิภวตัณหاخังกรงหนึ่ง แล้วแยกออกยังไงเป็น
ตัว ๆ จนเรียบวุธ มันจะได้ไม่หลบซ่อนเล่นลิเกลครชุลมุนวุ่นวายอยู่ในกายในใจเราได้
อีกต่อไป เพราะถูกจับคัดออกเป็นผุ่ง ๆ และยังไห้ทั้งเป็นตัว ๆ จนตายเรียบแล้ว สุข
 ๆ ไม่มีอะไรมากวนใจ

กิเลสอาจารย์ของคุณหนานมาก ในหนังสือมี “แวนดวงใจ” เป็นต้น ตลอดการพูด
ออกมาแต่ละคำแต่ละประโยค จึงมีแต่กิเลสเต็มตัว เต็มปาก เต็มหน้ากระดาษ ไม่มี
อรรถธรรมมีสติธรรม ปัญญาธรรม เป็นต้น แฟงอยู่บ้างเลย อ่านหน้าไหนบรรทัดใดเจอ
แต่กิเลสเป็นพวง ๆ รากับเลือโคร่งเสือดาว ไหล่กัดไหล่กัดผู้อ่านแตกกระเจิงอย่างน่า
สงสาร

ขอรับความกรุณาให้หายข้องใจสักหน่อย ท่านอาจารย์อย่าหาว่าผมลบหลู่ดู
หมื่นแต่อย่างใดเลย คือผมได้ยินเขาวิจารณ์เรื่องพระอาจารย์มั่นหมัดกิเลส แต่ทำไม่ยัง
ฉันมาก ดูดบุหรี่อยู่ ซึ่งความจริงมันก็คือสิ่งเสพติดชนิดหนึ่งมิใช่หรือ ผมมีความสงสัย
เพียงเท่านี้แหล่ะครับ จึงขอรบกวนท่านอาจารย์ช่วยตอบให้หายข้องใจด้วย จะเป็นพระ
กรุณาต่อผมเป็นอย่างสูง ถ้ามีอะไรล่วงเกินอาจารย์ ก็ต้องขออภัยเป็นอย่างสูง ขอให้
อาจารย์คงมีความสุขและมีอายุยืนยาวต่อไปนาน ๆ เดิมครับ

ขอรับความกรุณาให้หายข้องใจสักหน่อย ท่านอาจารย์อย่าหาว่าผมลบหลู่ดู

จ.ม. ผมขอกราบเรียนถามให้หายข้องใจสักหน่อย ท่านอาจารย์อย่าหาว่าผมลบหลู่ดู
หมื่นแต่อย่างใดเลย คือผมได้ยินเขาวิจารณ์เรื่องพระอาจารย์มั่นหมัดกิเลส แต่ทำไม่ยัง
ฉันมาก ดูดบุหรี่อยู่ ซึ่งความจริงมันก็คือสิ่งเสพติดชนิดหนึ่งมิใช่หรือ ผมมีความสงสัย
เพียงเท่านี้แหล่ะครับ จึงขอรบกวนท่านอาจารย์ช่วยตอบให้หายข้องใจด้วย จะเป็นพระ
กรุณาต่อผมเป็นอย่างสูง ถ้ามีอะไรล่วงเกินอาจารย์ ก็ต้องขออภัยเป็นอย่างสูง ขอให้
อาจารย์คงมีความสุขและมีอายุยืนยาวต่อไปนาน ๆ เดิมครับ

ตอบ พระ....ผู้มีเจตนาดีต่ออธรรมและครุอาจารย์ กรุณาทราบภาษาของพระป่า และกรุณาให้อภัยด้วย หากภาษาป่าหลงออกเดินทุ่งกว้างที่ผิดวิสัยป่า

ผมได้จัดส่งประวัติท่านพระอาจารย์มั่นมาให้ท่านหนึ่งเล่ม มีเรื่องท่านสูบบุหรี่ ฉันมากอยู่ในนั้นด้วย กรุณาท่านวินิจฉัยເວາເອງ ผมเองสติปัญญาที่บไม่อาจวินิจฉัย วิพากษ์วิจารณ์ท่านพระอาจารย์มั่นได้ ท่านผู้ใดมีความฉลาดแหลมคมก็วินิจฉัยวิพากษ์วิจารณ์ได้ตามภูมิความฉลาดของตน

การสูบบุหรี่ กินมาก เป็นประเพณีของคนไทยเราทั่วทุกภาค มิได้ถือกันว่าเป็นความเสียหายและเป็นความวิเศษวิโสในการสูบ การกินมาก หรือไม่สูบไม่กินมาก ที่ เป็นความเสียหาย และเป็นความวิเศษวิโสเพราะกิจการช้า-ตื้อ ฯ จากบุหรี่และมาก ต่างหาก กิเลสตัวก่อการทำลายโลกให้เดือดร้อนและจิบหายป่นปี้อยู่ทุกวันเวลาหนึ่นคือ กิเลสชนิดใด มันเป็นตัวสูบบุหรี่ ตัวกินมากนี่หรือ ทำไม่จึงไม่ไปเกาที่มันคัน ฯ ไปหา เกาที่ไม่คันหาสมบัติพระแสงอะไร ความฉลาดคือการไม่สูบบุหรี่ไม่กินมากนั้นหรือ ความเลิศเลอคือการตำหนินกินมากสูบบุหรี่นั้นหรือ คนเลิศเลอพระเลิศเลอคือพระ ผู้ไม่สูบบุหรี่ไม่กินมากนั้นหรือ พระเลิศเลอคือพระเที่ยวโจมตีคนหรือพระที่สูบบุหรี่ กินมากนั้นหรือ ตัวขี้เรือนคัน ฯ ดีดดื่นอยู่ในหัวใจนั้นทำไม่ไม่คิดสะดุดใจและแก่ไข ถอดถอน หรือกลัวไม่เห็นหมายเรื่องว่าองก่อการสังคมให้ไม่สงบหรือ ตัวตำหนิ ตัว เที่ยวโจมตีผู้สูบ-กิน ถ้าไม่ใช่กิเลสตัวแบบ ฯ จะเป็นเพชรนิลจินดาจากไหน

การกล่าวหันนี้ผมมิได้มีเจตนาว่าให้ท่านแต่อย่างใด แต่เรื่องท่านองนี้ที่มีมาหาก ผมมากต่อมาก เมื่อมีเรื่องที่ครกล่าวหันผมจึงขอพูดเสียบ้าง ตามแต่ท่านหยิบເວາເລືອກເພື່ອເສັ້ນເພື່ອສາරປະໂຍບນີ້ແກ່ຕົວເວັງ

ผมเชื่อท่านอาจารย์มั่นร้อยเบอร์เช็นต์ตามวิสัยโง่ของผม ว่าลิ่งได้เป็นกิเลสเป็น ความเสียหายน้อยหรือมาก ท่านอาจารย์มั่นจะไม่ทำ จึงทำให้ผมเชื่อแน่ว่าท่านอาจารย์ มั่นไม่เป็นพระขี้ยา เพราการสูบบุหรี่ฉันมากไปตามธาตุขันธ์อัยาคัย และเชื่อแน่ว่า การสูบ-ฉัน บุหรี่-หมากไม่เป็นลักษณะมัคคารณ์ คือกันกรรมรุคคลนิพพานแต่ อย่างใด วันนี้ผมตั้งใจเขียนถึงท่าน หึ้ง ฯ ที่ผมไม่เคยตอบใคร ฯ ที่ถามมาในท่านองนี้ มากมาย โดยเห็นว่าท่านเป็นธรรมผู้หนึ่ง จึงได้เขียนมาเพียงเบาๆ ไม่เต็มที่

จ.ม. ถ้าท่านอาจารย์มีหนังสือประวัติของท่านอยู่ในขณะนี้ ขอได้โปรดเมตตาแจกเป็น ธรรมทานให้หนูด้วย และขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์มา ณ ที่นี่ด้วยความเคารพ ยิ่ง

ตอบ ประวัติของอาจารย์ไม่เคยมีเพราไม่เคยเขียน เนื่องจากไม่มีความดีเด่นอะไร พожะเขียนให้ประชาชนชาวพุทธได้อ่านพอให้เลี้ยงสายตา

พร้อม จ.ม. นี้ได้สั่งพระให้จัดส่งหนังสือเท่าที่ยังพอมีในวัดมาให้คุณอ่านบ้าง กรุณาอ่านประวัติครูอาจารย์ผู้ท่านดีท่านดีเด่น จะเป็นมงคลแก่จิตใจและสายตายิ่งกว่า อ่านประวัติอาจารย์เป็นไหน ๆ

อาจารย์บัวผู้เด่นในการกินการ

ตอน

จ.ม. หลวงพ่อคุณ หนูอย่างพันทุกช์ หนูเคยนั่งสมาธิบ่อย กำหนดพุทธ หนูยิ่งนั่งมาก ก็ยิ่งหายใจชัด ๆ และเจ็บหน้าอก ไม่ทราบเป็นพระเหตุใด เมื่อหนูเริ่มปฏิบัติใหม่ ๆ เวลานั่งหนูจะมีความรู้สึกตัวเบาเหมือนกับจะลอย และเหมือนกับจะไม่หายใจ มันนิ่งไม่ปอดไม่เมื่อย แต่ตอนนี้ยิ่งหนูปฏิบัติมากและบ่อยขึ้นกว่าแต่ก่อน มันไม่เป็นอย่างนั้นอีก เลยค่ะ หนูนั่งจะเป็นชั่วโมงมันก็เฉย ๆ ตอนนี้หนูก็ยังเจ็บหน้าอกอยู่เลย ว่าจะไปหา หม้อวันพรุ่งนี้ เวลาหนูทำงานหนูก็กำหนดค่ะ

ตอบ การ Kavanaugh เป็นต้น ผลปรากฏว่ากายเบาเหมือนตัวจะลอย ลมหายใจละเอียด จิตสงบนิ่งสนิย นั่นเป็นความถูกต้อง แต่ตอนหลัง ๆ ผลกลับตรงข้ามนั้น ไม่ถูก เหมือนตอนแรก ควรตั้งสติให้รู้อยู่กับพุทธ โดยเฉพาะในปัจจุบัน อย่าคาดผลใน อตีตดีและชั่วที่เคยเป็นและผ่านมาแล้ว ใจจะส่ายแล้วไปตามอารมณ์อตีต ไม่เป็นปัจจุบัน จิต ปัจจุบันธรรม จะไม่ได้ผลดีดังที่เคยมีเคยเป็นมา จงปล่อยอารมณ์ดี-ชั่วของอตีตที่ เคยได้เคยเป็นเสียทั้งมวล แล้วตั้งจิตให้รู้อยู่กับพุทธอย่างเดียวด้วยความมีสติ จิตคุณจะสงบดังที่เคยเป็นไปตอนแรกเริ่ม Kavanaugh ที่ขัดเจ็บหน้าอกนั้น น่าจะเป็นพระ คุณเกรงตัวและนังคับใจมากเกินหลักของการ Kavanaugh กายจึงได้รับความกระเทือน แบบนี้ กรุณาตั้งใจและตั้งสติธรรมด้วย เหมือนคนไม่เคย Kavanaugh ไม่เคยรู้เห็นอะไรมา ก่อนเลย ให้ใจอยู่กับพุทธด้วยความมีสติกำกับอยู่เท่านั้น คุณจะสนิยและสงบเย็นภายในใจ

การไปหาหมอ หมอก็จะอธิบายไปตามเรื่องของหมอ ซึ่งอาจทำให้เราไขว้เขวได้ ควรแก้ไขดัดแปลงตามที่อธิบายมานี้จะเป็นความสะดวกในการลต่อไป

จ.ม. หนูมีความรู้ทึบและโน่นมาก หนูเริ่มปฏิบัติที่แรกพิจารณาไม่เป็น มันเจ็บก้มอง ความเจ็บมันตลอดเวลาได้หนึ่งปี ต่อมาก็หนูลงวูบลงไป หายไปเลย รู้สึก ๆ ทุ่มครึ่ง หนูเริ่มนั่ง ๒ ทุ่ม หนูอย่างเรียนตาม ต่อมามีคนบอกเห็นโน่นเห็นนี่จะเป็นบ้า หนูกลัว หนูนั่งไม่เป็นสมาธิเลย อะไรตึงตั้งโครมคราม หนูลูกทุกครั้งเลย บางทีสวัดมนต์แล้วนั่ง ไม่ได้ จิตลักษณ์ไปนั่งในห้องนอน แต่ไม่หายรุ่นวายใจ จิตเหมือนปลา กินเบ็ดดูบ ๆ วะ ๆ อย่างไรชอบกล เดี่ยวก็ลงตึก ๆ ข้าง ๆ ฝ่าหงส์ที่เป็นตึก โครมครามอยู่ตลอดเป็น อย่างนี้มา ๆ เดือน หนูก็ตามตัวเอง กลัวทำไม่ผี นอนหลับทำไม่ได้ลักษณ์หรือ คืนหนึ่ง

หนูฝันเห็นตาขึ้นมาหานอกว่า นั่งไม่สมศักดิ์ศรีที่มีอบกายน้ำชีวิต จิตหนูตอบไปก็หนูกล้า ต่อมามีอะไรไม่รู้หล่นดังตุบหนูลืมตาดู เห็นโดยเดช้าไปในแจกนั่งตุบ จิตหนูวนวานบอกไม่ถูก ตีสีนั่งใหม่ หล่นดังตุบข้างตัวเลย หนูเลยได้คิดว่า ลูกทำไม่ดูชิเข่าจะทำอะไร เรานมอบกายน้ำชีวิตแล้วช่างมัน เป็นลูกพระพุทธเจ้าไม่ต้องกลัว อะไรจะเกิดให้เกิดไป ถึงคราวแล้วเราไม่มีอะไร

หนูเริ่มปฏิบัติจริงจังให้มีสติระลึกรู้อยู่ตลอดเวลา จิตก็ลงลึกวูบ เบากายอิ่มใจเริ่มนั่ง ๒ โมงกะว่า ๓ โมงจะเลิก แต่พอกลิ่งเวลาแล้วไม่อยากเลิก มันอิ่มกายอิ่มใจ หนูพิจารณาไม่เป็นอย่างให้หลงพ่อแนะนำ หนูอยากรู้ว่า เวลาหนูว่า “ สพเพ สตุตา “ บันทึ้งพระลั่นเปรี้ยง ๆ ขอให้หลงพ่อช่วยกรุณาแนะนำ

ตอบ ที่ดูเวทนา(ความเจ็บ-ทุกข์) นั้นถูกต้องแล้ว จงดูเวทนา จงแยกแยะกันดูที่ระหว่างทุกข์กับกายน้ำกับจิต จนเข้าใจว่าเป็นคนละอย่าง ๆ ไม่ใช้อันเดียวกัน เวลาจิตรวมสบลง จิตไม่ส่งออกรู้สึ้นนั้นสิ่งนี้ นั่นดีกว่าจิตออกรู้สึ้งต่าง ๆ ให้จิตสงบอยู่กับที่นั้นแล ถูก-ตี อย่าไปกลัวมัน ๆ แล้ว ๆ ปากคนมันสกปรกเชื้อไม่ได้ อย่าไปสนใจเชื้อและกลัวอย่างกลัว จิตไม่เคยตากลัวทำไม่ ผื่อออกจากลมปากคนต่างหาก จงเชื่อธรรมเชื่อพระอย่าเชื่อคนปากสกปรกไม่เคยนั่งหวาน่า เรากวนหาธรรมมิได้กวนหาฝี ไปยุ่งกับผีทำไม่ คนนั้นแลเป็นผีที่หลอกเก่ง ๆ นั่น ผีไม่มาหลอกเราหรอก อย่างกลัวให้เลี้ยวเวลา จงพยามยามทำจิตให้สงบเรื่อย ๆ เวลาจิตออกจากการความสบลงกับพิจารณาทางปัญญาดูร่างกาย แยกร่างกายส่วนต่าง ๆ ออกดู จนถึงความแตกตับของร่างกายซึ่งเป็นส่วนผสมของธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เท่านั้น ไม่มีสารอะไรเลย

อะไรจะดังเปรี้ยง ๆ อยู่ที่ไหนก็อย่าไปสนใจฟัง-ดู จงดูจิตรรักษากิจให้สงบอย่างเดียว

จ.ม. ดิฉันต้องการความคิดเห็นจากพระคุณเจ้าว่าดิฉันควรจะทำอย่างไรดี คืออย่างนี้ดิฉันได้ปรึกษากับคุณแม่ดิฉันว่าดิฉันอยากไปอินเดีย ไปชนและไปเคราพสถานที่สำคัญที่อินเดีย ดิฉันอยากรู้ว่าพระคุณเจ้าเคยไปมาหรือเปล่า? สถานที่ไปลำบากมากไหม? เพราะสังขารดิฉันไม่เหมือนคนอื่นเขา น้ำหนักตัวก็มาก ขา ก็ไม่ค่อยดี ไม่รู้ว่าจะมีปัญหาแก่ผู้อื่นหรือเปล่า ดิฉันได้ปรึกษากับคุณแม่ดิฉันแล้ว แต่กับสามีดิฉัน ดิฉันยังไม่ได้ปรึกษากับเขาเลย ดิฉันขอคำแนะนำจากพระคุณเจ้าก่อนอื่นว่าควรไปหรือไม่ดีอย่างไรแล้ว พระคุณเจ้าคงจะชี้แจงให้ดิฉันทราบด้วย ดิฉันหวังอย่างยิ่งว่าพระคุณเจ้าคงจะเมตตาสนใจดิฉันเหมือนเดิม อ้อ ยังมีอีกอย่างหนึ่งยังไม่ได้แจ้งให้พระคุณเจ้าทราบ ก็คืออย่างนี้ สามีดิฉันเป็นแขกอินดู สามีดิฉันทำงานอยู่ที่กรุงเทพ ส่วนตัวเขาก็เกิดที่บอมเบย์ หน้าที่การงานของเขาสำคัญมาก เขายังไปกับดิฉันไม่ได้ ถ้าดิฉันไปดิฉันต้องทำให้

แม่และสามีดิฉันเป็นห่วงดิฉัน จะบำเพ็ญกุศลให้พระคุณเจ้าโปรดแนะนำ
นำด้วย ดิฉันขาดพ่อคือเห็นมีแต่พระคุณเจ้าเท่านั้น เหมือนผู้ให้แสงสว่างและเมตตา
ธรรมแก่ดิฉัน ขอกราบขอบพระคุณ

ตอบ พระพุทธเจ้าอัคคจรรย์อยู่ที่พระทัยคือใจ พระธรรมปракาภูมิเป็นความอัคคจรรย์อยู่
ที่ใจของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่านเชื่อและปฏิบัติตามพระธรรมวินัยด้วยกาย
วาจา ใจ และได้บรรลุธรรมอันประเสริฐขึ้นที่ใจ ฉะนั้น คุณจะระลึกพระพุทธ พระธรรม^๑
พระสงฆ์ ณ ภัยในใจอยู่ทุกอริยานุถะเดิม จะเป็นผู้ได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระธรรม^๒
พระสงฆ์โดยตรง ณ ทางใจ ทั้งไม่ลำบากตระเกียกตระกายไปไกลแสนไกลถึงเมืองอินเดีย^๓
โน่นด้วยทั้งร่างกายไม่สมบูรณ์ หลวงพ่อไม่เคยไปอินเดีย แต่เข้าเฝ้าพระรัตนตรัยด้วย
การบำเพ็ญธรรมโดยทางกาย วาจา ใจ อยู่ตลอดเวลาไม่เคยลดละเลย และภูมิใจในการ
เข้าเฝ้าท่านด้วยวิธีนี้ การเห็นท่านก็อยากรเห็นภัยในใจมากกว่าเห็นสถานที่รูปปั้นต่าง ๆ
ที่มีอยู่ทั่วไปอันเป็นองค์แทนท่าน กรุณามาเฝ้าท่านวิธีนี้นะ คุณจะไม่ลำบากกายใจ คนอื่น^๔
ก็จะไม่ลำบากด้วยคุณไปด้วยกันหลายคน

จ.ม. ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ได้เมตตาอธิบายข้อสงสัยมาให้ดิฉันได้เข้าใจ
ในเรื่องการทำภารนา ขณะนี้ดิฉันเกิดปัญหาขึ้นกับตนอีกอย่างหนึ่ง เป็นผลจากการ
ปฏิบัติ ทำให้เกิดเป็นเรื่องเดือดร้อนใจอย่างยิ่ง พยายามจะหาทางปล่อยวางก็ยังทำไม่
ได้

ในช่วงระยะ ๒-๓ สัปดาห์มานี้ ดิฉันเกิดรู้สึกตัวขึ้นมาว่า ดิฉันสามารถเดาใจ
หรืออ่านใจผู้ที่เข้ามาใกล้ชิดได้ ครั้งแรกที่รู้ตัวก็คือ มีผู้ร่วมงานมาประภากไฟฟังว่า รถที่
ขับมาไปเลียอยู่ระหว่างทาง ดิฉันก็ถามเข้าไปว่า “อะไรเลีย” เขายังไม่ทันตอบดิฉันก็ได้
ยินคำตอบขึ้นในสมองของตนเองว่า “งานจ่าย” อีกอีดใจต่อมานึงได้ยินคำตอบจากปาก
เขาว่างานจ่ายเช่นเดียวกัน ความรู้เช่นนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร แต่เนื่องจากในภาค
วิชาที่ดิฉันทำงานอยู่ มีผู้ต่อต้านการปฏิบัติสมາธิภวนอยู่หลายคน เมื่อเข้าใกล้เขามัน
เกิดความรู้สึกอ่อนرنหนไม่ได้เพริ่งรู้ว่าเขาก็คิดอย่างไรกับเรา จะตอบโต้ก็ไม่ได้เพริ่ง
เขามาได้พูดอะไรออกมาก ความรู้อันนี้ทำให้ติดใจร้อนรนเป็นอันมากเหมือนกับเป็นโรค
หวัดระแวง ซึ่งไม่เป็นผลดีแก่จิตที่ยังเริ่มปฏิบัติและไม่มั่นคงเช่นจิตของดิฉัน จะหนีให้
ห่างจากเขาก็ยาก เพราะต้องทำงานด้วยกัน จะไม่อยากรู้ก็ไม่ได้ เพราะจิตมันรู้บังคับไม่
ได้ จึงต้องกราบขอความกรุณาจากท่านอาจารย์ช่วยแนะนำทางปฏิบัติให้ด้วยค่ะ

ท่านอาจารย์คงจะได้ทราบแล้วว่า ในขณะปฏิบัติสมາธิภวนนั้น ดิฉันระลึกถึง
พระคุณของท่านอาจารย์อยู่เสมอ ขอให้ความเจ็บป่วยทางกายของท่านอาจารย์ทุเลาเบา
บางลง เพื่อเป็นที่พึ่งแก่คิษย์ผู้ยังไม่เข้าเช่นดิฉันด้วย

ตอบ พ.ญ.....แต่เมื่อมัวด้วยเมฆคือความสังสัยไม่หยุดหย่อน

จ.ม.อ่านแล้วเกือบ ๓ ชั่วโมง เพราะต้องแกะไปทีละอักษร ๆ บางตัวก็เดาเอาช่างเหมือนเจ้าของเลี่ยเหลือเกินลายมือนี่จะ จังถึงได้สังสัยอะไร ๆ ไม่หยุดหย่อนจนจะตามแก่ไม่ทันคนโน่นอย่างอาจารย์นี่จะ เพียงความรู้พ่อจะเริ่มแตกหางอีกเท่านั้น ก็เริ่มสร้างปัญหาจีปะชั้นมาให้ญโตยิ่งกว่าภูเขาเสียแล้ว หากเกิดความรู้มากกว่านี้ จะมีท้องฟ้ามหามุทรที่ใหญ่ไว้เก็บ จะไม่ลับโลกไปลับหรือ ทำอย่างไรโลกจะไม่ระเบิดกระเจิงไปหมด

จิตมันจะรู้ครอบสามแเดนโลกธาตุก็เป็นจิตของเรา ความรู้ของเรา มันจะลับฝังไปในพอจะบังคับหักห้ามไม่อยู่ ถึงกับปล่อยให้ความรู้นั้นก่อไฟขึ้นมาเผาตัวเองจนจะทนไม่ได้ สติปัญญาเครื่องบังคับตัวรู้ ๆ นั้นไม่มีหรือหายไปไหนหมด จึงไม่นำมาใช้บังคับจิตดวงนรกรหมกใหม่นั้นเล่า รู้จิตคนอื่นยังรู้ได้ แต่ทำไมจึงจ่อสติปัญญาดูจิตดวงรู้จนกล้ายเป็นฟืนเป็นไฟของตัวไม่ได้ จะครารเรียกว่าเป็นนักปฏิบัติภารนาได้อย่างไร นอกจากจะเรียกว่านักยุ่ง นักก่อไฟเผาตัวเท่านั้น

วันนี้เมตตาธรรม กลัวนักภารนาอวภาก เลยขยับตัวออกไม่ได้

ขอรับรอง

จ.ม. ด้วยสิ่งใดที่ได้ล่วงเกินท่านด้วยภารม วจีกรรม มโนกรรม ด้วยความไม่รู้ พลังเพลอสติ ด้วยกระผมเป็นพระภิกขุผู้น้อยและปฏิปทาขอฝึกหัดปฏิบัติธรรมตามรอยท่านพระอาจารย์มานะปัจจุบันเวลานี้ จะขอตั้งคำามเลยที่เดียวคือ

๑.จากหนังสือประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ กล่าวถึงว่า ท่านอาจารย์มั่น เวลาเดินทางกลับมาเดล้ำหุ่ด “รำพึงธรรม” นั้น เป็นการใช้อธิบายถ้อยนัยในการทำ “สมาริภารนา” อย่างเดียวกันหรือไม่? (โปรดชี้แจง “การรำพึงธรรม” และการใช้อธิบายถ้อยนัยในการภารนาด้วย)

๒.เวลาปฏิบัติเกิดนิมิตต่าง ๆ แล้วค่อย ๆ หายไปตามสติปัญญาที่ໄล่ตามกันมาตามลำดับนั้น ในที่สุดไม่เกิดนิมิตและไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย จะเป็นการตกวังค์ได้หรือไม่ และมีอุบายวิธีอย่างไรที่จะทำต่อไป (โปรดแนะนำบ้างเดิด) อย่างไรดี?

๓.การท่ออาหารมีผลอย่างไร? จะไม่เหมือนการบำเพ็ญทุกรกิริยาของพระพุทธองค์หรือ? และที่พระพุทธองค์ทรงโปรดเทศนา อัมมจักกปปวัตตนสูตรแก่ปัญจวัคคี ทรงไม่ให้กระทำทุกกรกิริยา เพราะไม่ใช่ทางพั้นทุกข์

๔.อะไรคือการเข้านิโรสมานบัติ?

ขอกราบเรียนตามท่านอาจารย์เพียงแค่นี้ก่อน ถ้าท่านอาจารย์กรุณาตอบมาก็จะจึงกลับกราบกวนต่อไป เพราะเคยไปที่วัดป้าบ้านตาดอยู่ได้ ๙ วัน ถูกทึ้งกีดทึ้ง

ขวางทั้งกันไม่ให้เข้าพบก็จนใจ จึงมาปักหลักເளັນອກວັດ ສ່າງສານເຂົ້າຫາແຕນ ເພື່ອຄວາມອນຸເຄຣະທີ່ຈະເມຕຕາກຮຸນາກະຮົມຜູ້ນ້ອຍໃນກາປປົບຕິອຣມບັງໄມ່ນາກກົນ້ອຍ ດ້ວຍເຫັນວ່າບວຊເຂົ້າມາດ້ວຍເວລານ້ອຍ ສ່ວນຄຸນຄຽບາວາຈາරຍ໌ທີ່ຄົງເຫຼືອຍຸ່ນບັນຈະລະຂັນຮີໄປກັນໜົດ ຈຶ່ງເສີຍເວລາມີໄດ້ ເນື່ອມີໂກສເສ່່ນພຣະພາທີຍະຫຼືພຣະສຸກັກທະ (ສາວກອງຄົສຸດທ້າຍຂອງພຣະພຸທອອງຄົ) ນອກຈາກນີ້ຕົວຂອງພມກີໄມ່ຄວາມປະມາກ ເພຣະຄວາມຕາຍຈາກເກີດຂຶ້ນໃນກາລໄດ້ກີໄດ້ ເນື່ອລົມຫາຍໃຈເຂົ້າບ່ອກມາ ພຣ້ອຫາຍໃຈອອກບ່ເຂົ້າອີກ ຈຶ່ງຂອດໝາຍມາຮບກວນເວລາອັນມີຄ່າຍິ່ງຍວດຂອງທ່ານວາຈາຣຍ໌ມາ ປົ ທີ່ນີ້ ສິ່ງໄດ້ທີ່ໄມ່ເໜາະສົມທີ່ຜູ້ນ້ອຍພົງປົບຕິແກ່ຜູ້ອ້າວຸໂສຂອໂປຣດໃຫ້ອກຍ້ ອໂລສິກຣມທັກຍາ ວາຈາ ມໂນ ດ້ວຍເດີດຕອບ ພລວງພ່ອອຣມານມາທຽບເທິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ໄຈຈະຈາມ

๑.ໄມ່ຈຳເປັນຕົ້ນຕອບ

๒.ຈິຕີທີ່ໄມ່ມີນິມິຕຫລອກພຣະໄລ່ທັນຍ່ອມເປັນຈິຕສາຍໃນຂັ້ນນີ້ ສ່ວນຈະຕກກວັງຄົ ທີ່ອປັນກວັງຄົນນີ້ ອຍ່າຕະຄຽບເງາເກາໜັດໃຫ້ເສີຍເວລາໄປ ຈົນນຳຈິຕອອກພິຈາຮາມາຂັ້ນຮີທີ່ອສິ່ງຕ່າງ ຈ ໂດຍທາງປ່ັນຍູ ດ້ວຍ ອົນຈຸ່ມ ບັງ ດ້ວຍ ອສຸກະ ບັງ ດ້ວຍ ທຸກຸໍ່ມ ອນຕຸຕາ ບັງ ຕາມແຕ່ຄົນດັດ ຮູປກາຍເປັນສຳຄັນຢູ່ໃນກາປພິຈາຮາມາໃຫ້ຮູ້ເທົ່າທັນ ປ່ັນຍູຫຸ່ງຕົ້ມແກງກິນແຕນອາຫາຣໄມ່ໄດ້ ນອກຈາກນຳອອກພິຈາຮາມາເພື່ອຄວາມຈລາດຮູ້ເທົ່າທັນກີເລສທັກໝາຍຄ່າຍເດືຍ

๓.ຜູ້ໄມ່ເຄຍອດອາຫາຣ ໄມ່ເຄຍກວານໃນເວລາອດອາຫາຣ ກີໄມ່ອາຈຮູ້ຜລຂອງກາງກວານດ້ວຍວິຊີອດອາຫາຣ ອາຈຮູ້ແຕ່ອື່ມໜີພື້ນມາ ກອນແລ້ວນິນ ກິນແລ້ວນອນເປັນສຸດຕື່ເທົ່ານັ້ນ ກາຮອດອາຫາຣຂອງພຣະພຸທອເຈົາໄມ່ມີກວານ ແຕ່ກາຮອດເພື່ອກວານຈະມີຜລອຍ່າງໄຣບັງຄຳມີແຕ່ຄາມຄນອື່ນຕົວເອງໄມ່ສົນໃຈທຳດູບັງ ດຳຄາມກີໄມ່ພັນຈະເຂົ້າເນື້ອຕົວເອງ

๔.ອອນຫລັບເໜືອນຄົນຕາຍ ນັ້ນຄືອນໂຮສມາບັດຂອງຄົນມີກີເລສເຮົາ ຄ້າໄມ່ຕື່ນກີຕາຍ ຜູ້ປົບຕິຮູ້ໃຈຮູ້ກີເລສ ລະກີເລສດ້ວຍສົດປ່ັນຍູ ເຂົ້າ-ອອກສາມີສມາບັດຕີອຍ່າງຄລ່ອງຕົວໄມ່ສະກຸະທ່ານຈາກຫາຍຸດ້ວຍອຣມ ຜູ້ເຊັ່ນນັ້ນທ່ານໄມ່ຄາມຫານໂຮສມາບັດ ພວກທີ່ຄາມຫານໂຮສມາບັດກີຕື່ພວກຫ້ວຈມໜອນດັ່ງພວກເຮົານີ້ແລ

ທ່ານຈະຄາມໄປອົກຫຼືໄມ່ຄາມໄປອົກ ພມໄມ່ຄື່ອນເປັນຄວາມຈຳເປັນ ກາຮູກກິດຂວາງກັ້ນກາງໄມ່ໄຫ້ເຂົ້າພົມດ້ວຍເຫດຸຜລກລໄກອະໄຣ ທ່ານໄມ່ເຫັນບອກໄປ ບອກແຕ່ວ່າກູກກິດຂວາງກັ້ນກາງເພື່ອເທົ່ານັ້ນ ໄມ່ມີເຫດຸຜລ ໄມ່ສົມບູຮນ໌ທີ່ຜູ້ພັງຜູ້ອ່ານຈະວິນິຈັຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມເຫດຸຜລ ໄດ້ວ່າຜິດກູກປະກາດໄດ້

ກາຮ້າກ້າມກາຮັກຜ່ອນປຣນຍ່ອມເປັນໄປຕາມເຫດຸກາຮນ໌ ພຣະໃນວັດພມກີດູມມີເຫດຸຜລພອປະມານ ໄມ່ນ່າຈະໜ້າມຈະກິດກັນແບບໄມ່ເຂົ້າເຮື່ອງດັ່ງທີ່ທ່ານວ່າໄປ ສ່ວນນາກພມເອງກີຍຸ່ງກັບພຣະເນຣປະຈານອູ້ເສມອ ສຸຂພາກກີໄມ່ອໍານວຍ ຈຶ່ງສະດວກບັງຂັດຂັ້ອງບັງສໍາຫັນຜູ້ໄປ

เกี่ยวข้อง ไม่สมใจทุกรายไป การให้อภัยนั้นผลให้เสมอ นี้ก็เขียนมาด้วยความเป็นกันเอง สงสารนั่นแล

จ.ม. เนื่องด้วยกระผมเกิดมีปัญหาทางปฏิบัติธรรม โครงการนี้จะขอคำแนะนำศึกษาจากท่านพระอาจารย์โดยตรง แต่เนื่องด้วยอยู่ในระหว่างพระราช จึงไม่สามารถไปกราบขอคำแนะนำจากท่านถึงที่วัดป้าบ้านตาด หวังว่าคงให้ความกรุณาแก่ศิษย์ผู้น้อยผู้นี้บ้างในโอกาสนี้ เพื่อไม่ให้เป็นความมัวเมานาในกาลเวลา จนเกิดความประมาทที่จะรอนกว่าออกพระราช เพราะครุฑารบได้ว่า ความตายซึ่งมัจจุราชมีเสนาใหญ่จะไม่มีมาในวันพรุ่งนี้ เพื่อความไม่ประมาทขอเข้าเรื่องที่ส่งสัญกันเลยที่เดียวดังนี้

ปกติกระผมอุดงค์ไปเรื่อย ๆ ปีนี้ช้าบ้านหมู่บ้าน...ได้ถ่ายดอกไม้อุปเทียนนิมนต์จำพรรษาที่จังหวัด....ได้ปฏิบัติภารนาเน้นหนักทางเดินจงกรมมากกว่าผู้อื่นขัดสมานิสัย แต่ทำติดต่อมากวันไม่เคยขาด นอกจากวันที่ฝนตกหนักก็ใช้วิธีนั่งแทน คราวนี้ เมื่อวันที่ ๑-๕ สิงหาคม ศกนี้ เกิดอาการเปลี่ยนแปลง ประกอบกับไม่ได้ดูแลร่างกายให้อบอุ่นดีเท่าที่ควร ทำให้เกิดความป่วยไข้ขึ้น โดยมีอาการตัวร้อนเป็นไข้ มีอุณหภูมิสูงผิดปกติ และเกิดอาการเย็นห่อง ถ่ายมาก ถ่ายบ่อยชนิดท้องร่วง ประกอบกับไม่มียารักษา การไปหาหมอที่โรงพยาบาลก็ห่างไกลจากวัดมาก การเดินทางก็ลำบาก จึงลองหันมาใช้วิธี “ธรรมโอลอสต์” กำหนดเอาความป่วยนั้นไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามมาไว้ที่ใจหรือเอาใจไปไว้ที่ความเจ็บป่วยนั้น แล้วกระผมเดินจงกรมพิจารณาในขณะที่ไม่มีทางออก หรือกล่าวง่าย ๆ ว่าจนตระกอนจนมุ่น เกิดมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในขณะเดินจงกรมกล่าวคือได้ความคิดพิจารณาความป่วยไข้ของตัวเอง โดยพิจารณาเป็นฐานุในร่างกายเริ่มจากผนัง(เกส่า) ขน(โลมา) เล็บ(นขา) พัน(ทันตา) และหนัง(ตโจ) เนื้อ เอ็น กระดูก ฯลฯ ทีละชิ้น ๆ จนถึงเยื่อในสมองศีรษะ ว่าส่วนใดของร่างกายมีอาการลักษณะผิดปกติจะเกิดเป็นไข้ ชั่วขณะจิตเดียร์รูส์สกอย่างจะว่าเกิดความรู้(วิชชา) ขึ้นໄล่กวด “อวิชชา” (ความไม่รู้ โน่เขล่า) ไปทุกส่วนของร่างกายทุกชิ้นส่วน ตลอดจนธาตุน้ำ ธาตุลม และธาตุไฟตลอดอาการ ๓๒ ของร่างกาย ได้ความว่า ธาตุ ๔ ขันธ์ ๔ อายุตนะ ๑๒ นั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอยู่ที่ร่างกายของตนนี้ แล้วหยิ่งลีกลงไปว่า เหตุที่ความป่วยไข้มันกำเริบเสิบسان เพราะจิตใบปัดมันถือมันทุกชิ้นส่วนทุกชุมชน แทรกอยู่ทุกส่วนของร่างกายนี้ พอร์รูเข้าไปโดยใจสัมผัส ทำให้ดูเหมือนกายกับบจิตแยกออกจากกัน กายมีไข้ตัวร้อนก็เรื่องของกายของธาตุขันธ์ ใจไม่ยอมรับรู้ เกิดมีกำลังพละขึ้นมา รู้ว่ากายมันโดยธรรมชาติ เมื่อเกิดมีการประชุมธาตุเข้ากันแล้ว มันก็เปลี่ยนแปลงชราลงและเกิดเจ็บไข้จนสลายตายนไปเป็นปกติของมัน เพราะความไปยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตน ของตน จนเกิด “อุปทาน” ขึ้นต่างหาก ที่ดูรูสึกสนใจแบบเป็นอันเดียวกับใจ ทำให้คร่าครวญหายา

หากมองแต่คิดเลยก็ถึงว่า ชาติขันธ์มันต้องมีลักษณะหนึ่งไม่พ้น อนิจจ์ ทุกข์ อนตุตตา แต่ทำไมจึงไม่เกิดอาการให้รับรู้ได้ในขณะนั้น นอกจากความเข้าใจที่เข้าไปแยกชาติขันธ์ กับใจออกจากกัน และทำให้รู้สึกว่าล้มหายใจการภาระเลี้ยดลงกว่าเดิม และได้เข้าใจในแนวทางของการเข้านิโรสมานะบัติ และยังมีธรรมอื่น ๆ ดูมันมากมายกว้างขวางกว่า ตำราพระไตรปิฎกใด ๆ แก่ความสนใจที่ธรรมโสดรักษาโรคได้จริงโดยลิ้นเชิง ในที่สุด ไม่ต้องทานยาไข้ตัวร้อน ลดอุณหภูมิไข้ของร่างกายไปเองจนปกติ โรคท้องร่วงท้องเดินต่อมากถ่ายไปถ่ายมาก เริ่มเป็นปกติได้ จึงขอถามว่า

๑.การพิจารณาร่างกายเป็นส่วน ๆ ของธาตุดังที่กล่าวนั้นเรียกว่าเป็นการรักษา “ธรรมโภสต” ใช่หรือไม่ แบบเดียวกับการยานปัสสนาสติปัจจุบันใช่ไหม

๒. เมื่อใช้วิธี “ธรรมโถสณ” ได้ครั้งหนึ่งแล้วโดยบังเอิญ จะใช้ในครั้งต่อ ๆ ไปได้อีกหรือไม่ มีผลเหมือนเดิม หรือต้องหาอุบายนอย่างอื่นมาแทน

๓. ทำไม “อวิชชา” ขณะนั้นถูกขับไล่ไป แต่ไม่พบ “ความว่าง” เพราะอะไร หรือแสดงว่า “อวิชชา” ยังไม่หมด ที่บรรเทาเป็นเพียงส่วนเดียวเท่านั้น

๔.การทำความเพียรที่เห็นว่าครรทำเสมอ ๆ นั้น ประมาณจะได้อย่างไรจึงตรงกับมัชณิมาปฏิปทา

๕. จิตอยู่ในอาการลักษณะไตรลักษณ์ อนิจจ์ ทุกข์ อนตตา เช่นเดียวกับบรรพหรือไม่ เพราะจิตมีลักษณะเป็นนามธรรม

๖.ขออุบายนักกิจกรรมปฏิบัติต่อสูงกิจกรรมราคาน้ำที่มุ่งหมายสตรีเพศ โดยเฉพาะ
กระผมเมื่อเป็นนาราบาลนั้นเรื่องการโลเกียโซนมาก จนยกที่จะละให้ขาดออกจาก
จิตใจ บางเวลาแพลมันแสดงออกทางใจจนส่งผลทางร่างกาย จนต้องพยายามกดข่มไว้
แสดงว่าทางจิตใจยังไม่สามารถถอนได้ แม้คิดทดลองเอาว่าอดอาหาร 7 วันจะเอาอยู่
ก็ไม่อยู่ ยังชุ่มน้ำทำลายจิตใจถึงกัยเสมอ ๆ (โปรดแนะนำอุบายน้ำอย่างละเอียดเพื่อเป็น
แนวทางในการปฏิบัติ)

๗.การทรงคานน์ถ้าทำไปเรื่อย ๆ โดยไม่ทราบขั้นตอนว่า ปฐมภาน ทุติยภาน ตติยภาน และจตุตติภานนั้น จะมีผลประโยชน์ในการสร้างอภิญญา ๖ ได้หรือไม่ หรือทำไว้เพียงพักผ่อนในการทำวิปัสสนาภูณัทเท่านั้น

๔. บางคราวเกิดอารมณ์เห็นทุกอย่างในโลกรอบ ๆ ตัวไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย มีแต่ไม่เที่ยงแม่นคงทน ทนอยู่ไม่ได้ตลอดกาล สายเปลี่ยนแปลงไปเสมอ ๆ ไม่มีผู้หญิง ผู้ชาย ตั้นไม่ ใบหน้า สิงสาราสัตว์ แม้ตัวเองก็เป็นเหมือน ๆ กันหมด อย่างกะโหลกนี้ เรียบราบเป็นชนิดเดียวกันหมด น่าเบื่อหน่าย เชิงที่สุด อันลักษณะนี้เป็นอะไรครับท่าน

ขอรบกวนเวลาอันทรงค่าของท่านอาจารย์เพียงแค่นี้ และหวังพึงในการมีธรรมช่วยแนะนำแนวทางสู่ทางพัฒนาทุกข์แก่ผู้ด้อยปัญญาด้วยเดิม

ขอกราบขอบพระคุณในเมตตาธรรมที่ได้อุตสาห์แนะนำทางปฏิบัติโดยตรงเสมอมา

ขอความดีแรงหนอยู่ของปัญญาขันธาราตุของท่านอาจารย์คงอยู่ เพื่อชีวะแนะนำทางปฏิบัติธรรมลึกลับต่อไปเดิม

ตอบ การเดินจงกรม นั่งสมาธิภารណาพิจารณากรรมฐานห้าเป็นต้น เป็นงานจำเป็นของพระผู้จะตามเสด็จพระพุทธเจ้าให้ทันในปัจจุบันจิตปัจจุบันธรรม ในความเพียรไม่ลดละท้อถอย ที่ทำความเพียรด้วยการเดินจงกรมเป็นต้นนั้นชอบแล้ว คนเราพระเราไม่เง้ออยู่ตลอดเวลา เมื่อถึงคราวจนตระกอย่อมงัดสติปัญญามาช่วยเราตัวรอดได้ ที่หลวงพ่อพิจารณาภายในเวลาท้องเดินนั้นหมายความกับเหตุการณ์แล้ว ก็ได้ผลเป็นสักขีพยานพอเป็นที่แนใจในความเพียรของตนบ้างแล้วนี่ จงทุ่มลงไป เกิดทุกข์ทางกายทางใจ จงทุ่มความเพียร ทุ่มสติปัญญาลงให้หนัก เพื่อจะได้ถึงกันกับความทุกข์กับโรคนั้น ๆ นั่นเรียกมัชณิมาคือหมายความกัน จะตอบย่อ ๆ เป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑.ใช่ ใช่ เป็นแบบเดียวกับสติปัญฐานี่

๒.ใช่ได้อีก ใช่ได้เรื่อยไป แต่อย่างสติปัญญาอยู่มีข้อข้อเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ เพื่อให้ทันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่าง ๆ ในขณะนั้น

๓.อวิชาจังไม่ไป ไปแต่ลูกหลานเหลนของอวิชา จังจังไม่พบความว่าง อันความว่างนั้น เพียงจิตปล่อยวางรูปกายตัวเองโดยเด็ดขาดแล้ว จิตยอมว่างจากรูปกาย เมื่อปล่อยเวทนา สัญญา สัมภาร วิญญาณแล้ว จิตยอมว่าง โล่งไปหมด และเมื่อจิตขับอวิชาออกจากใจโดยลิ้นเชิงแล้ว จิตว่างเต็มภูมิจิตภูมิธรรม จะว่างหรือไม่ว่างก็ตาม จิตติดขัดอยู่ต่างไหนจะใช้สติปัญญาพิจารณาฟ้าดฟันกันลงไปตรงจุดนั้น ความว่างไม่หาก็ปรากฏขึ้นเองทุก ๆ ขั้นของความว่าง

๔.กิเลสโโนม ธรรมคือสติปัญญา ความเพียรโโนนไปไม่ยอมแรง กิเลสอ่อนข้อง ลสติปัญญาพิจารณาให้ละเอียดลงไปตามขั้นของกิเลส นี่เรียกว่าพอ ๆ กัน และเรียกว่ามัชณิมา คือความหมายความกันกับการปราบกิเลส

๕.จิตที่ยังมีกิเลสแม้ลักษณะไหนก็ยังเป็นไตรลักษณ์ได้อยู่นั่นแล เพราะกิเลสชนิดต่าง ๆ พาให้เป็นไตรลักษณ์ จิตเป็นนามธรรม กิเลสก็เป็นนามธรรม มันจึงเข้ากับจิตได้สนิท กิเลสลิ้นชากรไปเมื่อไรจึงก็ปราศจากไตรลักษณ์เมื่อนั้น

๖.การพิจารณาอสุกะ ปฏิบูลในกายเขากายเราได้ละเอียดเท่าไรย่อมเป็นยาปราบภาระจะได้เท่านั้น เพราะเป็นธรรมคู่ปรับกัน เรื่องภาระจะติดจ่ายไม่อิ่มพอ แต่

แก้ยาก ต้องใช้อสุภะให้มาก ๆ ทั้งพิจารณาทั้งภาษา-ภาษาเราระบุเดียงกันให้ได้สัดได้ส่วน ใจยอมคล้ายไป ๆ จนสิ้นซากการราคะภัยในใจ การอดอาหารก็เพื่อช่วยการพิจารณาอสุภกรรมฐานให้คล่องตัวกว่าการไม่อด วิธีนี้ได้ผล ผู้เดียวอดมากต่อมากจนห้องเสีย แต่กามไม่หมดไป เพราะการอดอาหาร นี้เป็นเพียงช่วยให้สติปัญญาพิจารณาง่ายขึ้นและคล่องตัวเท่านั้น การหมดไป เพราะสติปัญญา fading ฟันกันต่างหาก จงจำไว้ให้ถึงใจ

๗. อันดับน่า ๔ แซน ๆ นั้น จะไม่ส่งเสริมให้พระเป็นบ้าตื่นเราหรือ เพราะได้สอนต้นตอของเงามากแล้ว จึงไม่สอนให้ตั่งครุบเงาแบบบ้า ๆ บอ ๆ

๘. การเบื่อหน่าย เกิดความคลายความยินดีในสิ่งเหล่านั้น นั้นถูกต้องตามหลักธรรม เบื่อหน่ายแบบผ้า-เมียเบื่อหน่ายกัน แต่แล้วก็ต้องไปหาเมียใหม่ผ้าใหม่ นั้นมันเบื่อหน่ายแบบหมาเบื่อหมา ไม่ใช่เบื่อแบบพระที่เบื่อด้วยสติปัญญาตามทางศาสนา

จงพิจารณาภาษาอสุภะให้มาก ๆ ราคะจะเบาลงอย่างเห็นได้ชัดเจนจนขาดไปในที่สุด

หนังสือที่ผมแต่งหลายเล่ม ท่านไม่ได้อ่านบ้างหรือ เช่น ปฏิปทาฯ ศาสนาอยู่ที่ไหน ชุดเตรียมพร้อม แวนดองใจ ซึ่งอธิบายกรรมฐานแบบทั้งนั้น

จ.ม. ด้วยสำนึกในเมตตาธรรมอันสูงสุดของหลวงพ่อที่มีต่อลูก และด้วยจิตที่ไตรตรองแล้วหลายครั้งหลายคราว จึงตัดสินใจเขียนจดหมายมาถึงหลวงพ่อ กราบ นมัสการหลวงพ่อ หากลูกได้ทำสิ่งใดซึ่งเป็นการไม่บังควรในครั้งนี้ ขอหลวงพ่อได้โปรดอภัยแก่ลูกด้วยเด็ด

ลูกเคยมีจดหมายกราบเรียนขอหนังสือธรรมจากหลวงพ่อ เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๒๖ ที่ผ่านมาเนื้อเรื่องนั้น ได้อ่านหนังสือธรรมของหลวงพ่อแล้วเกิดศรัทธาอย่างแรงกล้าจนตั้งมั่น ขอให้ได้พบได้เห็นและได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อให้ได้ และลูกก็ได้สมความตั้งใจแล้วทุกประการ ได้ไปกราบหลวงพ่อในปีนี้ ๔ ครั้ง ไปกับคณะปฏิบัติธรรมวัด....ซึ่งลูกได้ปฏิบัติธรรม ณ วัดนี้ในวันพระ ในตลอดพธราลูกได้รับศีลอุปสมบท โดยปกติลูกจะรับศีลอุปสมบทในวันโภุกและวันพระจนตลอดชีวิต โดยใช้กำหนดจิตต่อหน้าองค์พระที่บ้านเราเอง ไม่ทราบว่าจะถูกต้องหรือไม่ เพียงแต่เข้าใจเราเอง เพราะจิตบอกว่าสำคัญที่จิตอย่างนั้น

ความที่ลูกรักเด��พหลวงพ่อประดุจบิดาผู้ให้แสงสว่างในธรรม พับหลวงพ่อครั้งใดไม่กล้าเอ่ยว่า ได้แต่ใช้จิตถึงหลวงพ่อ ให้จิตพูดแทนคำพูดทุกครั้ง ลูกอยากรได้เทปธรรมะที่หลวงพ่อเทศน์ ก็ได้สมตามความปรารถนา ฟังธรรมจากครรภ์ไม่ซึ้งใจและถึงแก่นใจเหมือนฟังคำสอนของหลวงพ่อเลย เพราะถูกกับจริตของลูกมาก เพราะจิตได้

พิจารณาตามไปโดยตลอด พังช้า ๆ กันไม่รู้จักเบื้อ จนกว่าจิตจะซึ้งในธรรมอย่างพอยใจติดตรงไหนจะพังช้าอยู่ตรงนั้นจนเข้าใจ โดยอุปนิสัยลูกได้สันใจการปฏิบัติตามตั้งแต่เด็กแต่ลัมลูกคลุกคลาน ตั้งไม่ติดเสียที แต่ก็ไม่ห้อถอย ได้หลวงพ่อเป็นกำลังใจ เวลาปฏิบัติลูกได้อาราธนาองค์พระบรมศาสดา พระธรรม พระสัมมาเป็นประทาน ครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่น หลวงปู่ทุกองค์ และได้อาราธนาองค์หลวงพ่อเป็นครูบาอาจารย์ป้าจุบันขอให้ได้รู้แจ้งในสังฆธรรม

ลูกได้มีครอบครัวแล้ว มีบุตรชาย ๒ คน แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของการครองเรือนทำให้ลูกมองเห็นทุกข์ เป็น อนิจจ์ ทุกข์ ขณะนั้นเหมือนกองไฟเข้าไปสุมอยู่ในอก อยู่ตรงไหนก็ร้อนรุ่ม ด้วยความที่เห็นว่าเป็นเรื่องของเรา เพราะไฟนั้นเข้ามาเผาถึงในบ้าน หมดหนทางก็หันเข้าห้องพระเพระดับที่ไหนก็ไม่ได้ หันเข้ามาภาวนางานจิตสงบเย็น จิตกลับตามเองตอบเองได้เข้าใจตัวทุกข์ว่ามันเกิดที่ไหนและต้องแก้ที่ไหนหลวงพ่อคง พอจิตรู้เท่านั้น ไฟที่มันมีอยู่เหมือนถูกดับด้วยน้ำอมฤต บรรยายไม่ถูกเลยว่ามันเยือกเย็น เบากาญเบาใจ เหมือนความหนักทั้งหลายหมดไป จิตดูเหมือนว่างเบาและใส พอกถึงตรงนี้แล้วเหมือนไม่ต้องบังคับหรือทรมานเลย มันหยุดเอง ได้ฟังธรรมะของหลวงพ่ออบรมจิตตามไปด้วยรู้สึกไปได้คล่องแคล่วหมวดที่ส่งสัย หลวงพ่อเหมือนชี้ทางเดินให้ลูกไม่ให้เดินในทางผิด แล้วจึงรู้ว่าสิ่งที่ตั้งหน้าคันควนนั้นคือจิตของเราเอง เหมือนแก้ไปที่ละเปลาะ หลวงพ่อคงทำไม่จิตมันตามรู้แม้กระทั้งลีมตากอยู่หรือกำลังทำงาน ทั้งที่เมื่อแต่ก่อนมันไม่รู้เอารถอยเลย สติค่อยเตือนอยู่เสมอ หลวงพ่อคงอะไรมาเบาษัยเท่ากับความไม่มีอะไรเลยใช้ใหม่เจ้าค

จิตบอกว่าพุทธอยู่ที่จิต เหมือนกับมีศาสダメทเคนอยู่ในจิต ในจิตบอกว่าองค์พระศาสดายังคงเล็งญาณโปรดสัตว์โลกที่ต้องการพันทุกข์อยู่ เมื่อพระองค์ทรงอยู่ใกล้แค่จิตนี้เอง

หลวงพ่อลูกอยากจะเขียนกราบเรียนหลวงพ่อ แต่เกรงจะรบกวนหลวงพ่อมากหลวงพ่อได้โปรดเมตตาตอบให้ลูกทราบด้วยว่า ตรงไหนบ้างที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องอย่างไร ควรทำอย่างไรต่อไป หลวงพ่อได้โปรดชี้ทางให้ลูกด้วยเดิด ทุกวันนี้ลูกซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อจนสุดที่จะกล่าวแล้ว ขอหลวงพ่อได้โปรดรับลูกเป็นศิษย์ โดยการตอบรับของหลวงพ่อด้วยเดิด หากปฏิบัติอย่างใดลูกจะได้มีกำลังใจและมีที่พึ่งต่อไป

ลูกได้ไปพักปฏิบัติธรรมที่วัด....ตั้งแต่...กลับมาภาวนาฟังธรรมของหลวงพ่อจนไม่อยากหลับอยานอน เช้ามีเดี๋ยสี่ฟังธรรมหลวงพ่ออึก อยากรบกวนเรียนขอบคุณหลวงพ่ออย่างเต็มทั้งใจมาพร้อมกับจดหมายฉบับนี้

ตอบ การรักษาศีล หรือเจตนาด้วยความข้อห้ามของศีล จะต่อหน้าพระพุทธรูปก็ได้ เจตนาวิรตภัยในใจโดยลำพังก็ได้ แล้วรักษาตามนั้น ย่อมเป็นศีลโดยสมบูรณ์เช่นเดียว สามารถกับพระ กรุณาหายกังวลในข้อนี้

ที่พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย ตลอดครุออาจารย์ที่ท่านถึงเดนเกشمแล้ว แต่ ยังมีทุกข์ประจำโลกประจำขั้นธ้อยู่ ก็ทุกข์พระหัวใจของสัตว์โลกด้วยพระเมตตามetc ตามล้วน ๆ ไม่มีอะไรเคลือบแฟงเท่านั้น หลวงพ่อเองแม้จะยังไม่ถึงเดนเกشم เหมือนท่าน แต่ก็ยอมทุกข์พระหัวใจของโลกผู้ไคร่ธรรม ยอมเลี้ยสละเพื่อหัวใจโลกผู้ไคร่ธรรมเป็นประจำอธิบายถ ไม่ได้หยุดหย่อนเลยเรื่อยมา และคงจะเรื่อยไปจนชีวิตหา ไม่ ไม่อาจสังสัย ที่คุณมีความรักเคารพเลื่อมใสในหลวงพ่อมากนั้น หลวงพ่ออยกให้ เป็นธรรมสมบัติประจำใจของคุณโดยเฉพาะและขออนุโมทนาด้วย คราวต่อไปเมื่อได้ ไปวัดป่าบ้านตาด ก็กรุณابอกชื่อคุณให้หลวงพ่อทราบด้วย เพียงเอ่ยชื่อคุณขึ้นเท่านั้น ก็จะทราบเองว่านั้นคือคุณผู้....

ใช่ ไม่มีอะไรเบาและสบายเท่ากับความไม่มีอะไรภายในจิต แต่จิตเบาสบาย เพราะกิเลสลงบตัวก็มี จิตเบาสบาย เพราะหมดเชือกิเลสภายในจิตก็มี พุทธแท้ห้อยที่จิต ธรรมแท้ห้อยที่จิต สังจะแท้ห้อยที่จิตและจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ คือ ธรรมแท้ทั้งดวง จิตคือ ธรรม ธรรมคือจิต เป็น เอโก อมโม ธรรมแท่งเดียวคือจิต หรือธรรมอันเอก คือจิตดวง บริสุทธิ์ล้วน ๆ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต คือเห็นธรรมในจิต หรือเห็นธรรมด้วย จิตนั้นเอง คำว่าธรรมมีอยู่ตตลอดตนนั้นกากลนั้นจะสัมผัสได้ด้วยจิต รู้ได้ด้วยจิตเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรสามารถสัมผัสธรรมรู้ธรรมได้เลย กรุณาฟังให้ดี ปฏิบัติให้ถึงใจ จะถึง ธรรมที่ว่ามีอยู่ ๆ ประจำใจหายสงสัย นั้นแล้วที่ว่าได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสัมมา ตลอดเวลาอภิโก จะไปเฝ้าท่านที่ไหนกัน ที่โน่น ๆ ที่อินเดียโนนก็จะเห็นแต่ ร่องรอยซึ่งมิใช่องค์ท่าน องค์ท่านแท้จะรู้เห็นและเข้าเฝ้าได้ที่จิตของผู้ปฏิบัติเท่านั้น ขอ ให้รู้เห็นธรรมภายในใจเดิจจะหายสงสัยในพระพุทธเจ้าในทันทีทันใดแม่ไม่เคยรู้เคย เห็นมาก่อน เพราะธรรมคือองค์ตถาคต มิใช่เรื่องร่างกาย

ได้รับคุณเป็นลูกคิชย์คนหนึ่งแล้ว แต่ขณะที่อ่าน จ.ม.ของคุณจบลง นี้เป็นเพียง เขียนมาให้คุณทราบและเป็นพยานเท่านั้นเอง การปฏิบัติตามที่สอนในหนังสือและที่ เทคนในเทป ย่อมไม่อาจค้านได้ว่าคุณปฏิบัติผิดไปจึงกรุณาทราบตามนั้นนี้ เพราะธรรม เป็นธรรมแท้ ส่วนหลวงพ่อถืออย่างนั้นแหล่

สติปัญญาที่เกิดจากการพิจารณาภาระนั้น เกิดได้ทุกอิริยาบถและทุกอาการ ของจิตที่เคลื่อนไหวเพื่อปัญญาทำลายกิเลสได้ไม่เลือกสถานที่อิริยาบถ กรุณา กำหนดตามที่สอนไว้ในหนังสือและเทปนั้นเดิจ สติสมบัติ ปัญญาสมบัติ ตลอดวิมุตติ

สมบัติจะเป็นของคุณเองโดยไม่เลือกกาลและเพศวัย ถ้าคุณมีข้อข้องใจจากการภาวนาก็
เขียนไปตามได้ จึงขออุติเพียงแค่นี้ อำนวยพรขอให้คุณสมหวังดังใจหมายเดิม

จ.ม. เนื่องจากหลานได้มีข้อสงสัยในทางพุทธศาสนาอยู่นิดหน่อย อย่างจะให้หลงปู
ช่วยตอบอธิบายถึงข้อที่หลานสงสัยหน่อยค่ะ จริงไหมคะที่คนเรานั่งสมาธิแล้วบ้า ทั้งที่
หลานได้อ่านหนังสือธรรมและปฏิปทาของพระอริยสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้ปฏิบัติเป็นอย่างไร
และจากประสบการณ์ของท่านผู้ปฏิบัติธรรมแล้วนั่งสมาธิด้วย ก็เห็นผลว่าเป็นการดี ทำ
ให้จิตใจสงบแล้วเบาสบาย แล้วทำไม่บุคคลบางคนถึงนั่งสมาธิแล้วจิตฟุ้งซ่านเป็นบ้าไป
ทั้งที่บุคคลนั้นกำลังทำความดีให้เกิดบุญกุศลด้วยการนั่งสมาธิ ซึ่งผลตอบแทนที่ได้กลับ¹
วิกลจริต ทั้งที่ใจหลานไม่อยากจะเชื่อค่ะ หลานเป็นคนคิดมาก นั่งสมาธิเป็นบางอารมณ์
ที่ใจเกิดมีความทุกข์ ไม่บ่อครั้ง นาน ๆ ที่ เพื่อนหลานบอกว่าให้เลิกนั่งสมาธิ เพราะ
เดียวจะเหมือนคนไข้ที่อยู่บนหอผู้ป่วยที่โรงพยาบาลราชวิถี หลานลืมบอกไปว่าหลาน
เรียนพยาบาลอยู่ปี ๒ ค่ะ บางครั้งหลานคิดว่าคนเราคงตายแล้วสูญ ไม่มีชาตินี้และชาติ
หน้า ซึ่งการทำผิดก็แค่ถูกลงโทษในทางโลกซึ่งไม่หนักหนาอะไร และสามารถหลีกเลี่ยง
การถูกลงโทษได้ โดยจากอำนาจ เกียรติยศ เงินตรา สามารถจะอยู่ในสังคมได้โดยคน
อื่นไม่ทราบและยังถูกยกย่องนับถืออยู่ เพราะฉะนั้นมุขย์เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อ
ปากท้องของตนเอง ไม่สนใจบำบัดคุณโทษที่มีอยู่ไม่เห็น นรกรดีของการเขียนเลือให้วัว
กลัวเท่านั้น สรรค์ทำให้คนหลง คนไข้ที่ป่วยอยู่ในโรงพยาบาลนั้นเกิดจากสาเหตุเชื้อ²
โรคและการปฏิบัติตนเองผิดจากหลักสุขภาพ ไม่ได้เกิดจากการไม่ดีในอดีตชาติซึ่งเรา
มองไม่เห็นไม่สามารถพิสูจน์ได้ ขอให้หลงปูช่วยอธิบายข้อนี้ด้วยค่ะ บางครั้งหลาน
อ่านหนังสือพุทธประวัติเมื่อสมัยเรียนอยู่ชั้นประถม ทำให้คิดว่าองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้านั้นมีจริงหรือ เวลาผ่านมาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว เรื่องเกี่ยวกับพุทธ
ปฏิวัติชั่งเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อในปัจจุบัน หลวงปู่มีความคิดเห็นว่าอย่างไร ขอให้ช่วย
อธิบายให้หลานเข้าใจด้วยค่ะ และความจริงใจต่อตนเองและต่อบุคคลอื่น(เพื่อน) นั้นมี
ความหมายอย่างไรค่ะ หลานไม่ทราบจึงปฏิบัติตัวไม่ถูก มีเพื่อนว่าหลานไม่มีความจริง
ใจ ซึ่งหลานอาจจะหลงตัวเองก็ได้ว่าหลานมีความจริงใจต่อเพื่อนที่สูนิดด้วยใจจริง
หลานคิดว่าเพื่อนมืออธิบดีต่อชีวิตของหลานมากอย่างหนึ่ง ที่หลานเขียนมาทั้งหมดนี้
ขอความเมตตาจากหลวงปูช่วยกรุณาตอบให้หลานเข้าใจด้วยค่ะ

ตอบ คุณ....กรุณารบเท่าที่จำเป็น

คนเดินไปตามทางเพื่อจุดที่หมาย แต่ปลีกแยะจากทางที่ถูก ไปตามทางผิด หลง
เข้าไปเข้ารักไปเลี้ย ทางเพื่อสูจุดหมายที่ต้องการนั้นผิด หรือผู้เดินทางผิด ธรรมพระ
พุทธเจ้าเป็นสากษาตธรรมตรัสรู้ไว้ชอบแล้ว ซึ่งเปรียบเหมือนทางเดินสู่จุดที่หมาย แต่ผู้

ปฏิบัติผิด เคลื่อไปอื่นเสียนั้น เห็นธรรมพระพุทธเจ้าผิดหรือผู้ปฏิบัติผิด เป็นคนผิด พิจารณาตามที่เทียบนี้

พระพุทธเจ้าเป็นศาสตาตาบอดหรือจึงสอนโลกผิด ๆ พลาด ๆ พากิเลสปิดดวงใจจนมีดินน้ำหรือเป็นจำพวกตาดี ฉลาดแหลมคม การล่วงไปของพระพุทธเจ้า นั้นหรือ เป็นการลบล้างความจริงที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วโดยถูกต้อง ธรรมที่พากเราชารา พุทธอ่านและฟังอยู่เวลานี้เป็นธรรมของครรษณ์ไว้ ถ้าศาสตาลบล้างธรรมเหล่านี้ด้วย การล่วงไปของพระองค์แล้ว คนตายกันทั้งโลกไม่เห็นลบล้างสิ่งมีอยู่ เช่น บ้านเรือน สมบัติต่าง ๆ ของเข้า เวลาศาสตาаницพพานเพียงพระองค์เดียว ทำไม่จึงลบล้างบ้าป บุญ นรภ สารค นิพพาน ตลอดถึงพระธรรมที่ทรงสอนสัตว์โลกเพื่อทราบตามความมีอยู่ ของสิ่งเหล่านี้ให้ลงคอเล่า แทนที่จะยึดคำสอนของพระพุทธเจ้าและพระพุทธเจ้ามาเป็น ครูเป็นศาสตา ทำไม่จึงไฟล์ไปคัวເเอกสารนบ้ามาเป็นครู เดียวจะเป็นบ้าไปตามเขาว่า ไม่บอก คนเดินทางถูกจนถึงจุดที่หมายมีอยู่มากมาย ทำไม่ไม่ยึดมาเป็นหลักใจ ทำไม่ จึงไฟล์ไปคัวເเอกสารเดินทางผิดจากหลักธรรมไปจนเป็นบ้ามาเป็นครู ถ้าไม่รีบแก้ไขจะ บ้าเต็มตัวนะ นี่ก็จะว่าไม่เตือน

ถ้าคนและสัตว์ตายแล้วสูญ ดังกิเลสตัวปลิ้นปล้อนหลอกหลวงมันต้มตุุนสัตว์โลก จริง ก็จะไม่รีบแกิดเป็นสัตว์เป็นคนเกลื่อนแผ่นดินอยู่เวลานี้ ถ้าสูญจริงดังกิเลสโกหก สัตว์และคนมาเกิดได้อย่างไร และเอาอะไรรีบแกิดเกลื่อนโลกอยู่นี่

คนตาบอดถ้าเชื่อคนตาดีก็พ้นภัย ถ้าเชื่อคนตาบอดก็จะไม่สงสัย พระพุทธเจ้ามิ ใช่คนตาบอดหลอกหลวงสัตว์โลก ถ้าไม่อยากเป็นเหี้ยอันอร่อยของกิเลสละก รีบยึด ตามหลักธรรมที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้จะไม่ผิดหวัง

การ Kavanaugh ไม่มีสติ ปล่อยใจไปตามอารมณ์ของกิเลส มิได้บังคับจิตให้อยู่ในหลัก ธรรม เช่น คำบรรยาย Kavanaugh นั้น การเป็นบ้านหนึ่งเท่านั้นกิเลสมันเห็นว่า น้อยไปไม่ พอกิน ต้องให้เป็นบ้ามาก ๆ กว่านั้น มันจะได้อิ่มท้องไปหลายวัน

ธรรมเป็นธรรมแท้ มิใช่ธรรมบ้า ศาสตาเป็นศาสตาแท่มิใช่ศาสตาบ้า ทรงสอน สัตว์โลกให้พ้นภัย พ้นทุกข์ และให้เป็นคนดีมีหลักใจในธรรมมากกต่อมากแล้ว ธรรม เหล่านี้ไม่กระเทือนใจบ้างหรือ จะปล่อยให้กิเลสขึ้นอยู่นี่เป็นของดีแล้วหรือ การ เป็นฟุตบลล์ให้กิเลสเตะເเอกสารเดียวได้แล้วหรือ

คนไม่เคยมองดูหน้าพระ ไม่เคย Kavanaugh มากอกให้เลิกทำ samaik เชื่อแล้ว วิ่ง ตามเข้าแล้ว แต่ธรรมและครูอาจารย์ประกาศธรรมกระเทือนโลกไม่สนใจ นี่จะจะเข้า ห้อง ไอ.ซี.ย.แล้วจะว่าไม่บอก ครรษณ์ไม่อยากเข้าห้องนี้ จงตั้งตัวรีบแก้ความคิดผิด

เรื่องบ้า ๆ บอ ๆ จะเป็นคนดีได้ไม่ส่งสัย เพาะะธรรมทำคนให้ดีมากต่อมากแล้ว ส่วนกิเลสไม่เคยทำใครให้ดี นอกจากเป็นอาหารอันดีของมันเท่านั้น

หลวงตาตาบอด โง่เขลาในธรรม

จ.ม. ดิฉันมิได้เขียนมากราบเรียนท่านอาจารย์เสียหลายเดือน ได้แต่ประว่าจะเขียน ครั้นจะเขียนครั้งใดก็มีเหตุมาตัดหน้า ทำให้ขาดความสะดวก บังเอิญว่าดิฉันมิได้วางกำหนดไว้เป็นแน่นอนว่า จะต้องเขียนมากราบเรียนท่านอาจารย์เมื่อนั้นเมื่อนี้ หากไปตั้งข้อกำหนดไว้(แม้แต่ในใจก็ตาม) แล้วมิได้ปฏิบัติตามนั้น จะเป็นข้อมูลส่าหรือเปล่าเจ้าคศีลข้อ ๔ นี่ละดิฉันกลัวจริง ๆ ศึกษาธรรมะดูแล้ว วันทั้งวันเกือบจะไม่รอดพ้นไปได้ เพราะการอบรมนักเรียนบางครั้งก็ต้องใช้ถ้อยคำเพื่อจูงใจเข้าให้คล้อยตามบ้าง บางครั้งก็ต้องแบ่งรับแบ่งสู้ เพื่อมิให้กระทบกระเทือนผู้อื่น

อาจารย์ผู้นี้เห็นว่า ผู้อ่านวิการวางแผนภูเก็ตที่เข้มงวดเกินไป ไม่โอนอ่อนให้บ้างตามกาล ซึ่งในบางข้อดิฉันอุกใจเห็นด้วยกับอาจารย์ผู้นั้น แต่เมื่อกวันนี้เป็นระเบียบวินัย และดิฉันเป็นผู้ต้องอบรมให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบวินัยนั้น ก็จำเป็นต้องหาวิธีพูดให้เห็นความสำคัญของการมีระเบียบวินัยไปพลาสก่อน และหาทางผ่อนปรนแก้ไขระเบียบวินัยนั้นภายหลัง เรื่องเช่นนี้เป็นข้อที่ดิฉันกล่าวมูลส่าหรือไม่ ท่านอาจารย์กรุณาให้ธรรมะแก่ดิฉันด้วยเจ้าค่า

เมื่อวานนี้พับกับพี่น้องในวันทำบุญประจำปีให้คุณพ่อ ได้ประกับคณะที่เคยมากราบท่านอาจารย์ด้วยกันว่าอย่างจะมาที่นี่เสมอ ๆ เพราะได้กราบได้พับท่านอาจารย์รู้สึกอุ่นใจ จะคิดจะทำสิ่งใดก็คล่องใจ ถ้าได้มาอีก ก็จะได้เจริญการปฏิบัติกันบ้าง มิใช่ไปทางโน้นทางนี่จนเย็นค้ออย่างที่แล้ว ๆ มา ที่ยังไม่ได้มาบ่อย ๆ ก็ติดขัดอยู่ที่น้องต้องดูแลลูก ท่านอาจารย์คงจะมีคำตามว่า แล้วมันเกี่ยวอะไรกับตัวเอง(ตัวดิฉัน) ที่ไม่ได้มันเกี่ยวที่เราต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน น้องเรอมีความสะดวกในเรื่องมีรถมีคนชับ ดิฉันก็ได้อาศัยความสะดวกนั้น ส่วนน้องก็อาศัยดิฉันให้ได้เป็นเพื่อกันบ้าง ช่วยกันเฉลี่ยค่าใช้จ่ายกันบ้าง ความจริงพวくだิฉันก็ฝึกหัดการเป็นอยู่ง่าย ๆ กันมาพอสมควร ไม่เดือดร้อนต่อกำมเม็ด การกินการนอน แต่ความสะดวกในการเดินทางนั้น อาจจะพิถีพิถันหน่อยในสมัยนี้ การเป็นชาวสนีเป็นเหตุขัดข้องเลี่ยจิง ๆ

การทำบุญให้คุณพ่อครั้งนี้ เงินสมบทจากพี่ ๆ น้อง ๆ ยังมีเหลืออยู่เล็กน้อย ดิฉันบอกกับพี่น้องว่าขอแบ่งบ้างส่วนมาทำบุญทางท่านอาจารย์ เพาะะเป็นการทำบุญอุทิศให้คุณพ่อเมื่อนอกนั้น ดิฉันจึงส่งมาเป็นเช็คเป็นส่วนรวมกองกลาง (ขอประทานโถงที่ไม่สะอาด)...ท่านอาจารย์ได้โปรดอุทิศส่วนกุศลให้แก่คุณพ่อ..ด้วย

ดิฉันกราบขอบพระคุณในความเมตตากรุณา ที่ท่านอาจารย์ได้ให้แก่ครอบครัว ดิฉันและของน้องเสมอมา กุศลใดที่ดิฉันได้ปฏิบัติบำเพ็ญมา ขอถวายเป็นกุศลแก่ท่าน อาจารย์ด้วยเจ้าค่า

ตอบ ขอให้คณาจารย์ทุกท่าน จงมีชัยชนะกับกิเลสมารหั้งหลายภัยในใจโดยลำดับ เลพะตัวมุสุ(ชอบโกหกตัวเอง) เป็นสำคัญ ตัวนี้จะอยู่ก่อภัยก่อนแล้ว ๆ ๆ ตามไม่ทัน หรือไม่สนใจจะตามมันก็ไม่ทราบได้ กรุณาลังเกตดูตัวเราเองก็ได้

กฎระเบียบวินัยเป็นของดีประจำมนุษย์มานานแสนนาน จะผิดถูกมากน้อยใน ความรู้ความเห็นความเข้าใจของท่านผู้ได้มากร้อยเพียงไรก็ตาม ควรยกผลประโยชน์ ให้กฎระเบียบวินัยเสมอ ไม่ควรตามนิบลัง จะเป็นการส่งเสริมมนุษย์ที่ชอบทำลาย กฎระเบียบวินัยให้เลวลงเรื่อย ๆ จนเหลือแต่ร่างมนุษย์ไม่มีกฎระเบียบวินัยอันเป็นของ ดีติดตัวบ้างเลย นึกล้วนกอกลัวหนา เพราะสมัยนี้เป็นสมัยทำลายของดี ชอบประดิษฐ์แต่ สิ่งที่เลวร้ายขึ้นมาหลอกกันทำลายกันเกลื่อนโลกมนุษย์เรา ต้องขออภัยไว้ก่อน

แม่สุนัขในบ้านไม่รู้ประสาอะไรเลย ก็พลอยยุ่งและหอนเห่าด้วยความตื่น เต้นตกใจไปด้วย เรื่องนี้เข้าเอาหนังลิงทั้งผูงออกฉายกลางแปลง หมามาป่วนเปี้ยนอยู่ แควริเวณที่ฉายหนังนั้น ได้ยินเสียงอึกทึกบนจอหนัง หมามองไปดูเห็นแต่ผูงลิงตัว ใหญ่ ๆ เป็นผูง ๆ เต็มจอหนังหยอกกันเล่น เลยพากันเห่าใหญ่ ส่งเสียงตอบไปหมด นี่ แสดงว่ามนุษย์รายุ่งจริง ๆ ยุ่งถึงขนาดหมาทั้งบ้านต้องยุ่งไปด้วย เรื่องสาหกมีเท่านี้ พอเปรียบเทียบกับมนุษย์สมัยจรวดดาวเทียม ที่กำลังแซงหน้ากันทำลายความดีงามทั้ง หลาย เรื่องอื่น ๆ ไม่ขอเรียนอธิบายไปมาก เนพะเรื่องมนุษย์อุตติพิสدار ลิง หมา เหล่านี้ก็พอแล้ว

หลวงตาจอยหนัง

ป.ล. ให้ ม.ล.....อ่านด้วยกันน่าจะดี

จ.ม. ๑.หนูมีความสังสัยในเรื่องการแก้กิเลสในเรื่องความโลภในอาหาร คลุกเคล้ากัน จนไม่น่าจะรับประทานอยู่แล้ว แต่หนูก็ยังอุตสาห์รู้สและรู้สึกอร่อย หนูงงตัวเองมาก ที่นี่หนูนำอาหารที่เป็นชิ้นมาหันชอยจนละเอียดหมดและคลุกเคล้าปนกัน จนไม่ สามารถจะทราบได้ว่าได้รับประทานอะไรเข้าไป แต่เมื่อรับประทานสนั่นก็ยังกลม กล่อมอยู่อีก จึงนำเรื่องนี้มาคิดดูและได้คำตอบว่า อาหารแต่ละชนิดผู้ถูกวายตั้งใจทำจน มีรஸอร่อยเป็นรสต่าง ๆ กัน เมื่อทุกอย่างรวมกันก็ต้องมีรஸอยู่ย่างนั้น คงจะไม่ใช่ กิเลสของหนู ความเข้าใจของหนูนี้ไม่ทราบว่าผิดหรือถูก

๒.การแก้กรรมนี้ เช่น มีการวิตกังวลทำให้จิตเริ่มหวั่นไหวไม่พอใจขึ้นมาหนึ่งวิธีที่ถูกคือพยายามคิดแก้ปัญหานั้น ๆ ด้วยเหตุผลจนจิตเข้าสู่ที่ปกติใช่หรือไม่ค่ะ หรือจะแก้ด้วยความพยายามลืมไม่นึกถึง โดยการบริกรรมคำ พุทธะ วิธีใดจึงจะถูกต้องคง

๓.ขณะนี้หนูได้พยายามทำตัวให้มีสติรู้ และเมื่อคิดปรุงขึ้นมาหนูก็จะยกความคิดนั้นขึ้นมาพิจารณาดูว่าเรื่องนี้คิดขึ้นมาจากอะไร จากได้ยินเลี้ยง จากมองเห็น หรือจิตคิดปรุงขึ้นมาเอง หนูกำลังพยายามทำอยู่ แต่รู้สึกตัวว่าสติยังอ่อนตามไม่ค่อยได้ มักแพลอยู่เสมอค่ะ หนูควรทำต่อไปหรือควรทำอย่างอื่นคะ

๔.เรื่องการพิจารณาภายในเป็นของสกปรกทั้งภายนอกภายนใน ทั้งยังมีชีวิตอยู่และตอนตาย จิตหนูยอมรับแล้ว และพิจารณาให้เป็นรำตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ หนูก็ยอมรับแล้ว คิดที่ไรก็เห็นเป็นจริงทั้งสองอย่างนี้ทุกครั้ง จะพยายามคิดให้สวยงามและยั่งยืนเหมือนสมัยก่อนเคยคิด ไม่ยอมเป็นอย่างนั้นอีกแล้วค่ะ รู้สึกว่าเรื่องการนี้หนูเข้าใจซึ้งมากค่ะ

๕.อีกอย่างหนึ่งจิตของหนูมักจะหลงยึด คือยึดท่านอาจารย์และยึดวัดนี้ หนูทราบว่าการยึดนี้ก็คือกิเลส หนูก็ได้พยายามสงบจิตของหนูอยู่บ่อย ๆ เวลาคิดยึด แต่ก็มักจะหลงคิดหลงยึดอยู่นั้นเองในเวลาเพล'o ข้อนี้หนูควรจะแก้ไขปรับปรุงจิตอย่างไรคะ

๖.หนูเปื่อความคิดปรุงอะไร ๆ ต่าง ๆ น้ำมาก เพราะวันหนึ่ง ๆ มีแต่เรื่องคิดปรุงทั้งสิ้น แต่ละเรื่องก็ไม่มีประโยชน์สาระอะไรเลย หนูต้องการธรรมที่จะจัดการคิดปรุงต่าง ๆ น้อยย่างมากค่ะ แต่หนูก็ยังไม่มีความสามารถจะรับรู้ธรรมที่จะทำให้ความคิดปรุงต่าง ๆ นี้หยุดได้

ตอบ ๑.ไปคิดยุ่งกับอาหารและรสชาติของอาหารหาราสาระอะไร สิ่งที่ถูกกับรำตุขันธ์รับประทานแล้วภูวนะสะดวก ก็เลือกเอาตามที่เห็นว่าควรจะซึ่งเป็นสิ่งที่ควรแก่การรับรส จะไม่ให้รู้สอย่างไร เพราะมิใช่คนตาย คิดกังวลให้รุ่นไปทำไม่

๒.ใช่ ต้องแก้ด้วยเหตุผลหรือบริกรรมก็ถูก ตามแต่เหตุการณ์

๓.ควรทำอย่างนี้ไปทุกอริยานุ

๔.จงพิจารณาให้เข้าใจมาก ๆ จนจิตพอและปล่อยวาง

๕.ยึดครูอาจารย์ เป็นการยึดที่ถูกธรรม ไม่เป็นกิเลส คนไม่มีครูอาจารย์ยึดและสั่งสอนไปไม่รอด

๖.ให้ทำบริกรรมภูวนะ ฯ จนไม่มีช่องคิดออกไป

จ.ม. ๑.มีปัญหางสสัยกันว่าหลวงพ่อมั่นท่านติดบุหรี่ตราชาก แล้วตอนบันปลายังสูบอีกหรือเปล่าครับ หรือสูบบุหรี่ตลอดชีวิตเลยครับ

๒.ผู้เป็นพระอรหันต์ยังติดบุหรี่ด้วยหรือครับ (ในสมัยพุทธกาลมีหรือไม่ครับในประวัติพุทธศาสนา) หรือติดอย่างอื่น ๆ ที่ไม่ร้ายแรงอะไร เช่น ยานัตถ์ มากพู

เป็นต้น ผู้สำเร็จ/orหันต์ยังฉันอยู่สูบอยู่ โดยยังไม่เลิกราไปนั้นจะมีบ้างหรือไม่ในหมู่ผู้สำเร็จ/orหันต์แล้ว ในสมัยพุทธกาลและปัจจุบัน

ตอบ ๑.ความสัมยของคนกิเลสหนาปัญญาทำลายนั้นเชื่อถือไม่ค่อยจะได้ คอยแต่จะทำลายถ่ายเดียว ท่านผู้มีกิเลสเบาบางและท่านผู้สั่นกิเลสแล้วท่านกลัวคนประเทกนี้มาก ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด การช่วยส่งเสริมไม่ค่อยมี แต่การทำลายนั้นเร็ว ๆ จรวดยังตามไม่ทัน น่ากลัวมาก อาจารย์เองทั้งที่กิเลสหนา ๆ ยังกลัวไม่อยากเกี่ยวข้อง เพราะสติปัญญา น้อย กลัวถูกทำลายจน

การนำลิ่งต่าง ๆ ไปถวายท่านมีบุหรี่ตราไก่เป็นต้นนั้น ก็เป็นไปตามอัธยาศัยใจครั้ทของผู้ห่วงบุญมีครัทราเลื่อมใสต่างหาก เห็นท่านใช้อะไรบ้าง ฉันอะไรบ้าง ก็สังเกตและเสาะแสวงหาไปถวายด้วยความห่วงบุญดังเรา ๆ ท่าน ๆ ทำกันตามประสาของคนใจบุญสุนทาน เฉพาะองค์ท่านเองไม่เคยแสดงอาการว่าชอบอะไร เกลียดชังอะไร มีความสัมมาเสมออยู่ทุกอิริยาบถ ในส่ายตาอาจารย์ที่เคยอยู่อาศัยร่มเงาแห่งบารมีท่านมาก็นานปีพอสมควร ไม่เคยปรากฏว่าท่านติดอะไร เกลียดชังอะไร คงเป็นท่านอาจารย์มั่นอยู่อย่างสมบูรณ์ตลอดวันมรณภาพจากไป สำคัญที่ผู้เข้าไปเกี่ยวข้องท่านส่วนมากมักมีแต่ลิ่งในร่างมนุษย์ หลุกหลิก ๆ ด้วยนิสัยชน ๆ ไม่เข้าเรื่อง ควนั้นหยินฉวยนี้นำออกวิจารณ์ไปตามนิสัยไม่อยู่เป็นสุข นี่แล้วที่ท่านผู้มีกิเลสเบาบางและท่านผู้สั่นกิเลสแล้วกลัวมาก ไม่อยากสนใจสนิทสนมกับพวกเรารซึ่งเหมือนลิงไม่ยอมถอดถอนลดลงต้องนับอาจารย์เข้าด้วยคนว่าเป็นจำพวก มังกี้(ลิง)

๒.ตอบไปแล้วในข้อ ๑ อาจารย์แม่จะถูกนับเข้าในจำพวกมังกี้แล้วก็ยังไม่อยากเป็นลิง จึงขอไม่ตอบโดยสมบูรณ์ในข้อนี้ ไม่ประสงค์ให้กรุ่งรังในท่านผู้ต้นเคารพเลื่อมใสอย่างสุดหัวใจ

จ.ม. คำสั่งสอนของหลวงพ่อ ดิฉันขอกราบรับใส่ใจไว้ด้วยความเคารพยิ่ง ดิฉันถือว่าทุกلمหายใจเข้าออกนี้เป็นการปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดเวลา ทั้งหลับทั้งตื่นไม่เคยเพลอลาย จิตของดิฉันไม่เพ่นพ่านไปไหนแล้ว ไม่ว่าจะพิจารณาปฏิบัติในແง່ໃຫນก็เห็นชัดไปหมด โดยปฏิภูต ไตรลักษณ์ ธาตุสี่ ฯลฯ เห็นชัดแล้ว มันจึงเกิดความเบื่อหน่ายอย่างเต็มที่แรงกล้าจริง ๆ เห็นทุกข์เห็นโทษของความเกิดมากเหลือเกิน เห็นว่าความทุกข์ร้ายแ配ดมันมีขึ้น เพราะความเกิดแท้ ๆ ห้ามความเกิดเสียได้มันก็หมดเรื่องกัน มองเห็นความสุขยอดเยี่ยมแท้จริงแท้ในพระนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น

เมื่อเวลาพิจารณาในด้านปฏิภูต ดิฉันก็รู้สึกจนกระทั่งว่า เจ้าพยาธิต่าง ๆ ที่มันอยู่ในตัวเรามากมายนับไม่ถ้วนนี่มันเดันกระตุก ๆ คลานย้ำเยี้ยเพ่นพ่านกันใหญ่ เมื่อพิจารณาในด้านชาคศพก็เห็นตัวเองเป็นศพ เห็นคนอื่นเป็นศพ น่าเหม็นขึ้นอีกขึ้นมา

ทันที เวลา�องผู้หญิงสวย ๆ ท้าปากแดง ๆ ดิฉันก็ไม่อยากมองนาน เพราะชั่วประเดี้ยวเดียว ขณะที่เขากำลังยิ่มหัวเราะพูดจาอยู่ กลับเห็นเป็นว่าเข้ายแยกเขี้ยวเห็นฟันชี้โต ๆ เลือดpercuss น้ำเหลืองไหล เป็นผีไปเสียแล้ว ดิฉันแปลกใจตัวเองจริง ๆ ไม่ทราบว่าจะเป็นอุปทานไปหรือเปล่า เมื่อก่อนนี้ที่ดิฉันยังปฏิบัตไม่ได้ผลอะไรนัก เวลาอ่านประวัติหลวงปู่มั่นและครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ท่านมองเห็นครอ.. เป็นชาติเศษเมื่นน่าไปหมด เป็นโครงกระดูก เป็นตัน ดิฉันก็นึกแปลกใจว่าทำไม่ท่านจึงเห็นเป็นอย่างนั้นไปได้ พอก็งครัวตัวเองเห็นอย่างนั้นเข้าบ้างจึงนึกว่า อ้อ อย่างนี้เอง ทำให้เข้าใจความหมายของบทสวดพระธรรมคุณ สุวากขาโต ภาตตา อธิโม...ปจจุตต เวทิพุโพ วิญญูหีติ. ได้ดี ยิ่งขึ้น เมื่อก่อน ๆ นิสวด ๆ และเข้าใจความหมายตามตัวอักษรไปอย่างนั้นเอง แต่เดียวนี้เข้าใจชาบชิ้งถึงขั้วหัวใจเลยที่เดียว ทำให้รู้สึกเป็นหนึ่งพระเดชพระคุณ สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าและท่านพระอิริยเจ้าทั้งหลาย ที่เมตตามรุณสั่งสอนสืบ ๆ กันมาเป็นมรดกตกทอดกันไม่ขาดสายเลย ดิฉันจึงต้องปฏิญาณที่จะเดินตามท่านอย่างมั่นคงไม่ท้อถอยเลยจริง ๆ

สำหรับหลวงปู่มั่น ดิฉันมีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า ท่านติดตามดูดิฉันอยู่เรื่อยจนรู้สึกกลัวสายตาท่าน ต้องระมัดระวังตัวอยู่ทุกขณะทัยใจเข้าออก ไม่กล้าทำสติเพลอละ

ตอบ ผู้ทำงาน(ทำความเพียร) ด้วยสติปัญญาจดจ่อต่อเนื่องไม่ขาดสาย จนกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติประจำตัว อยู่ในทำได้อธิบายบดได้ ย่อมเป็นการเป็นงานเป็นความเพียร ในการถอดถอนกิเลสทุกท่าทุกอิริยาบถ และชื่อว่าตามเสด็จพระพุทธเจ้าไม่ลดละฝีเท้าการก้าวเดิน

อสุกะกีด ไตรลักษณ์กีด ราชสี ดิน น้ำ ลม ไฟ ในร่างกายกีด สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงอยู่ตามหลักธรรมชาติของตน ๆ ไม่เคยแปรปรวนเป็นอย่างอื่น การพิจารณาสิ่งเหล่านี้ให้เห็นตามความเป็นจริงของมันแต่ละอย่างแต่ละประเภท จิตย่อมจะคลายความถือมั่นสำคัญผิดไปตามกิเลสตัวเสกสรรปั้นยօไปโดยลำดับ จนปล่อยวางได้โดยลื้นเชิง

ที่คุณพิจารณานั้นถูกต้องแล้ว กรุณายังพิจารณาให้มาก ให้คล่องแคล่วชำนาญจนพอตัวของสติปัญญาแล้วจะปล่อยวาง กองอสุกะ ไตรลักษณ์ ราชสีขันธ์ทั้งสิ้นอย่างไม่มีปัญหาเยี่ยม แต่สติปัญญาเป็นอาวุธบุกเบิกเพิกถอนความปิดบังของกิเลสได้อย่างทันเหตุการณ์ แต่การพูดคุยกับครอ.. นั้นพึงสำรวมระวัง ไม่ควรพูดอย่าพูด ให้รู้เห็นอยู่จำเพาะตัวย่อมเป็นความสงบเย็น ไม่กระเพื่อมชุนมัวเพราการพูดทำลายธรรมภัยในใจ ธรรมอยู่กับจิต จงดูที่จิต พิจารณาที่จิตมากกว่าอื่น ๆ พิจารณาให้ลະเอียดถี่ถ้วน

hely ตอบบททวนจนเป็นที่แน่ใจ ก่อนจะพูดให้ครอฟังแต่ละคำแต่ละประโยค ให้ทำความรอบคอบกับตัวเองอยู่เสมอ นั้นคือผู้ปฏิบัติด้วยความราบรื่นดีงามทั้งภายนอก และภายใน เอาละหลงพ่อเมืองน้อย

จ.ม. นมัสการอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง ยอมอีกคนหนึ่งเป็นผู้กระหายธรรมและมีข้อ ของใจสั่งสั่งธรรมบางประการ อย่างจะเรียนถามพระคุณท่านว่า คืนวันที่.. ประมาณตี ๔ ยอมได้นั่งให้วพระสาวมนต์จบแล้วได้นั่งภานาต่อ พอจิตรรวมเป็นหนึ่งแล้วนิมิตเสียง ดังขึ้นมาว่า การเข้าปฏิบัตินั่งสมาธิภานาปล่อยจิตให้เป็นกลาง วางจิตให้เป็นไปตาม ธรรมชาติ ดับเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อุปทาน เหลือใจ อภิจิตดวงเดียว นอก จากนี้ไม่มีภพที่จะให้ดับอีกแล้ว คุณธรรมเพียงพอ รักษาศีลให้สมบูรณ์ไม่ต้องไปเรียกร้องขออะไรทั้งสิ้น เกิดขึ้นด้วยอัตโนมัติของมันเอง ส่วนพระนิพพานไม่มี ดังนี้ ยอมจึง กำหนดจิตตามดูว่า ครอทเคน์ ท่านตอบว่า หลวงพ่อพุฒเทคน์ จิตเลยถอนออกมาสว่าง พอดี เสียงนี้จะเป็นเสียงหลอกหรือจริงครับ ถ้าจริงจะอยู่ตั้งนี้หรือเปล่าครับ โปรดให้ ท่านอธิบายให้โดยทายข้อข้องใจ และตอบทางจดหมายให้โดยทราบด้วย

ตอบ เมื่อภานาจิตสงบแล้ว ให้อ่ายกับความสงบนั้น อย่าสนใจกับนิมิตหรือคำพูดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากจิตจะหลงเชื่อไปตาม จะเลี้ยงหลักของสมาธิที่กำลังสงบอยู่ ที่ว่าพระ นิพพานไม่มีนั้นคือกิเลสหลอกตระ ฯ ก็กิเลสทั้งหลายตลอดโโคตรแซ่ของกิเลสมันไม่ เดยเห็นพระนิพพาน มันจะทราบได้อย่างไรวานิพพานมีหรือไม่มี พระพุทธเจ้าและพระ อรหันต์ต่างหากเห็นนิพพาน ท่านจึงสอนให้พวกเรารอไปนิพพานกัน ถ้าอยากรอไปนิพพาน ก็ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าอยากลงไปนอนเป็นปลาตัมอยู่ในรกรกตให้เชื่อกิเลสตัวหลอกว่า นิพพานไม่มี อาทมาเชื่อพระพุทธเจ้า ส่วนกิเลสมันจะยกโโคตรแซ่มาสอนก็ไม่เชื่อมัน อย่างเด็ดขาด เพราะเข็ญหลับมันตัมสัตว์โลกมาเป็นประจำ ยอมจะเชื่อฝ่ายไหนให้ เลือกເອາ ตายแล้วเลือกไม่ได้นะ จะว่าไม่บอก

เขียนหนังสือ(จดหมาย) นั้น เป็นหลับตาเขียนหรือลีมตาเขียนกันแน่ หรือว่า นิมิตบอกให้เขียนอย่างนี้ แล้วหนังสือถึงได้เป็นอย่างนั้น นี่ดูเอาถ้าว่าอาทมาหาเรื่องใส่ ยอมนั่น จดหมายยอมได้ส่งกลับมาให้ยอมดูอีก อย่างนั้นถึงได้เชื่อคำโกหกของกิเลสแบบ ไม่ลีมหรือลีมตา แล้วก็สามารถไปให้อาตามายุ่งด้วยอีก ผู้อ่าน จ.ม ๒ ฉบับนี้ก็จะยุ่งไปตาม ๆ กัน

เมตตาอย่าถูกตัมจากกิเลส
หลวงพาพลอยยุ่ง

จ.ม. ติฉันมีข้อข้องใจที่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ ขอท่านอาจารย์โปรดเมตตาช่วยตอบ แนะนำดีฉันด้วยເตີດຕະ คือเมื่อต้นเดือนที่แล้วฉันได้ไปทำบุญที่วัด...ชื่อยูไกลั่นหมู่

บ้าน...เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้ไปวัดนี้ ดิฉันไปถึงวัดพระท่านพึงกลับจากบิณฑบาต พระที่วัดนี้ท่านฉันอาหารมังสวิรัต และผู้ที่ไปปฏิบัติธรรมก็ทานอาหารมังสวิรัตกันทุกคน ดิฉันนำผลไม้ไปร่วมถวายนิดหน่อย และนำธูปเทียนไปเพื่อจะใช้บูชาพระพุทธ แต่มองหาที่บูชาไม่พบ เพราะไม่ได้ตั้งพระพุทธ ดิฉันได้ถามคนในวัดซึ่งมีอยู่ไม่กี่คน เพราะเป็นวันจันทร์ ที่ได้ความรู้ว่า ที่วัดนี้เข้าถือวันเสาร์เป็นวันโภค วันอาทิตย์เป็นวันพระ เสาร์อาทิตย์จะมีคนมาก เพราะเป็นวันหยุดราชการ คนว่าง และจะมีผู้อยู่ค้างวัดเพื่อปฏิบัติธรรมกัน และที่วัดนี้ไม่บูชาพระพุทธ ไม่ใช้ดอกไม้ธูปเทียนและไม่ต้องสวดมนต์แบบวัดอื่น ๆ ไม่ต้องสามารถศีล ให้ตั้งใจวิรัตเอาเอง เป็นวัดที่แปลกกว่าทุกวัดที่ดิฉันเคยไปทำบุญมา พระท่านนุ่งห่มจีวรสีกรักคล้ำ พร้อมกับแม่เณร์ที่ชื่อเหมือนพระ ดิฉันลงสัญกี เลยถามแม่ชีดู (เข้าเรียกกันว่าแม่เณร) ท่านก็บอกว่าท่านไม่ใช่แม่ชี เพราะท่านถือศีล 10 เช่นเดียวกับสามเณร และไม่ใช้เงินด้วย ห้ามยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเงินทอง ดิฉันก็พึงจะเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต เพราะยังไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าผู้หญิงบวชเณร เห็นแต่บัวชี พระท่านก็อธิบายให้ฟังว่า ชีนั้นเป็นของศาสนาพราหมณ์ไม่ใช่ของพุทธ ดิฉันก็ถามว่า ดิฉันเคยได้ยินว่าสมัยพุทธกาลนั้นมีกิจชุณีซึ่งถือศีลมากกว่าพระ นุ่งห่มสีกรัก แต่สมัยนี้กิจชุณีไม่มีแล้ว แล้วแม่เณรถือศีล 10 นุ่งห่มคล้ายกิจชุณีอย่างนี้ไม่ผิดหรือ พระท่านตอบว่าไม่ผิด ที่แม่เณรนุ่งห่มสีแบบนี้ก็เพื่อให้รักษาง่าย ไม่ประเปื้อนง่าย และพระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ได้ทรงบัญญัติห้ามไม่ให้ผู้ใดใช้ สีขาวเสียอีกท่านว่ายังไม่เหมาะสม ดิฉันก็ได้ถามแม่เณรว่า พระที่วัดนี้ท่านเป็นพระนิเกย์ใน ท่านว่าท่านถือสายตรงตามแบบพระพุทธเจ้า ไม่ติดพิธี ไม่ติดเครื่องของของขลัง พิธีการต่าง ๆ ที่วัดนี้ไม่นิยมใช้ แม้แต่กฐิน-ผ้าป่าก็ไม่เอาทั้งสิ้น เพราะพระวัดนี้ไม่ใช้เงิน ท่านถืออาหารบิณฑบาตและฉันมือเดียร่วมทั้งแม่เณรด้วย ห้ามเรียก ห้ามบอกบุญทั้งสิ้น ผู้ที่มาวัดนี้ก็ไม่มีสิทธิ์ทำบุญด้วยเงินทอง ผู้ที่จะทำบุญด้วยเงินทองได้ก็ต้องมาคลุกคลีกับเขาอย่างน้อย 7 ครั้งขึ้นไป และต้องเข้าใจในนโยบายของเขาให้ถ่องแท้เสียก่อน และมีพอกจะเสียสละทำบุญได้ค่อยทำ เพราะที่วัดนี้ต้องการผู้มาปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง ต้องการปฏิบัติบูชาไม่ใช่อมิสบูชา ต้องการสอนให้คนลด ละ ปลด ปล่อยให้มาก ด้วยการพัฒนาจิตใจให้เข้าถึงพุทธะจริง ๆ ท่านก็เลยให้หนังสือดิฉันมาอ่าน เพื่อจะกราบเรียนถามท่านอาจารย์ถึงข้อข้องใจของดิฉัน ด้วยความสงสัยดิฉันจึงได้หาโอกาสไปค้างที่วัด ๓ ครั้งมาแล้ว คือไปวันเสาร์ กับวันอาทิตย์เย็น เพื่อจะศึกษาดูข้อเท็จจริง เพราะพระวัดนี้ไม่โภคคิวด้วย ดิฉันก็ถามถึงข้อที่สงสัย พระท่านก็ตอบว่าพระพุทธเจ้าท่านทรงบัญญัติให้ปลงผม โภคหนวด ตัดเล็บ พระพุทธเจ้าไม่ได้สั่งโภคคิว

การปฏิบัติธรรมของวัดนี้คือ ทุกคนจะต้องตื่นตีสาม ตีสามครึ่งก็ต้องมาพร้อมกันที่ศาลา ตีสี่พระกันเตะจะนำทำวัตรพร้อมกันด้วยบทสวดถวายพระพระ มงคลจักรวาล น้อยและบทอนุโมทนา เสร็จแล้วทุกคนจะตั้งใจฟังธรรมจากท่านกันจนถึงตี ๕ ครึ่ง กว่า ๆ พระท่านก็จะเตรียมออกบิณฑบาตเมื่อเวลา ๖.๐๐ น. ประมาณ ๘ โมงเช้าก็จะมีธรรมะก่อนฉัน ถึง ๑๐ โมงเชษพระท่านจึงจะลงมื้อฉันอาหาร พากมาปฏิบัติธรรมก็จะร่วมทานอาหารที่พระท่านแบ่งไว้ให้เป็นข้าวกันบาท พอเที่ยงครึ่งก็จะมีรายการสอนทนาธรรม ให้ชักถามข้อข้องใจ สงสัยอะไรก็เรียนถามได้ โดยพระท่านเป็นพิธีกร ในวัดนี้มีเครื่องพิมพ์หนังสือเอง โดยพระกับแม่เณรและญาติธรรมที่ไปวัดช่วยกันทำ ที่วัดมีห้องสมุดให้ศึกษา มีหนังสือธรรมะของสำนักต่าง ๆ หนังสือของท่านอาจารย์ก็มีอยู่ที่วัดนี้นั้นหลายเล่ม ที่ดิฉันเห็นก็มีประวัติของหลวงปู่มั่นกับแวนดวงใจ รู้สึกว่ามีนักศึกษากับข้าราชการไปศึกษามากเมื่อก่อนกัน แต่มีเสียงคนข้างนอกว่าเป็นวัดคอมมิวนิสต์ พระท่านก็รับว่าถูกกล่าวหาจริงแต่ท่านไม่กลัว เชิญทุกคนมาพิสูจน์ได้ว่าที่วัดเข้าทำอะไร มีอะไรกัน

ดิฉันเรียนถามท่านว่า เมื่อทางวัดไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรมศาสนา มิต้องถูกเรียกว่าวัด เดื่อนหรือ ท่านว่าใช่ เวลาที่มีผู้เรียกอยู่แล้ว ทางกรมศาสนาจังโดยมีหนังสือเวียนถึงวัดต่าง ๆ ว่า ถ้าพระวัด..ไปวัดได้ไม่ให้รับห้ามให้พัก ท่านว่าพระเราถือว่าได้ปฏิบัติตีปฏิบัติชอบก็ไม่กลัวอะไร เท่าที่ดิฉันได้ไปศึกษาดูก็เห็นท่านสอนให้ ชูด ขัด เกลา กิเลส ในตัวออก ให้ปฏิบัติการอย่างจริงจัง การสอนของท่านเข้มข้นเผ็ดร้อนจริง ๆ วัดท่านห้ามนอนกลางวันนอกจากเจ็บป่วย และไม่ไส่รองเท้า ไม่หนุนหมอน ให้นอนท่าสีห์ไสยาสน์ ทานอาหารมื้อเดียว นอกจากน้ำเปล่าแล้วน้ำปานะอื่น ๆ ห้ามหมด

ทุกคนที่ไปปฏิบัติท่านสอนให้เพ่งโทษตัวเองว่า เรา ลด ละ ปลด ปล่อยวาง ได้แค่ไหนแล้ว หมั่นดูตัวเอง ให้พิจารณ ปลด ปล่อย ลด ละ ออกทีละอย่าง ๆ สอนให้ละเนื้อสัตว์ สอนไม่ให้ติดในรส ให้ทานอาหารมังสวิรัต เพื่อให้ศีลบริสุทธิ์ไม่ด่างพร้อย และไม่เบียดเบียนสัตว์ เป็นการละกิเลส ซึ่งข้อนี้ดิฉันเห็นด้วยและก็ได้ลั่นแล้ว และลดมื้อด้วยคือทาน ๒ มื้อ เช้ากับเพลและไม่ทานจุกจิก เลยเพลแล้วดิฉันไม่ทาน ถ้าไปวัดก็ทานมื้อเดียว ไม่ทานเนื้อสัตว์แล้ว

แต่สิ่งที่ดิฉันสงสัยไม่แน่ใจจนต้องเขียนมากrab เรียนถามท่านอาจารย์ก็คือ วิธีการของพระวัดนี้ท่านปฏิบัติถูกต้องตามแนวสอนของพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่ ดิฉันเองปัญญาน้อยไม่ค่อยเข้าใจอะไรมากนัก ที่ไปวัดก็เพื่อจะไปปฏิบัติขัดเกลา กิเลสให้น้อยลง เท่าที่ได้ไปศึกษามา ๓ ครั้ง ก็รู้สึกว่าท่านสอนอย่างເเจริญເเจริญເเจริญເเจริญ ท่านว่ากิเลสของคนมีมาก ต้องใช้คำแรง ๆ จึงจะขัดออกได้ มัวเบา ๆ ค่อย ๆ ก็ไปไม่รอด ทั้งนี้เพื่อ

ให้ญาติธรรมได้พัฒนาจิตใจ ละคลายกิเลส ความโลภ ความหลง ความโกรธ ให้ลดน้อยลงจนหมดไป ท่านไม่มีเจตนาอื่นเพื่อจะด่าไว้ใคร ท่านว่าการปฏิบัติธรรมไม่ใช่จะไปนั่งหลับตาภาวนาอย่างเดียว จะหวังให้สำเร็จได้ต้องตั้งใจ ลด ละ ปล่อยวางให้ได้ ไม่ต้องอยู่ปักก์ทำได้ ต้องมีเมตตา เมตตาให้จริง จึงให้ละไม่ท่านเนื้อสัตว์ ต้องช่วยเหลือเจือจานผู้อื่นด้วย ให้ทุกคนนำไปปฏิบัติที่บ้านด้วย ไม่ใช่ออกจากวัดแล้วก็ทิ้งแค่ประทุวัด

อย่างแนวปฏิบัติที่ท่านพระอาจารย์สอนนั้น ดิฉันเคราะพแนวใจไม่สังสัยเลย แต่ที่วัด...นี้ดิฉันยังไม่แนวใจในบางอย่าง เพราะวิธีการผิดแปลกจากวัดต่าง ๆ ที่ทำกัน จึงสังสัยไม่แนวใจ ดิฉันก็พึงเริ่มเข้าวัดปฏิบัติจริงจังตอนนี้เอง จึงไม่ค่อยเข้าใจเรื่องของวัดดีนัก ต้องกราบเรียนรบกวนท่านอาจารย์ช่วยให้ความสั่งด้วยເຄີດຄ່າ

ตอบ ต้องขออภัยไว้ก่อนหากไม่เหมาะสมบางประการ เพราะคนหนึ่งเขียนคนหนึ่งอ่าน คนหนึ่งคิดแต่หนึ่ง อีกคนหนึ่งคิดแต่หนึ่ง ความสนใจจึงมักมีน้อย ลูกทลายคนออกจากพ่อแม่คนเดียวกัน ยังคิดไปได้หลายແร ทำได้พูดได้หลายล้านพันຄມ แต่ความคุณค่ายพอดีอ่าประโยชน์ได้นั้นมีน้อยมาก

ลูกศิษย์พระตถาคตมีจำนวนมากต่อมากยิ่งกว่าลูก ๆ ของพ่อแม่เป็นไหน ๆ จำต้องมีหลายล้านเล่าทั่วโลกอุบัติที่จะนำออกแสดง ใครก็ต้องว่าของตัวลูก ที่ต่างคนต่างว่าตัวลูกตัวดีนั่นแล ที่มักทำลายศาสนาธรรมหรือทำลายพ่อคือพระตถาคตเรื่อยมา นับแต่ลมยั่วพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่จนปัจจุบันนี้ สิ่งที่ว่าดี ๆ ตัวดีตัวลูกขึ้นต่อຍกันบนเวทีคือศาสนาธรรม คือตถาคต ก็ยังไม่ประภูมิได้พักให้น้ำกันบ้างเลย และไม่เห็นแผ่นดินอันกว้างແسنกว้างว่าเป็นที่น่าอยู่ยิ่งกว่าบันเวที ไม่ต้องเขียนใบสมัครขอต่อຍกันบนเวทีเป็นประจำ ไม่ยอมรับการให้น้ำเลยก็เต็มใจ พ้อใจอยู่ได้ตลอดวันตาย พระไม่ต้องไป กุสลา มาติกา ให้ลำบาก กรุณาริหารณาเอาเอง เพียงแค่อาจารย์ซึ่งเป็นหลวงตาป่า ๆ เถื่อน ๆ จะหาความสามารถลดรู้มารจากไหน ก็ต้องเป็นขออยู่ต่อลอดวันตายนั่นแล

คนเราเกิดมา มีหู มีตา ฯลฯ เหล่านี้มีไว้สำหรับใช้เพื่อประโยชน์ เขาก็คนเราก็คน คนดูคนต้องดูกันออก เพราะไม่ใช่กายทิพย์ กิริยาทิพย์เหมือนเทวดาพอจะดูไม่ออก พระพุทธเจ้ามีพระองค์เดียวในปัจจุบันนี้ สาวกชาตธรรมตรัสริสไว้ขอบแล้ว ในคัมภีร์ศาสนาพุทธท่านก็ Jarvis ไว้แล้วโดยสมบูรณ์ เรามิใช่คนตาบอดหาดูได้ พระที่ปฏิบัติกันอยู่ทั่วแคนพุทธ ถ้าเป็นลูกศิษย์พระตถาคตจะมีกิริยาอยู่กีพันหรือกีล้านองค์ ท่านก็ไม่ควรดีพอกให้กัดกันเหมือนมากกลางบ้านไม่มีเจ้าของ(ศาสตรา) ความสงบเรียบไม่มีเรื่องกัดกันเหมือนหมา ไม่มีลักษิหมากัดกันเข้าไปแทรก นั้นคือศาสนาธรรม นั้นคือสุปฏิปนโน ฯลฯ แท้

ชรัวตาโน'

จ.ม. กระผมต้องกราบขออภัยที่รบกวนหลวงตา กระผมพยายามฝึกนั่งสมาธิแต่ไม่ค่อยได้ผล มักจะนึกถึงอดีตที่ผ่านมา กระผมถูกอาจารย์กลั่นแกล้งกดคั่น และสั่งให้พ้นสภาพนิสิตเมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๑ ทั้ง ๆ ที่กระผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ทำให้กระผมเสียใจจนแทนจะผ่าตัวตาย ก็พอดีได้พบหลวงตาและอ่านพระธรรมที่หลวงตาได้โปรดคุณเพาพงา และหนังสือตอบปัญหาธรรม

กระผมขอกราบเรียนปรึกษาว่าจะทำอย่างไรดี เพราะทุกวันนี้ก็ไม่มีงานทำต้องอาศัยญาติพี่น้องอยู่ กระผมเคยไปทำงานกับป้าโดยการเลี้ยงหมู เป็นเดือน กิ่ง แบบอาหารสัตว์อยู่ได้ระยะหนึ่งก็ทำต่อไปไม่ไหวครับ เพราะจิตใจถูกกระทบกระเทือนมาก คือกระผมเรียนถึงปีสุดท้ายแล้ว แทนที่จะใช้ความรู้รักษาคน กลับต้องมาเลี้ยงหมูตอบ ได้รับทราบเรื่องแล้วด้วยความสงสารมาก โปรดยกให้กรรมเสียตามคติธรรมที่สัตว์โลกมีกรรมเป็นของตัว แม้เข้าผู้กกลั่นแกล้งก็ไม่ได้ความวิเศษวิ唆อะไรจากการทำเช่นนั้นหักอก ขอให้ปลง ๆ ๆ

จ.ม. ลูกขอรบกวนเวลาพระคุณเจ้าด้วยความเกรงใจเป็นที่สุด เมื่อวันที่ ๙ พ.ค.๒๒ ลูกทำบุญถวายสังฆทานประมาณสองอาทิตย์ผ่านว่าตัวลูกขึ้นไปอยู่บนห้องฟ้า เห็นทางกว้างประมาณสองเมตร มีพระสังฆนั่งหันหน้าเข้าหากันระหว่างทางเดิน พระสังฆรูปร่างสูงใหญ่คล้ายฝรั่ง ผิวขาว ท่านนั่งเล่นดูตรี ไม่มีคนเลยแม้แต่ตัวลูกก็มองไม่เห็นแต่มีความรู้สึกว่าตัวลูกอยู่ใกล้ ๆ พระสังฆ พoSักครู่มีเสียงผู้ชาย แต่ไม่เห็นตัวประกาศออกมากว่า สิทธิ์ตามมาแล้ว สองครั้ง ลูกจึงหันไปมอง ในฝันว่าเป็นพระทองเหลืองแต่่ว่าเคลื่อนไหวได้เหมือนกับคนเรารวมที่มีชีวิตทุกอย่าง เดินมาตามทางที่พระสังฆนั่งเล่นดูตรีอยู่ ศรีษะท่านไม่เหมือนพระสังฆทั่ว ๆ ไป เป็นแบบพระพุทธรูปที่เขารายกว่ามีเกตุ รูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณหน้าตาดีมาก มองดูแล้วนึกไม่ออกว่าจะเปรียบกับพระที่ไหนได้ การเดินสำรวจอ่อนโยน สายตาจะพุ่งไปข้างหน้าประมาณ ๔๔ องศา จะไม่เหลียวซ้ายหรือขวาทั้งสิ้นและจะค่อย ๆ ลับตาไป ถ้าลูกเป็นคนที่ชอบอ่านประวัติของท่านจะได้ว่าจิตประหวัด ปกติแล้วลูกเป็นคนที่ไม่ชอบเชื่ออะไรง่าย ๆ รู้ตัวว่าเป็นคนดื้อ พ่อของลูกท่านเป็นคนใจดีมาก ชอบทำบุญและให้ทาน เวลาท่านทำบุญจะชวนให้ร่วมทำบุญด้วยทุกครั้ง ลูกจะค่อยพูดอยู่เสมอว่ามีชาติก็ต้องมีศาสนามิอย่างนั้นคนก็มีกันตายหมดระยะหลัง ๆ นี้พ่อจะตาย ๆ ทำบุญไม่ค่อยชวน ตอนนี้ท่านได้เลี้ยงไปแล้ว นิสัยของลูกเป็นคนที่ไม่ชอบเบียดเบียนคนอื่น จนกระทั่งว่าจากมิ่งชอบเบียดเบียนใคร ความโกรธพอะงับได้ดีพอสมควร แต่ความน้อยใจยังมีอยู่มาก แต่ลูกได้อ่านหนังสือ "ศาสนายู่ที่ไหน" ของพระคุณเจ้าได้เมตตาจัดส่งมาให้ ทำให้ลูกเย็นใจขึ้นอีกเยอะเลยค่ะ ลูกตั้ง

ปณิธานไว้เจียบ ๆ สมัยยังเด็ก ๆ ออยู่ จะขอประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดี ถ้าจะตายเพาะความดีลูกก็ยอมเพื่อบุชาพระคุณพ่อพระคุณแม่

ที่สุดนี้ลูกขอเรียนถามเกี่ยวกับความฝันของลูก ขอได้โปรดให้พระคุณเจ้าช่วยชี้แจงให้ลูกด้วยถ้าฝันเห็นเป็นองค์พระเจ้ายัง ลูกจะไม่แปลกใจ แต่นี่ประกาศชื่ออุกมาทำให้ลูกแปลกใจมาก ลูกไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีพระพุทธเจ้า ลูกว่าเป็นนิยายโบราณมากกว่า เอาไว้โน้ตพระคุณเจ้าว่าง ๆ สายยัง ค่อยตอบชี้แจงก็ได้ค่ะ ลูกไม่รับร้อนอะไรหรอกค่ะ

ตอบ ที่ฝันว่าพระมัวสุม หันหน้าเข้าหากัน เล่นดุนตรี นั่นหมายถึงความเหลวไหล เหลวแหลกของพระที่เลวด้วยความประพฤติ ที่มีเลียงธรรมประการสวัสดิธรรมแล้ว พร้อมกับเห็นองค์พระพุทธรูป นั่นคือคำประกาศเตือนจากศาสนาธรรมอันถูกต้องดีงาม เพื่ออบลังความเหลวแหลกของพระจำพวนนั่งเล่นดุนตรีนั้น ให้หยุด ไม่ให้ทำต่อไป

ผู้ไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามี ก็คือผู้เชื่อความไม่มีศาสนานั่นแล ความจริงพระพุทธเจ้าทั้งหลายเคยมีมาหลายกัปนับไม่ถ้วนแล้ว กิเลสถ้าลงได้ครองหัวใจสัตว์โลกมาก ๆ แล้ว สัตว์โลกจะไม่ยอมเชื่อว่าพระพุทธ พระธรรม พระสัทษ์ มีประจำโลก เพราะกิเลสไม่ยอมให้เชื่อในทางดีในของดีทั้งหลาย ซึ่งกิเลสถือว่าเป็นข้าศึกต่อมันมาแต่ก้าวไหน ๆ ออยู่แล้ว

หลวงตาโน้ต เชื่อพระพุทธเจ้าว่ามีอย่างฝังใจ แต่กิเลสยังเต็มหัวอกไม่บกบก

จ.ม. ดิฉันดีใจมากได้รับความระลึกถึงจากใบปลิว “คำปราารภาน” ดิฉันอยู่ไกลไม่มีโอกาสทำบุญด้วยตนเองได้ จึงขอร่วมทำบุญมาทางธนาณัติ ต้องรบกวนพระคุณเจ้าในการเดินทางไปรับที่ไปรษณีย์ได้

ดิฉันเคยฝันว่าความดีที่ดิฉันได้ทำไปแล้วทั้งหมดนี้ อย่างเดี๋ยวก็ไปเกิดเป็นสุนัขบนสวรรค์ ทั้ง ๆ ที่ดิฉันคิดเอาเองว่าบนสวรรค์คงไม่มีสัตว์เดรัจฉาน ก็เลยเป็นอุทาหรณ์ให้ดิฉันได้สำนึกร่วม ที่ว่าได้ทำดี ทำบุญทำงานที่ผ่านมามันยังน้อยนิดเต็มที่ ยังไม่พ้นความเป็นเดรัจฉาน ดิฉันจึงดีใจมากที่ได้ร่วมทำบุญเมื่อพระคุณเจ้าเป็นเจ้าภาพก็เพียงหวังว่าถึงแม้จะเป็นสุนัขก็ขอให้เป็นสุนัขที่มีเจ้าของเกิด

ตอบ คุณ....ผู้ฝันแปลกประหลาดน่าขับคิด

จ.ม.พร้อมธนาณัติเพื่อช่วยเหลือคนผู้จำเป็นที่โรงพยาบาลอุดรฯ ได้รับแล้วด้วยความขอบคุณมาก ขอให้คุณได้บุญมาก ๆ ได้กุศลแรง ๆ และเป็นเจ้าของตีกคนไข้และกิจการคล่องเหล่านั้นด้วยกัน

ความฝันของคุณแปลกดี แต่การทำบุญคุณทำด้วยความใจ ตั้งใจเรื่อยมา มิได้ทำด้วยความฝัน ฉะนั้นคุณจึงลงลังสุนัขบนสวรรค์ในความฝันได้ด้วยความดี ที่ทำด้วยความใจเลื่อมใสศรัทธามิได้ทำด้วยความฝัน

ในวัดป่าบ้านตาด แทนที่จะมีแต่พระเณรเกรชี แต่สุนัขก็มีอยู่ในวัด ๒ ตัวซึ่ง ปो-และปุ่ย พระเณรรักมันมากทั้งสองตัว ถ้าบันสวรรค์มีสุนัข เทวดาคงรักมากเช่นสุนัข ปो-ปุ่ย เนื่องอกันดังนั้นคนที่มีบุญจะไปเกิดเป็นอะไรก็ย่อมดี มีความสุขและมีไดร ฯ รักชอบมาก เนื่องจากบุญไม่เคยทำให้ใครผิดหวังตั้งตัวไม่ได้ นอกจากพาให้สมหวังตั้งตัวด้วยความมั่นคงไม่โยกคลอนตลอดไป และเป็นสุขเย็นใจถ่ายเดียว

ต่อไปกรุณาพยามฝันให้ได้เป็นเทวดาบนสวรรค์ และฝันว่าได้เลื่อนชั้นขึ้นไปเป็นลำดับจนหลุดพ้นเป็นอรหันต์ชั้นมหาบันหมอน แล้วไปคุยธรรมะในคำฝันให้อาจารย์ฟังบ้าง เพื่อว่าสามีก็จะได้เตรียมฝันและหลุดพ้นไปตาม ฯ กัน อย่าต้องตะเกียกตะกายบำเพ็ญความดีด้วยวิธีต่าง ฯ ให้ลำบาก เพราะคนสมัยนี้ชอบเรียนลัดกันอยู่แล้ว จะได้ทันเหตุการณ์ไม่เนื่นนาน

ชรัวตาเรียนลัดในฝัน

จ.ม. ลูกได้เคยมากราบมัสการฟังธรรมจากท่านอาจารย์ และเมื่อวันที่ ๑๕ ธ.ค.๒๖ อันเป็นวันเปิดตึก “รวมเมตตามหาคุณ” โรงพยาบาลอุดรฯ ก็ได้มาร่วมในพิธีและได้ร่วมบริจาคมในการนี้กับหลวงตา ลูกดีใจมากที่ได้มีโอกาสโดยสารขบวนการสร้างกุศลกับหลวงตา ที่ลูกขอกราบเคารพนับไว้เป็นครูอาจารย์ด้วยดวงใจแท้จริง มาบัดนี้ลูกได้รับทุกขเวทนากโรคชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นโรคที่ค่อนข้างจะร้าย คือภาษาแพทย์เรียกว่า โรคเลือด (เม็ดเลือดขาวมีจำนวนน้อยลง) ทำให้ภูมิต้านทานภายในร่างกายอ่อน สาเหตุนั้นแพทย์สันนิษฐานว่า เกิดจากการทำลายของยานิดหนึ่งซึ่งใช้รับประทานก่อนที่จะตรวจพบนั้น ลูกป่วยเป็นโรคภูมิแพ้ คือมีอาการปวดแน่นในจมูก มีน้ำมูก มีอาการเจ็บคอ ได้ไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเข้าให้ยาмарับประทานสัก ๑ ปี ก็มีอาการชิดเกิดขึ้น ต่อมานิวันที่...นี้เองก็มีอาการผิดปกติ คือมีเลือดออกทางช่องจมูกโดยผิดปกติ คืออกวันหนึ่งulatory หายใจและหายใจ จึงต้องไปพบแพทย์ทางเลือด เจ้าตรวจนับเม็ดเลือดดูปรากฏว่า เม็ดเลือดขาวลดลงผิดปกติ จึงให้หยดยาแก้ภูมิแพ้โดยเด็ดขาด

ขณะนี้มีอาการเหนื่อย หอบ เพลีย ร้ากับคนแก่ อายุ ๔๐ ปี จะเดิน จะยืน จะทำอะไร แม้แต่จะพูดก็เหนื่อย ลูกคิดถึงท่านและธรรมเป็นที่สุด ได้อาคัคัยหนังสือ แวนดู ใจกับธรรมชุดเตรียมพร้อม เป็นหลักยึดในใจขณะนี้ เพราะได้ทราบอยู่ตลอดมาว่าคนเราไม่พ้นตาย แต่ก็ไม่มีใครอยากตาย

ลูกເຂົ້າຮູ່ປ່ລວງຕາໃນໜັງສື່ອທີ່ແຈກວັນຈານເປີດໂຮງພຍາບາລ ມີຮູປ່ທ່ານອາຈາຣຍ໌ໄວ້ບູ້ຈາ ພຣ້ອມກັບທຳສາມີກວານາອບຮມຈິຕໃຫ້ສັບອູ່ຂ່ອນນີ້ ດີດົ້ງທ່ານອາຈາຣຍ໌ທີ່ສຸດ ທາກວັນໄດ້ລູກຄົ້ນເວລາອຍ່າງຄຸມເພາ ໃນໜັງສື່ອທຳຮ່ວມມືດເຕີມພຣ້ອມ ລູກຄົງຕ້ອງມາຄັຍຝຶກຈິຕໃຫ້ກຳລັ້າແລະເຂັ້ມແຂງ ພຣ້ອມຈະຜົງກັບຄວາມຕາຍທີ່ວັດປ່ານຕາດເປັນແນ່

ພ່ອບ້ານເປັນຂ້າຮາຈກາຣ ຕ້ອງທຳການເພື່ອຫາຕີບ້ານເມື່ອມາໂດຍຕລອດ ຈານໜ່າງເປັນງານບ້ານນອກ ຕ້ອງເດີນທາງຈຣດເໜືອຈຣດໄຕ້ ເຄຍມາເປັນຫວ່ານ້າສູນຍໍ..ອູ່ສກລນຄຣ ๗-๘ ປີ ຮູ້ຈັກສົນທັກນັກທ່ານອາຈາຣຍ໌...ວັດດອຍຮ່ວມເຈີດຍ໌ ແລະໄດ້ບໍາຮຸງພຣະຄາສະໜາຫລາຍດ້ານຂ່ອນນີ້ອາຍຸ ๔๒ ປີເສດ (ລູກອາຍຸຄຣບ ๓๕ ປີພອດີ) ມີບຸຕຣໜູັງ ๒ ດວນ ດນໂຕອາຍຸ ๑๓ ປີ ດນເລັກອາຍຸ ๙ ປີ ລູກໄດ້ມານມັສກາຣທ່ານອາຈາຣຍ໌ຫລາຍຫນ ໄດ້ໃຫ້ເຈົ້ານ້າທີ່...ຈັງຫວັດອຸດຮາພາມາ ໄດ້ຮັບເມີຕາຈາກທ່ານອາຈາຣຍ໌ສ່ວນມາ ລູກອຍາກກຣາບເຮັຍນຫລວງຕາໃຫ້ກຣາບທຸກອຍ່າງວ່າ ໃນຫັ້ງໃຈນີ້ຄົດວ່າໄຮ ປຣາຄາວ່າໄຮ ລາກ ຍົກ ເງິນທອງ ສຣເລີຣີມ ໄນຈ່າຍໃຈໃຫ້ສັບໄດ້ ດັ່ງທີ່ທ່ານພ່າວ່າສອນຈິງແທ່ແນ່ເລື້ອເກີນ ຄ້າຂ່ອນນີ້ລູກໄມ້ໄດ້ພັບພະ ໄນໄດ້ຄົດຮ່ວມຈາກທ່ານ...ແນ່ນອນກາຣປ່ວຍເຈັບຄັ້ງນີ້ຍ່ອມນໍາມາຊື່ຄວາມວຸ່ນວາຍ ໂສກເຕົຮ້າແລະທຸກໆທ່ຽມານ ອາກາຣທີ່ລູກເປັນນິ້ວງກາຣແພທຍໍໄນ້ຈ່າຍໃຫ້ຍໍາໃຫ້ບໍາບັດໄດ້ ລູກໄດ້ຮ່ວມໂອສດທ່ານນີ້ມາຊ່ວຍບໍາບັດ ຂ່ອນທີ່ເຂີຍຈົດໝາຍນີ້ອ້າກາຣທີ່ທ່ານວ່າແຍ່ລົງກົດໆ ແໜ່ອຍ ພາຍໃຈຂັດ ອີດອັດໃນຮ່າງກາຍ ເພີ້ຍ ຕ່ອມເມື່ອໄດ້ທຳສາມີກວານາ ພຸຖໂໂ ທັ້ງເວລານອນພັກແລ້ວຈະພອມືກຳລັງບ້າງ ດີດົ້ງຮ່ວມຈາກປາກທ່ານອາຈາຣຍ໌ເທົນໃຫ້ຝຶກແລ້ວເກີນ ໄກຣໄດ້ຍືນໄດ້ຝຶກອີກ ກາຣເດີນທາງໄກລ ໆ ເປັນອຸປ່ຽນຕ່ອສັງຫຼາກຂ່ອນນີ້ມາກ ຄ້າມາໄດ້ຈະພຍາຍານມາຫາຮ່ວມເພື່ອບໍາຮຸງໃຈໃຫ້ເຂັ້ມແຂງສູ້ກັນມຽນກັຍໃຫ້ໄດ້

ທ່ານດີວ່າທ່ານອາຈາຣຍ໌ໄຟໄໝແຂງແຮງດັ່ງກ່ອນ ໆ ວັນທີທ່ານເກີນນັບຮ່ວມມາສົນໂຮງພຍາບາລອຸດຮາ ລູກຈັບໃຈມາກ...ຫ່ວງທ່ານອາຈາຣຍ໌ຈະເໜືດເໜືອຍ ກາຣສ້າງສຕານຮັກຫາພຍາບາລຄົນປ່ວຍ ໄນທ່ານວ່າມັນຈະມື່ນຫາກຸສລໃຫ້ຢື່ງປານໃດເຊີຍວະ ຍາມປ່ວຍນີ້ລູກເຫັນຄຸມຄ່າຂອງໂຮງພຍາບາລຍິ່ງ ດົນຈົນປ່ວຍມັນແຍ່ຍື່ງກວ່າດົນມີປ່ວຍແນ່ນອນ ດົນມີກົມືສຕານບໍາບັດດີທັນສມັຍ ໂມດີ ຍາດີ ແຕ່ໂຮຄສມ້ຍໃໝ່ກົມືເວົງຕາມໄມ່ທັນ ດັ່ງທີ່ລູກກຳລັງປະສບອູ່ ແມ່ສົມບັດລິ້ນຝ້າກົມືຈະນຳພາຍາຫຼືອໝອດໃມກຮັກຫາໃຫ້ນັກ ໆ ໃຫ້ຫາຍຫຼືອໃຫ້ດົນຮອດຕາຍໄດ້

ຂອກກຣາບເທົ່າທ່ານອາຈາຣຍ໌ທີ່ລູກເຄີຍພສູງຍິ່ງມາດ້ວຍດວງໃຈຮັກໃນຮ່ວມ ແລະຮັກໃນ ສຸ່ພົມ ສຽນ ຄຸຈາມີ ຕລອດມາແລະຕລອດໄປຕຣາບເທົ່າຊົວຕົກ

ລູກພຍາຍາມຕັດໜ່ວງຄົ້ນບຸຕຣແລະພ່ອບ້ານ ທາກແຕ່ເຈົ້າຄວາມສົງສາມມັນຄອຍຕື່ອູ່ເສມອ ກາຣປ່ວຍຄັ້ງນີ້ຄ້າໄມ້ຈາຈະຫຍຸດກາຣລດລົງຂອງເມີດເລື້ອດຂາວໄດ້ ກົມດທາງຮັກຫາ

....ขอเมตตาจากท่านช่วยแนะนำให้ลูกได้ลดความสนใจ กับความห่วงลงให้หมดด้วย
ເຄີດ...พระคุณเจ้า ขอพึงธรรมของพระบรมศาสดาเพียงทางเดียว..จะอบรมจิตให้สงบได้
ขอกราบท่านมั่สการท่านอาจารย์ด้วยความเคารพสุดดวงจิตดวงใจ

ป.ล. ขอท่านอาจารย์โปรดรักษาสุขภาพท่านด้วยเจ้าค่า

ตอบ จ.ม.ทราบแล้วด้วยความสนใจมาก กรุณายieldธรรมเป็นเส้นชีวิตทั้งเป็นทั้งตาย
อย่าใช้สังหารเป็นเส้นชีวิตหวังพึงเข้าถ่ายเดียวโดยไม่มีคติธรรมเข้าแทรก ผู้ยังปกติกับ
ผู้ที่เจ็บป่วยก็คือผู้จะเจ็บป่วยและตายด้วยกันทั้งโลก เป็นเพียงก่อนและหลังกันบ้างเท่า
นั้น จนนำปัญญาอุกอาจเป็นตาข่ายรอบสังหารไว้เสียแต่บัดนี้ แม้ถึงคราวจิตที่มีปัญญา
ย่อมไม่มีวักด้วยสังหารที่กำลังจะพังอยู่แล้วเป็นแน่ จะรักษาตัวได้ด้วยความแคล้วคลาด
ปลอดภัย ธรรมะในหนังสือทุกเล่มบอกความจริงล้วน ๆ ไว้แล้ว กรุณาอ่านตรง และ
ย้อนดูจิตดวงไม่เคยตายนี้ว่า ยังกลัวตายกับสังหารอันเป็นสิ่งแตก-ตายอยู่อย่างไม่มองดู
ธรรมบ้างหรืออย่างไร

ใจไม่เคยตาย ธรรมไม่เคยตายเป็นคู่คี่ยังกัน แต่สังหารแล้วแตก-ตายทั้งสิ้น
กรุณาพิจารณาแยกจิตดวงไม่ตายออก อย่าให้กอดกองเพลิงคือสังหารร่างกายที่กำลัง^{ก้าวหน้า}ความตายอยู่ทุกนาทีเดือนปี กรุณาทำใจให้สงบด้วยธรรมบทใดบทใดก็ได้
ใจเรามิได้ป่วยไข้กับสังหารร่างกาย แต่อย่าคัวว่าเอาสังหารมาเป็นใจ ใจเป็นสังหาร จะ
แผลเป็นใจให้วุ่นวายไปตาม จับให้มั่นในคำว่า ใจไม่เคยตาย ใจไม่มีป้าช้าเหมือนร่าง
กาย ใจเป็นอมตะโดยหลักธรรมชาติแม้ยังมีกิเลสอยู่ เป็นแต่ท่องเที่ยวในภพต่าง ๆ เท่า
นั้น ใจเป็นสมบัติของเราแท้ จงรักษาใจให้สงบยืนอยู่โดยลำพังในท่ามกลางขันธ์ที่กำลัง^{ถูกไฟไหม้ออยู่}ขณะนี้ เอาละ เหนื่อยขันธ์แล้ว ขอให้คุณได้ชัยชนะมารในขันธ์

จ.ม. ดิฉันดีใจมากที่ได้มีโอกาสทำบุญกับพากที่เข้าลำบากยากแคน เดย์โอดนหลอก
มากอถึงหน้าบ้าน ดิฉันเลยไม่กล้าทำบุญกับพากนี้ค่ะ แต่ที่จริงถึงเขายังมาหลอกก็ควร
จะนำไปถึงอย่างไรเรา ก็ได้บุญใช้ใหม่ค่ะ คุณแม่ของดิฉันท่านก็โdonมากเหมือนกัน โดย
มีพระนั่งรัตน์ได้สัตสุเล็กและมีพวกผู้ชายอีก ๕-๖ คนค่อยอยู่นู่นอกบ้าน และพระองค์นั้น
ก็โdonถูกจับมาแล้วในข้อหาอะไรก็ไม่ทราบค่ะ จะมาขอเงินทีละ ๖๐๐ บาท ทหารใน
บ้านໄลไปไม่ยอมให้เข้าบ้าน อย่างนี้เราจะบ้าใหม่ค่ะ ขอให้ท่านอาจารย์เจริญบุญการมี
ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ตอบ คนใจเปรต-ผีในร่างมนุษย์นี้ยิ่งน้ำบ้านมีมาก ถ้าส่งเสริมเปรต-ผีประเภทนี้จะนับ
วันมีมากขึ้น แม่ใจบุญขนาดไหนก็ไม่ประسنค์พบคนใจบปหายนชานี้ อาจารย์ลงก็เคย
ให้ทานเป็นประจำ จนลิ้งของปัจจัยจะไม่มีเหลือค้างวัด แต่ให้บุคคลที่ควรให้เท่านั้น
บุคคลประเภทเปรต-ผีเหล่านี้ไม่ให้ ไม่ส่งเสริมให้แพร่พันธุ์เลยแหละ ควรระวังเปรต-ผี

ประเภทนี้ให้มาก ๆ ไว้ดี หรือถ้าคุณอยากได้บุญกับพวกรนี่มาก ๆ ก็ไปยืนหน้าบ้าน กวักมือให้มันมารับวัตถุท่าน หรือประ公示ทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ ตามแต่วิธีที่จะได้บุญมาก ๆ นั่นแหละ ผลเป็นยังไงส่งข่าวไปหาอาจารย์ให้มารับกองบุญที่ลันผึ่งบ้าง บางทีอาจจะอนุโมทนาหรืออาจ...ไม่แน่นัก หลวงตามีไม่เหมือนใคร

หลวงตามีเหมือนใคร

ป.ล. การก่อสร้างตึกคนไขสาธารณะโรงพยาบาลอุดรฯ คราวนี้สิ้นเงินไป ๑๐ กว่าล้าน เนื่องจากช่วยเหล่ายard้าน มีเครื่องมือแพทย์ อุปกรณ์ในตึก ตึก ๒ ชั้น ๖๐ เตียง เตียง พิเศษอีก ๒ เตียง เอกซเรย์อย่างดี(ทันสมัย) และกองทุนสำหรับคนไขที่ยากจน จึงขอ ทุกท่านเป็นเจ้าของกิจการเหล่านี้ด้วยกันอย่างภาคภูมิใจเด็ด

จ.ม. หลวงปู่คุณลูกอย่างจะขอคำแนะนำจากหลวงปู่ค่ คือลูกมีความคิดที่จะตั้งทุน... ขึ้น เพื่อตอบสนองคุณมารดาที่ล่วงลับไปแล้ว แต่เนื่องจากลูกมีทุนกำลังทรัพย์น้อย ลูก อย่างจะกราบขออนุญาตหลวงปู่ส่งปัจจัยมาถวายยังหลวงปู่ทุก ๆ เดือน เดือนละบาท ตามแต่กำลังปัจจัยที่จะหาได้ ด้วยผลบุญนี้ลูกขอมอบแด่คุณแม่ที่ล่วงลับไปแล้ว ทั้งหมดค่ะ

หลวงปู่ค่ ลูกอย่างจะขอกราบเรียนหลวงปู่ค่ ว่าจะทำบุญด้วยบุญใดจึงจะถึง มารดาได้โดยตรงค่ะ

การที่ผู้ชายมาเข้าฝันผู้ไกลัชิดจะเป็นความจริงได้แค่ไหนค่ะ

ถ้าปรารถนาจะไม่เกิดอีกจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไรคะ

ตอบ จ.ม.และธนาณัติได้รับแล้วด้วยความขอบคุณ ขอบบุญที่คุณได้บำเพ็ญเพื่ออุทิศถึง มารดาจงสำเร็จตามความมุ่งหมายเด็ด

เรามีมากน้อยเพียงไร เราก็ทำบุญดังที่คุณทำอยู่เวลาหนึ่ง และอุทิศส่วนกุศลไปถึง ท่านก็ย่อมเป็นความถูกต้องดีงามอยู่แล้ว วิธีนี้คือทางตรงต่อผู้ที่ตนมุ่งหวังอยู่แล้ว การ ฝันนั้นใคร ๆ ก็ฝันกันได้กระทั้งเด็ก ๆ แต่จะถูกหรือผิดนั้นไม่มีใครกล้ารับรอง จึงไม่ ควรใส่ใจให้มากไปจะเป็นกังวลแก่เราเปล่า ๆ

ถ้าไม่อยากกลับมาเกิดอีก ก็ปฏิบัติให้ได้ตามธรรมที่ท่านสอนไว้นั้น ชาติย่อมลืม สุดลงเอย หนังสือที่ทางวัดเขียนคุณก็เคยได้รับหลายเล่มมิใช่หรือ ในหนังสือเหล่านั้นก็ ดูไม่มีเล่มใดบอกให้ผู้ปฏิบัติธรรมกลับมาเกิดอีก นอกจากเจ้าตัวดื้อต้นอยากมาเกิดเลี้ยง คุณอย่าดื้อเช่นนี้ ถ้าไม่อยากมาเกิดอีก

ขอรับตัวดื้อ ด้วยความที่ต้องการมาเกิด-ตายท่าเดียว

จ.ม. ติฉันไม่ได้เขียนมากราบท่านอาจารย์เป็นเวลานานที่เดียว แต่จิตนี้ระลึกกราบ ให้วบูชาอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะเวลาสวดมนต์หวานา อธุระ(ทางโลก)ของติฉันมีมาก การ

เป็นผู้ครองเรือน เป็นแม่บ้านนั้นเมืองจิปปะ ถึงจะมีผู้รับใช้ช่วยเหลือก็เพียงเป็นผู้พ่อนแรง แต่บางครั้งเขาก็ยังทำให้เราหนักแรงขึ้นอีก เพราะเขาก็ทำเพียงให้ผ่าน ๆ ไปเรียบร้อยหรือเปล่า สะอาดหรือไม่ เขายังไม่เห็น เจ้าของบ้านก็ต้องทำซ้ำ นอกจากนั้นก็มีกิจธุระอื่นซึ่งไม่ใช่เรื่องของตนโดยตรง แต่ก็ต้องทำไปตามหน้าที่ของพี่บัง ของญาติบัง ของเพื่อนฝูงบัง เรื่องเหล่านั้นก็อยู่ในขอบเขตแห่งความสุจริต และเมตตาอนุเคราะห์แก่กัน ทำไปคงจะไม่เป็นบาป แต่ก็คงจะไม่เป็นกุศล เพราะภาระเหล่านั้นทำให้จิตไม่สงบ บางทีนั่งภาวนาตั้งชั่วโมง ล้มหายใจหนักสม่ำเสมอ ไม่เบาหรือละเอียดเลย

งานอบรมให้วิชาแก่นักศึกษา..ก็นับว่าเป็นเหตุให้มีเวลาห้อยอีกเหตุหนึ่ง เพราะเดินทางไปสอนทั้งไปและกลับก็สิ้นเวลาไปครั้งหนึ่งไม่น้อยกว่า ๓ ชั่วโมง สอน ๑ ชั่วโมง เดินทาง ๓ ชั่วโมงเศษในรถเมล์ แต่เมื่อคิดว่าการให้วิทยาทานเป็นกุศลอ่างหนึ่งก็เลยไม่นึกเห็นห้อยหน่าย ที่ดิฉันเขียนเล่ามากarbonเรียนท่านอาจารย์อย่างนี้ ถ้าท่านอาจารย์เป็นชาวสก็เท่ากับดิฉันเล่ามาปรับทุกชั้น แต่ท่านอาจารย์เป็นอาจารย์ที่เคารพทางธรรมะ ที่ดิฉันทำเช่นนี้จะเป็นบาปอกุศลหรือไม่เจ้าคะ น้อง...เดยเล่าว่า เอօ มีเรื่องอะไร ๆ เออกกี้เขียนมากarbonเรียนท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์ก็มีเมตตาสั่งสอนไปเสมอ ดิฉันก็เลยจะยืดท่านอาจารย์เป็นที่พึ่งบัง เพราะดิฉันถือว่าท่านอาจารย์นั้นก็เป็นส่วนในพระรัตนตรัยด้วย ผิดถูกอย่างไรโปรดแสดงเมตตาธรรมต่อดิฉันถ้าได้เจ้าค่ะ

ดิฉันได้รับหนังสือประวัติท่านอาจารย์หลวงปู่ขาว ที่ท่านอาจารย์เป็นผู้จัดทำส่งไปทางไปรษณีย์...เล่น แต่ซองที่ห่อหุ้มหนังสือนั้นชำรุดฉีกขาดทั้งด้านหัวท้าย ซึ่งอาจเกิดบกพร่องทางการไปรษณีย์ประการใดก็คงได้ ทราบเรียนมาเพียงเพื่อให้ท่านอาจารย์ทราบว่าได้รับไว้แล้ว ด้วยความสำนึกในความเมตตากรุณาของท่านอาจารย์

ขอกarbonเรียนถามท่านอาจารย์ว่า เหตุใดจิตจึงไม่สงบ เพราะดูลุมและภาระ พุทธิ ไม่ขาดระยะ ทั้งรู้ตัวอยู่ทุกขณะด้วย แต่ล้มเดินสม่ำเสมอ ไม่ละเอียดลงได้ อาการทางร่างกายที่เป็นโรคประจำกายอยู่ (คือใจสั่นอยู่เป็นนิจ) จะเป็นสาเหตุให้ล้มไม่ละเอียดได้หรือไม่ ดิฉันทำภารามาไม่น้อยกว่า ๔๐ นาที ส่วนใหญ่ก็เกือบ ๑ ชั่วโมงเต็ม ๆ เดยมีลมละเอียดจนเกือบไม่มีลม แต่นาน ๆ ครั้งจึงจะได้อ้อยางนั้นลักษณะ ขอประทานเมตตาธรรมจากท่านอาจารย์เจ้าค่ะ

ตอบ การลังหนังสือของบุรุษไปรษณีย์ด้วยห่อหลุดลุยมืออยู่เสมอ แต่มาคิดเลี้ยงว่าของมากต่อมากที่ส่งไปในที่ต่าง ๆ คงไม่อาจเก็บรักษาให้ปลอดภัยทุก ๆ ชิ้นไป จงปลงตกไปตามความคิดท่านองนี้

เรื่องการงานต่าง ๆ นั้นมันยุ่งกับคนกับสัตว์ทั่วโลก ถ้าจะไม่สร้างงานให้ว่างเลย ตลอดไปก็ไม่มีวันว่างตลอดวาระ ที่ว่างบ้างก็เพราะพักงานไม่ทำงาน งานเจ่งว่างจาก คนซึ่งเป็นตัวยุ่ง ไม่มีอะไรและสัตว์ตัวใดเกินมนุษย์จะมีงานการต่าง ๆ แม้พระ และอาจารย์เองยังเป็นตัวยุ่งกับโลกเขา ขณะเขียน จ.ม. นี้ก็ทำงาน และยังมีงานอื่น ๆ คนอื่น ๆ รอเกี่ยวข้องอยู่ไม่มีเวลาว่างเลย เจ้าของต้องทำตัวให้ว่างเอง ไม่งั้นตายเพราะ ยุ่งงานไม่อาจสงบ ตัวเองนั้นแหล่ด้วยยุ่งกับการงานต่าง ๆ งานเขามีค่อยมายุ่ง แต่คน ชอบมายุ่งบ่อยไม่เหมือนงานต่าง ๆ เนื่องจากทั้งเข้าทั้งเรื่องเป็นตัวยุ่งอยู่แล้ว จึงเข้า ยุ่งเกี่ยวกันได้ง่ายกว่างาน กรุณาปลงลงที่ตัวเราซึ่งเป็นจอมยุ่งนี้ งานจะค่อยเบาบางและ หมดไปเอง เท่าที่เขียนเรียนมา นี้ก็น่าจะกินความไปตลอดทั่วถึง จึงขอพักงานเพียงแค่นี้ เพื่องานและคน พระจะได้ยุติงาน

ชรัวจอมยุ่งงาน

ป.ล.ที่จิตไม่สงบเพราะชอบยุ่ง

จ.ม. หลวงตาป่วยเป็นโรคเดิม(คือโรคหัวใจ)ใช้ไหมคะ ถ้าหากติดนับอกว่าสังสาร หลวงตาขอให้หายป่วยเร็ว ๆ หลวงตาคงจะย้อนให้ว่า “สังสารตัวเองเดิม” จึงไม่กล้า กราบเรียนท่าน เดยมagraบเรียนตามพูดคุย ก็ถูกท่านย้อนกลับมาทุกครั้ง ไม่เคยตอบ ปัญหาตรง ๆ เลย ตอบให้คิดทุกครั้งไป ตอบ ผู้ถามกถามเพื่อให้คิด ผู้ตอบถ้าไม่ตอบเพื่อให้คิดก็ไม่เกิดความคิดในแต่ต่าง ๆ ทางธรรมะ จึงลำบากทั้งสองฝ่าย

จ.ม. ติดนับร่วมทำบุญหลวงปู่เพื่อสร้างโรงพยาบาล..บาท อีก..บาทแล้วแต่หลวงปู่ จะไว้ใช้ทำอะไรก็ได้ ผลบุญนี้ขอให้หลวงปู่หายจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความสุขกายสุขใจ ทุก ๆ ประการ และขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้อง และ สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง

ธรรมะได้ที่หลวงปู่ได้เข้าถึงแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงธรรมะนั้นในชาตินี้ด้วย เท Olson และขอให้ข้าพเจ้าเข้าถึงชีวะนิพพานในชาตินี้ด้วยเท Olson

ตอบ หลวงปู่ขอให้คุณแข่งไปได้เลย

จ.ม. ตามที่พระพมได้เขียนหนังสือมาหาอาจารย์เมื่อเดือน ธ.ค. ๒๕๒๕ ได้เคยเรียน อาจารย์ว่า พระมจะฝึกหัดทำกรรมฐาน ซึ่งอาจารย์ได้มีหนังสืออวยพรพระพมไปในปี ๒๕๒๖ พระพมฝึกอาทิตย์ละ ๕ วัน ๆ ละ ๑๕-๒๐ นาที โดยมีจุดมุ่งหมายให้สติมีกำลัง ส่วนวันหยุดงานฝึกไม่ไหวเพราะศีลขาดเรื่องสุรา ผลของการฝึกบางครั้งรู้สึกว่าจะดีขึ้น บ้าง แต่สักกิเลสไม่ได้ อย่างไรก็ตามรู้สึกว่าดีกว่าไม่ฝึกเลย ในปี ๒๕๒๗ พระมจะเพิ่มเวลา ฝึกขึ้นอีก

ท่านอาจารย์เขียนในหนังสือว่าพระกรรมฐานกระทำความเพียรตลอดเวลา กระผมเข้าใจเฉพาะเวลาอันส่วนมากกับเดินทางเท่านั้น ส่วนเวลาอื่นผมยังไม่เข้าใจว่าทำ ความเพียรด้วยวิธีใด ไม่ทราบว่าจะเป็นการรับกวนหรือไม่ ถ้าอาจารย์จะช่วยอธิบาย ตอบ ขอให้คุณจงรับกับสุราได้ชัยชนะเดิด เพราะสุราเป็นสิ่งต่ำทรมานสำหรับชาวพุทธ ผู้ควรพ彷徨พุทธเจ้าว่าประเสริฐ สุราทำคนให้เสียได้หลายอย่างจนถึงขั้นเสียคนได้ (ขั้น บ้าสุราพาไปไม่มีวันฟื้น)

การระวางรักษาจิตหรือพิจารณาธรรมด้วยสติปัญญาอยู่โดยสม่ำเสมอตลอดถึงขั้น เข้มข้นของความเพียรฝึกเลส เรียกว่า ทำความเพียรตลอดเวลา การไม่เอาไหนเลย เมาทั้งวันตลอดอริยานุสติ เรียกว่าคนไร้ค่า ไม่มีสาระในตัวเลย นี้เป็นของคู่กัน

จ.ม. ดิฉันขอรบขอพระคุณท่านอาจารย์ ที่ได้มีเมตตาให้ธรรมทางจดหมายแก่ ดิฉันเสมอ ๆ และดิฉันได้ยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติและแก่ไขตัวเองเสมอมาเจ้าค่า บอยครั้งจะเข้าเกียจด้วยข้ออ้างว่าเห็นอยู่ในงานมาก แต่ดิฉันก็ไม่เคยละเว้นการ ภารกิจ แม้จะผลอนั่งหลับไปบ้างก็จะรู้สึกตัวทันทีเสมอเจ้าค่า

อย่างไรก็ตาม คำสั่งสอนของท่านก็จะอยู่ในใจของดิฉันตลอดเวลาของจาก หลับ จังหายกที่จะเข้าเกียจและเพอเรอในข้อปฏิบัติของศีลเจ้าค่า และด้วยบารมีของท่าน ดิฉันได้รับความสงบสุขอย่างไม่เคยประสบมาเลยในชีวิตนี้

ตอบ ขอให้คุณจงชนะมารทั้งหลาย มีข้ออ้างข้อแก้ตัวของกิเลสเพื่อlobลังธรรม เป็นต้น และให้มีข้ออ้างข้อแก้ตัวแห่งธรรมเพื่อlobลังกิเลสไปโดยลำดับด้วย

ข้าศึกของธรรมชอบอยู่ปากคอกของจิต พอเริ่มคิดปรงกิเลสมักจะออกก่อน ธรรมเสมอในขั้นเริ่มแรกฝึกหัดบำเพ็ญภารกิจ เมื่อฝึกสติปัญญาไม่กำลังมากขึ้น ธรรมก็ เริ่มจะอยู่ปากคอก รักษาจิตไม่ลดละแทนกิเลส สุดท้ายกิเลสออกเพ่นพ่านไม่ได้ ถูกสติ ปัญญาไม่เหลอก ๆ ตายเรียบ ๆ ตายเกลี้ยง ๆ เหลือแต่ธรรมกับใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ นั้นไม่บอกว่าประเสริฐเลิศโลกก็เป็นเงยโดยหลักธรรมชาติ

จ.ม. ดิฉัน...เป็นนักกายภาพบำบัด โรงพยาบาล...ขณะนี้กำลังตั้งใจปฏิบัติธรรมด้วย ตนเองที่บ้านอยู่เสมอ ดิฉันเคยไปกราบหลวงตามหาเมื่อสิบห้าปีที่ผ่านมา ตอนนี้ดิฉันฝึก นั่งสมาธิโดยวิธีการアナปานสติอยู่ ดิฉันทราบและรู้จักท่านเรื่มจากหนังสือประวัติพระ อาจารย์มั่น รู้สึกอ่านแล้วเป็นกำลังใจในการปฏิบัติมาก ขณะนี้มีปัญหาเกี่ยวกับการ ปฏิบัติดังนี้

๑. ขณะที่เพ่งดูลมหายใจ ให้รู้สึกถึงลมหายใจเข้าออก เรากว่าจะตามลมเข้าไป จนสุด แล้วออกจนสุดดี หรือให้รู้สึกแค่จุดกระทบพื้นที่ปลายจมูกจริง ๆ ที่เดียว

๒. ขณะที่ล้มเข้าและออกต้องนึกนิมิตภาพ-ปลายจมูกกับริมฝีปากบนใหม่ หรือให้รู้แค่ล้มอย่างเดียว (อ่านพบนิทานของพระอาจารย์ที่อยู่ทางภาคเหนือ ไม่มั่นใจว่าอันนี้จะดีไหม)

๓. ดิจันสังสัยว่าเวลาเดินจักรยานนี้ บางครั้งเราจะลืมที่ปลายเท้า สันเท้าที่เคลื่อนไหวแต่บางที่เหมือนคิดฟังไปเรื่องบางเรื่อง เป็นไปได้ไหมว่าจิตทำงานพร้อมกันสองอย่าง หรือว่าเป็นไปไม่ได้ จึงอยากทราบว่าจิตคนเรานี้ทำงานพร้อมกันที่ละสองอย่างขึ้นไปได้แต่ที่แน่นอนคือความรู้สึกที่เท้าไม่เจมชัดเท่าตอนรู้สึกที่เท้าอย่างเดียว

ตอบ การกำหนดภาระด้วยธรรมบทได้ก็ตาม เช่น กำหนดลมหายใจเป็นตัน ด้วยความมีสติ ถ้าจิตสงบก็แสดงว่า�ันถูกกับจริตของตนแล้ว พึงทำต่อไปด้วยธรรมบทนั้น

๑. กำหนดรู้จ้าเพาะลมผ่านเข้า-ออกที่ดั้งจมูกเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องตามลมเข้า ลมออกซึ่งเป็นการเพิ่มภาระมากขึ้นเปล่า ๆ ในการเริ่มฝึกหัด

๒. ไม่ต้องนึกภาระจมูกหรือริมฝีปาก ให้รู้ล้มเข้า-ออกอยู่เท่านั้น ด้วยความมีสติควบคุมงาน อย่าให้สติขาดระหว่างตอน

๓. การเดินเป็นกิริยาเคลื่อนไหว จะกำหนดการเคลื่อนไหวของเท้าก็ได้ เพราะเป็นกิริยาที่หยาบกว่าการนั่ง-นอนกำหนดลมอยู่กับที่

ป.ล. จิตทำงานหน้าที่เดียวเท่านั้น ที่จิตแยกออกรู้สั่งนั้นสั่งนี้ นั้นคือสติเหลือในขณะนั้น จริงวัง

จ.ม. กระผมขอทราบเท้าของพระคุณหลวงพ่อด้วยความเคารพอย่างสูงด้วยครับ ที่ เมตตาสั่งเคราะห์คิมย์ของหลวงพ่อทุกคนตลอดจนตัวกระผมเอง แม้ว่าจะไม่เคยพบกับหลวงพ่อองค์จริง แต่คุณธรรมของพระคุณหลวงพ่อนั้น ตลอดจนเมตตาบารมีของพระคุณเจ้านั้นสูงยิ่งครับ ทราบขอบพระคุณมาอีกหนึ่งครับ กระผมทราบว่าผู้ที่เคารพศรัทธาหลวงพ่อนั้น ไม่เคยสร้างหรือรูปหล่อพ่อ เพราะคงจะไม่มีแล้ว ๆ อยากได้ของอะไรติดตัวจากหลวงพ่อไปบูชาบ้าง ไม่ทราบว่าเป็นประเภทพระพุทธรูปหรือไม่ ครับ(พระพุทธปฏิมาในรูปแบบพระพิมพ์องค์เล็ก ๆ สำหรับติดตัว)ทราบว่าเคยมีผู้ไปได้มาจากหลวงพ่อใช้ใหม่ครับ กระผมเขียนรบกวนมาถึง ขอความเมตตาจากหลวงพ่อ ด้วยครับ ขอให้หลวงพ่อเมตตาด้วยนะครับ ไม่ทราบว่าที่เคยมอบให้คิมย์อื่นไปพอมีอยู่กับหลวงพ่ออีกหรือไม่ครับ

ตอบ สิ่งที่ขอไม่มี แต่สิ่งที่ไม่ขอนั้นอาจมี แต่ไม่อาจให้ได้

จ.ม. การทำบุญด้วยการซื้อของถวายนั้น ในบางครั้งก็มีปัญหาเหมือนกัน ด้วยความเป็นผู้รู้น้อยก็คำนวณไม่ค่อยถูกว่าผิดหรือไม่ ใช้ได้หรือไม่ เช่น สนับห้อม คนขายก็บอกว่าพระท่านใช้ได้ คนที่รับฝากรู้กับว่าท่านใช้ไม่ได้ เพราะเป็นของหอม ไม่ทราบ

เหมือนกันว่า ถ้าส่งของที่พระท่านใช้ไม่ได้ไปถวายจะเป็นบาปหรือเปล่า บางคนก็ติ่งว่า ถวายเป็นปัจจัยดีกว่า ถ้าท่านจะเมตตาเล่าสภาพแวดล้อมและสิ่งอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ผู้อยู่ในกลไกได้ตัดสินใจถูกต้องในการถวายครั้งต่อไปบ้างก็จะเป็นพระคุณยิ่งค่ะ

มีปัญหางานประจำที่อยากรายงานท่านพระอาจารย์สักเล็กน้อยดังนี้ค่ะ เมื่อเวลาที่ดิฉันปฏิบัติธรรม สมาริเกิดขึ้นแล้วมีความรู้สึกชา หรือ และไม่รู้สึกว่า มีตัวตนอยู่ พอมีความรู้สึกดังนี้ลืมหายใจจะไม่ส่งเสียงและจะถอนจากสมาริ เมื่อถอนออกมาแล้วยังรู้สึกชาและมีน้ำคีริจะ เมื่อลูกขึ้นยืนรู้สึกเหมือนจะล้ม ต่อจากนั้นดิฉันก็จะเข้านอนโดยกำหนดลมหายใจต่อทันทีจนหลับ แต่มีความรู้สึกว่าไม่หลับทั้ง ๆ ที่หลับและจะรู้สึกหลับจริง ๆ เมื่อพลิกตัวอีกครั้ง ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ค่ะ การปฏิบัติและผลของการปฏิบัติเช่นนี้ถูกหรือผิดประการใด

การยกจิตเข้าสู่ภูมิปัญญาจะกระทำได้ต่อนี้ดี สมาริของดิฉันเท่าที่เล่ามาสมควรที่จะดำเนินไปสู่ภูมิปัญญาได้หรือยัง เท่าที่เคยปฏิบัติมาอย่างไม่เคยพิจารณาอะไรเลย จิตมันอยากจะลงบอยู่เฉย ๆ รู้สึกสบายดีค่ะ

ในขณะที่เรามีมติตื่นขึ้น กายทำงาน จิตทำงาน สังขารเกิด ดิฉันมีความรู้สึกไม่อยากให้สังขารเกิด แต่ก็อยากรู้จะทำงาน ตัวเราก็ห้ามไม่ให้เกิดไม่ได้ และบางครั้งกลับรู้สึกมีการโต้เดียงขัดแย้งกันเองระหว่างความรู้สึกสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งพยายามที่จะส่งถ่ายไปเรื่องโน้นเรื่องนี้ พิจารณาอย่างโน้นอย่างนี้สารพัด อีกฝ่ายหนึ่งพยายามให้หยุดไม่ให้ส่งถ่าย ในบางขณะที่เกิดขัดแย้งกันจะรู้สึกมึนและล้า จะแก้ได้อย่างไรค่ะ

คำว่าวิบากกรรม หมายถึงกรรมที่เราสร้างไว้ในอดีตชาติใช่หรือไม่ เคยมีท่านผู้รู้ท่านหนึ่งทักดิฉันว่า คุณนี่มีวิบากมากจริง ท่านหมายถึงวิบากตัวที่เป็นเครื่องขัดขวางการปฏิบัติ จะแก้ได้อย่างไรค่ะ แม้นไม่ได้หมดให้เบียงลงก็ยังดีค่ะ ท่านคงจะเห็นอย่างมากแล้วขอจบเท่านี้ดีกว่าจะน่าจะ

ตอบ ที่คุณพูดเรื่องการซื้อของทำบุญว่าบางครั้งก็มีปัญหานั้น ยอมรับโดยทั่วไป อาจารย์เองซื้อของถวายพระยังมีลังเลในใจเป็นบางครั้ง เช่นเดียวกับคุณ จึงขอให้เป็นไปตามอธิบายของผู้บำเพ็ญแต่ละราย ๆ จะหมายดี ว่าจะเอาอะไรทำบุญดังนี้เป็นต้น สมบูรณ์มีกิจลินทร์มากจนสะดุดใจ หลวงปู่มั่นเคยสอนพระเสมอว่า ไม่หมายสำหรับพระจะใช้สบู่เช่นนี้ จึงกรุณาพิจารณาตามนี้ อาจารย์เองไม่อาจตัดสินใจโดยลำพังความรู้ของตัวเองได้ ซึ่งบางที่ความรู้สึกของตัวอาจชอบที่ห้อม ๆ กวนนี้ก็ได้ ขอยอมรับทราบให้วันนี้ หลวงปู่มั่นโดยทางความรู้การปฏิบัติความสามารถของท่านที่เคยประจักษ์ต้า-หู-ใจ มาแล้วดีกว่าเชื่อตัวเอง

การส่งสิ่งของมาถวายท่าน แต่ไม่เหมาะสมที่ท่านจะใช้สอยเป็นบางอย่างบางชนิด นั้นคิดว่าไม่เป็นบาป เพราะมุ่งต่ออุคุล มิได้มุ่งอุคุลแต่อย่างใด กรุณายืนใจหายกังวล

เวลาจิตสงบโดยลำดับ ย่อมเริ่มปล่อยความรู้สึกทางร่างกายเข้ามาโดยลำดับ บางครั้งร้าวกับร่างกายไม่มี (ในความรู้สึกว่ากายไม่มี) ในขณะนั้นลมหายใจจะละเอียด และละเอียดมากแทบไม่มีลม หรือไม่มีลมหายใจในความรู้สึกเลย ร่างกายจะเริ่ม ประกายชา-หวิว ๆ จนหายชา-หวิวแล้วก็รู้อยู่จำเพาะจิตแห่งเดียว ไม่มีอะไรยุ่งเกี่ยวอีก ในขณะนั้น นี่คือลักษณะของจิตที่ปรากวินเวลาจิตสงบตามขั้น จนถึงขั้นละเอียดสุด ของสมาชิก วิธีปฏิบัติต่อจิตในขณะสงบตัวคือ แม้มลมจะแผ่เบาหรือหายไปในความรู้สึก ในขณะนั้นก็ไม่ต้องกังวลกับลม เพราะเรามิได้ภารนาเพื่อเอามลมหายใจ เรากลัวนาเพื่อ เอาจิตต่างหาก จึงให้อยู่กับความรู้ ตัวรู้อันละเอียดนั้นโดยเฉพาะ ไม่ต้องกังวลกับลม กับกายทุกส่วน เมื่อคราวแก่กลวิตตอนออกมานั้นแล้ว เขาก็รู้และปฏิบัติต่อ กันเองโดยไม่มี อะไรมาบังคับ เพราะจิตกับกายเคยปฏิบัติต่อ กันอยู่แล้ว การมีศีรษะหรือมีอาการต่าง ๆ ผิดปกติบ้างทางร่างกายหลังจากภารนาแล้ว ไม่ควรถือเป็นเครื่องกังวลใจ จะเป็น อุปสรรคต่อการบำเพ็ญในคราวต่อไป โดยกล่าวว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วความ เพียรพยายามเหลวไปตามกลมายาของกิเลส จากนั้นก็ถูกกิเลสลากขึ้นเขียง(หมอน-เสื่อ) หายเสียบไปเลย

การทำงานย่อมใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือทั้งทางโลกและทางธรรม ร่างกายจึงต้อง มีอาการต่าง ๆ ผิดปกติกว่าที่ไม่ทำงานไปบ้าง ควรนำมาเทียบเคียงผลที่ร่างกายได้รับ จากการทั้งสองฝ่ายนั้น(ฝ่ายโลกฝ่ายธรรม) จะไม่แพ้กับหลอกของกิเลสอยู่ร่ำไปดังที่โลก เคยถูกเป็นประจำมาแล้ว ต้องขออภัยขอเล่าความจริงมาเป็นเครื่องประกอบ อาจารย์ เคยนั่งภารนาตลอดรุ่ง ตอนลุกจากที่ภารนาล้มทั้งหงายโครมไม่เป็นท่า แทนที่จะเข็ด แต่ไม่เข็ด คราวหน้าเปลี่ยนวิธีในการลุกจากที่ภารนาใหม่ คราวต่อไปเลยไม่ล้ม แม้ร่าง กายจะซอกซ้ำมากหลังจากนั้นภารนาตลอดรุ่งมาแล้ว เช่นคราวก่อน ๆ

พระพุทธเจ้าปรากว่าทรงสลบ ๓ หน ก่อนได้ตรัสรู้นำธรรมมาสอนโลก เรา เพียงชา-หวิว กรุณานำมาเทียบกับท่านแล้วจะงบำเพ็ญต่อไป หนักก็ให้รู้ว่าหนัก เบาก็ให้ รู้ว่าเบา โนก็ให้รู้ว่าโน ฉลาดก็ให้รู้ว่าฉลาดจากการภารนา จะได้รู้เรื่องของตัวของโลก อย่างกว้างขวางรอบตัวรอบโลกธาตุ ไม่หัวดหวนให้กับสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นจากหลักการ ภารนาซึ่งเคยทำคุณให้ฉลาดมากต่ำมากจนนับไม่ได้แล้ว เรายังจะได้เป็นผู้หนึ่งใน จำนวนคนฉลาดเหล่านั้น ๑% คือเรายังตีเสี่ยมสำหรับเรา

การยกจิตเข้าสู่ปัญญา หลังจากจิตตอนออกความสงบแล้ว ก็ควร พิจารณาทางด้านปัญญาได้ จิตของคุณควรแก้วปั๊สสนาอยู่แล้ว อย่าปล่อยให้นอนจนอยู่

กับสมาชิคไปนานนักจะเสียกาลเพื่อความฉลาดถอนกิเลสด้วยปัญญา (พิจารณา
ปัญญาหลังจากจิตถอนความสงบแล้ว มิใช่ทำในวาระเดียวกัน)

ที่คุณว่าตัวไม่หลับทั้ง ๆ ที่หลับนั้นถูกต้อง กรุณากลับเป็นไปตามที่เป็นนั้น อย่า
งงสัยอย่าแก่ไขให้เป็นอื่น จะพิจารณาเป็นจริงที่กำลังเป็นอยู่เวลานี้

คำว่าวิบากก็คือผลของกรรมดี-ชั่วนั้นเอง ซึ่งมีอยู่กับทุกคน อย่าเป็นอารมณ์ให้
ยุ่งไป

นี่สละเวลาตุ๊ขันธ์เขียนอย่างเต็มกำลัง กรุณาอ่านให้เกิดประโยชน์

จ.ม. คิมย์ได้รับคำสอนจากท่านพระอาจารย์แล้วด้วยความปิติยินดียิ่ง และซาบซึ้งใน
เมตตาธรรมของพระอาจารย์ ที่ท่านเมตตาสละเวลาตุ๊ขันธ์ให้กับคิมย์ คำสอนจาก
ท่านเปรียบเสมือนพลังทิพย์อันเย็นจ่าที่รุ่งตุ้นให้มีกำลังต่อสู้และปฏิบัติต่อไป ขอน้อม
รับด้วยความเคารพบุชาญิ่งเจ้าค่า

คิมย์ได้ทำตามคำสอนของท่านพระอาจารย์แล้ว คือหลังจากถอนจากสมาชิคแล้ว
คิมย์จะพิจารณาร่างกายต่อ ด้วยคิดว่าเป็นทางสุริปสัณฑรตามคำสอนของท่าน หลังจาก
ที่ปฏิบัติมา ๒-๓ วัน จนเมื่อคืนนี้ในขณะที่กำลังพิจารณาอยู่นั้น ปรากฏว่ากลับมีความ
สงบเกิดขึ้นอีก และในขณะที่เกิดความสงบนั้น ก็มีเสียงดังมาจากภายในกั้งวนขึ้นมาว่า
“ร่างกายไม่ใช่ของเรา ๆ ๆ ดังข้า ๆ อยู่อย่างนี้ glob การพิจารณาเดิมเสียงสิ้น เสียงนั้น
ไม่ได้เกิดจากการพิจารณา พอร์สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าหายใจหอบเหนื่อยเหมือนวิงมา
ปรับตัวสักครู่หนึ่งก็เป็นปกติและออกจากที่ปฏิบัติ อย่างเรียนตามท่านพระอาจารย์ว่าที่
คิมย์ปฏิบัติและประสบอยู่ใช้การสุริปสัณฑรที่ถูกต้องหรือไม่ อาการหอบเหนื่อยเกิดจาก
อะไร และการพิจารณาในครั้งต่อ ๆ ไปควรจะพิจารณาในแบบเดิม หรือเปลี่ยนหัวข้อ
ธรรมใหม่เจ้าค่า

สำหรับการเปรียบเทียบ การทำงานทางโลก-ทางธรรมนั้น หลังจากออกจากการ
สมาชิคแล้ว จิตใจสงบเดี๋ยมาก ส่วนการทำงานทางโลกนั้นก็วุ่นวายไปตามกระแสของงาน
สิ่งที่คิมย์กำลังพยายามปฏิบัติอยู่ก็คือ ไม่ยอมให้ใจวุ่นวายตามไปด้วย พยายามใช้สติ
วางแผนกับทุกสิ่งทุกอย่างที่วิ่งเข้ามาระบบทา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ แต่มีความรู้สึกว่าแยก
กิจการนั่งปฏิบัติ เพราะผลลัพธ์ ปล่อยให้ใจวิ่งตามสิ่งที่มาระบบทไปบ่อย ๆ แต่พอร์สึก
ว่าผลกิจกรรมจับให้เข้ามายู่ในกรอบใหม่ รู้สึกว่ายากจริง ๆ เจ้าค่า

คิมย์รับกวนราตุ๊ขันธ์ของท่านพระอาจารย์ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมมากแล้วเจ้า
ค่า ขอกราบลาเจ้าค่า

ตอบ ที่คุณทำนั้นถูกต้องแล้ว หายใจหอบหรือไม่หอบ อย่าไปแบกไปหานไปหามมัน
ให้เกิดกังวลขนาดไหนก็ใส่ตัวเพิ่มเข้าอีก

จ.ม. ดิฉันมีเรื่องรบกวนจะเล่าให้ท่านอาจารย์ทราบ มืออยู่ครั้งหนึ่งเกิดเหตุเมื่อเร็ว ๆ นี้ ดิฉันประสบทุกข์ใจเสนอสาหัส โดยปกติดิฉันจะรักษาศีล ๕ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พยายามระมัดระวังไม่ต่อเวรต่อกรรมกับครรภ์ทั้งสิ้น แต่โชคร้ายจริง ๆ ค่ะ เช้าวันหนึ่งดิฉันขึ้นรถจะขับมาทำงาน ก็สั่งให้เด็กรับใช้ช่วยดูแลลูกแมวตัวเล็ก ๆ ให้พ้นทาง เขาก็เดินดูรอบรถแล้วก็บอกให้ถอยได้ ปลอดภัยแล้ว ดิฉันยังคิดว่าแมวจะไปไหนหรือ เขาก็ยืนยัน ดิฉันก็ติดเครื่องแต่ยังไม่ถอยรถ เริ่มเปิดเทปท่านอาจารย์ก่อนออกรถ เพราะในขณะขับรถนั้นฟังธรรมะของท่านอาจารย์ทำให้ใจเยือกเย็น สงบ พอดีอยู่รถ มาได้นิดเดียว ได้ยินเสียงเด็กร้องตกลงและมีเสียงหล่นจากหน้ารถ ลูกแมวตัวหนึ่งปีนเข้าไปในตัวกระโปรงรถโดยไม่มีใครเห็น(เพราะอยู่ข้างในเครื่อง) มันตกลงมาตายสนิท เลือดกบ เข้าใจว่าใบพัดจะตีมัน ดิฉันตกใจ มือเท้าอ่อนไปหมด เพราะดิฉันไม่เคยคิดจะทำร้ายใครแม้กระทั้งยุ่ง แต่ทำไมเขายังต้องมาตาย เพราะมีดิฉันด้วย ขับรถไปคิดไปฟังเทปไปด้วย มืออยู่ตอนหนึ่งเสียงท่านอาจารย์สอนว่า “อดีตและอนาคตไม่ต้องไปคำนึงถึง ให้รู้อยู่แต่ในปัจจุบันเท่านั้น” ดิฉันแซมซื่นทันที และมานึกถึงธรรมะของพระพุทธองค์ที่ว่า “สัตว์โลกทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน” ถ้าเป็นเช่นนี้ดิฉันก็ขอเดินหน้าเข้าสู่กรรมอันเกิดจากไม่เจตนาครั้นนี้ และมีธรรมะรองใจแทนที่ ดิฉันต้องกราบขอภัยอีกครั้งหนึ่งที่เขียนเล่าเรื่องราวส่วนตัวและอาจจะทำให้ท่านอาจารย์ต้องเสียเวลาอันมีค่ามากนั่นอ่าน จ.ม. จากศิษย์ที่กำลังพยายามตะเกียกตะกายให้พ้นจากกองทุกข์

ตอบ เรื่องลูกแมวตัวนั้นมันเป็นกรรมของสัตว์ที่เคยเกี่ยวกับกันมา มิได้เป็นกรรมของคุณด้วยเจตนาแต่อย่างใด กรุณายู่เย็นใจด้วยความเชื่อธรรม เชื่อกรรมที่ทรงสอนไว้ คำว่า กรรม ๆ นี้มีอำนาจหนืดลื่นได้ ๆ ในไตรภพ จึงไม่มีใครห้ามได้เมื่อวาระมาถึงอย่างว่าเพียงลูกแมวเท่านั้น ต่อให้พ่อแม่ แม่แมว ปู่ย่าแมว พ่อสัตว์ แม่สัตว์ ปู่ย่าสัตว์ พ่อคุณ แม่คุณ ปู่ย่าคุณ ก็ต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบลูกแมวตัวตายในรถนั้นแล้วเมื่อวาระแห่งกรรมมาถึงแล้ว ท่านจึงสอนไม่ให้ประมาทกรรมว่าไม่ให้ผล สัตว์โลกล้วนอยู่ใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น ไม่ใช่คำสั่งสอนพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็ไม่คักดีลิทธิ์ไม่ประเสริฐ ไม่เป็นสรณะของโลกทั้งสามได้ ทั้งนี้ก็ เพราะตรัสรู้ว่าชอบแล้วนั้นแล จึงไม่มีธรรมบทใดบทใดที่ควรดัดแปลงแก้ไขไปตามความรู้ความเห็นของผู้หนึ่งผู้ใดตลอดไป กรุณาอ่านให้ถึงใจแก่ไขสั่งเสริมให้ถึงกรรมชั่ว-ดีที่มืออยู่กับคนทุกคน
